



POLİTİK GÜNDEM

3 -4

“Bize Ekmek Yoksa, Size Huzur Yok!” Yeni Mayısılara Hazırlanalım...

İşçi sınıfının 1 Mayıs gibi bir günde dahi greve çıkmaması... kitlesel ve güçlü açıklamalar yapmaması, devrimcilerin eksikliğine işaret ettiği kadar görevlerini de hatırlatmaktadır.

YENİ KADIN - SÖYLEŞİ

9

“...Bir Kalemde Sileceklerini Düşünenlere İtaat Etmeme Vakti”

İstanbul Sözleşmesi'nden bir gece Erdoğan'ın kararnasıyla çıkma girişimine karşı mücadele sürüyor. İstanbul Sözleşmesi'ni Uygula Kampanya Grubu'ndan Rüya Kurtuluş ile söyleştik.



özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir

12 - 25 Mayıs 2021

15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 237

www.ozgurgelecek23.net

Ücretsiz Dijital Baskı

18 MAYIS; DİRENİŞİN ADI KAYPAKKAYA



SÖYLEŞİ

17

“Yarını Kazanmak İçin Bugünü Kaybetmek Zorundayız”



Yeni Demokrat Gençlik geçtiğimiz ay içerisinde uzun süreli bir kampanyanın startını vermişti.YDG ile Geleceği Zenginlere Yedirmeyeceğiz şiarıyla örgütlenen kampanyanın içeriği, hedefleri, nasıl ilerlediği ve gençlik açısından önemini konuştuk.

YORUM

19

Dorukları Fethetme Cesareti ve Komünist Önder Kaypakkaya



... Kaypakkaya'nın ardılı olmak, onu savunmak, pratiğini taklit etmek değildir. Onun özünü kavrayarak, kitlelerden beslenen ve kitleler ile buluşan, onun öğrendikleri ve öğrettikleri ile mücadelenin her alanında dorukları fethetme cesaretine sahip olmaktır.

HDP'nin Faşizm Karşısındaki Direnişi

Her siyasi oluşum belli bir ihtiyaçtan doğar. İnsanların tarihsel ve toplumsal sorunlarından dolayı, kendi sorunlarına çözüm bulması için politik olarak örgütlenmelerini de beraberinde getirir. Kürt siyasal örgütlenmelerinin geçmişinden günümüze kadar uzanan politik mücadele süreci, demokratik alanda HDP öncülüğünde devam etmektedir.

İçinde yaşadığımız dünya gerçekliğinin küresel sermayeyi arkasına alarak, halkları parçalaması ve asimile etmesi, kapitalist modernitenin acımasızlığının göstergesidir. Kapitalizmle birlikte hegemonik sistemin toplumları “ideolojisiz” bırakma çabası, insanlığın geleceğini karartmak için uyguladığı bir yöntemdir. Maki-neleştirilmiş insanların düşünme ve sorgulama kabiliyetlerini sönmleyen kapitalizm, bireyi ve toplumu hedef alan bir ideolojidir. Kapitalizmle birlikte gelişen ideolojik tekelleşme ve sermayedeki tekelleşme, uluslararası askeri gücü besleyerek ezilen bütün halklara kan kusturmaya devam etmektedir.

Ezilen halklar içinde Ortadoğu ve Türkiye-Kuzey Kürdistan’ında, küresel sermayenin ve kapitalizmin mağduru olan Kürt halkının, politik mücadele yürüten HDP’nin, dün ve bugün karşılaştığı anti-demokratik haksızlıklar, Kürt ulusuna ve ezilen Türkiye halkına yönelik faşist baskının kanıtıdır.

Türk Devleti’nin AKP eliyle Türk ve Kürt halkına yaşatmak istediği; kültürel başkalaşım, zihinsel sömürgecilik ve ahlaki erozyon gün geçtikçe gelişmeye devam etmektedir. Türkiye ve Kürdistan’ın yaşadığı bu durum, tüm çelişki ve açmazların ana nedenlerini oluşturmaktadır. HDP siyasal hareketinin tüm bu sorunları omuzlayarak ve aynı zamanda işçileri, emekçileri ve toplumsal cinsiyet baskısına uğrayan nüfusunda sorumluluğunu üstlenerek, halkların demokratik hakları konusunda mücadele etmesi, Türk ve Kürt halkı için özgürlük mücadelesini ifade eden siyasal bir programın bütünlüğüdür. Aydın ve siyasetçilerin düşüncelerini özgür ve tarafsız olarak paylaşabildiği HDP, özgür ve demokratik kitlelerle iletişimi güçlendirmek için çaba sarf etmeye özen göstermektedir.

Türkiye ve Kürdistan toprakların-

da diktatörlük ve işgalcilik sıfatı taşıyan AKP ve müttefiki MHP’nin, saldırgan siyasi tavırları devam etse de, HDP öncülüğünde bu tür diktatörlük uygulamaları aşılmaya devam edecektir. HDP özgürlük hareketinin kararlı ve dinamik bir gücü olarak, faşist rejimi temellerinden sarsan bir iradedir. Ki, bunu AKP ve yandaşlarının siyasal arenada HDP’ye karşı engelleme girişimlerinden görebilmekteyiz. HDP’nin sergilemiş olduğu özgürlük ve demokrasi duruşu, Türkiye ve Kürdistan’da yaşayan bütün halklara büyük bir moral ve motivasyon kaynağı olmaktadır.

Bu nedenle HDP örgütlenmesi stratejik bir örgütlenme modeli olup, geçici mücadele ittifaklarıyla sınırlı kalmamaktadır. HDP’nin bu örgütlenme tarzına karşı gün geçtikçe yenilgi yaşayan Erdoğan’ın yeni bir güç arayışı olarak, HDP’ye yönelik yapmış olduğu Kobanê operasyonu, Erdoğan’ın, artık yenilgiler içinde yaşadığı: “Yenilen pehlivanın güreşe doymaz” hesabından başka bir şey değildir. Dünyanın 2015’ten beri 1 Kasım’ı, “Dünya Kobanê Günü” olarak kutlaması, ezilen halkların dünya çapında emperyalistlere ve işgalci Türk devletine verdikleri özgürlük mesajıdır. Türkiye ve Kürdistan’da, HDP’nin demokratik güçlerle birlikte bu önemli direnişe sahip çıkması, HDP ve tüm demokratik güçlerin

faşizm karşısında birleştiği, birleşik devrimci duruşun ortak iradesidir.

Suriye’nin kuzeyinde statüsüz bir şekilde yaşamak zorunda bırakılan Kürtlerin, kendi var oluşlarına uygun bir şekilde yaşamak için örgütlenmeleri ve 19 Temmuz 2012 tarihinde gerçekleştirdikleri halk ayaklanmasıyla, Suriye rejiminden yola çıkarak, Kobanê’de devrimi gerçekleştirmeleri, Kürt halkının kendi yönetimlerini ilan ettikleri günün adı olarak tarihe geçmiştir. Tarihe mal olmuş bu direnişi, Türkiye faşist diktatörlüğü içinde savunan ve bu konuda ezilen halklar için önemli bir yer kaplayan HDP’nin siyasi karakteri, bu nedenle ahlaki ve onurlu bir duruşu temsil etmektedir.

Kürt ulusunun ve diğer demokratik toplumsal kesimlerin HDP’de birleşmesi, halkların gelecek vizyonu açısından ilerici bir perspektif taşımaktadır. HDP’nin demokratik talepler uğruna yaratmış olduğu bu sinerji, halkların politik zihniyetinin şekillenmesinde kolektif bir ortamı yaratmıştır. HDP, Türkiye ve Kürdistan halkı için her türlü baskı ve asimilasyona karşı mücadelenin en önemli yapılarından biridir. Türkiye ve Kürdistan halkının emperyalizme ve AKP faşist iktidarına karşı tavır almaları ve ortak başarıların devamı için HDP içinde örgütlenmeleri, ahlaklı politikanın bir gerekliliğidir.



YDG'nin İnternet Sitesine 1 Haftada 2 Kez Erişim Engeli

YDG’in resmi internet sitesi olan ve yenedemokratgenclik4.com olarak güncellenen sayfasına 4 mayıs günü erişim engeli getirildi. Bir hafta içerisinde ikinci kez engellenen siteye erişim, YDG’nin “Geleceği Zenginlere Yedirmeyeceğiz” kampanyasını ilan

etmesinin ardından gerçekleşti.

Osmaniye ve Adana Sulh Ceza Hakimlikleri tarafından getirilen erişim engeline karşın YDG, yeni bir adres uzantısı ile sitesini açtı. YDG’nin yeni internet sayfası yenedemokratgenclik5.com oldu.

TKP-ML Dava Tutsaklarından 24 Nisan Mesajı

TKP-ML dava tutsakları gönderdikleri bir mesaj ile Proletarya Partisi’nin kuruluşunun 49’uncu yıldönümünü kutladı. Hapishanelerde kuruluş kutlama etkinliklerinin gerçekleştirildiğinin de ifade edildiği mesajda, “Ödediğimiz büyük bedellere rağmen mücadeleye azim ve kararlılığımızdan asla taviz vermedik... Düşenlerimizin yerini doldurarak devam ettik. Üstlendiğimiz tarihi misyondan geriye düştük, güç kaybettik, bazen yenildik. Ama her defasında yaralarımızı sararak, acılarımıza basarak, eksikliklerimizle hesaplaşarak, yeniden doğrulup yolculuğumuza aynı azim ve kararlılıkla devam ettik, devam edeceğiz.” Sözlerine yer verildi.



Tutsak Partizan Haydar Sönmez'den 1 Mayıs Mesajı

Tutsak Partizan Haydar Sönmez: “Partizan yüreğimden damıttığım, Mayıs’ın kızılığında komünar selam ve sevgilerimi gönderiyorum” dediği 1 Mayıs mesajında zemheri ikliminin bahara çevirmek için Boğaziçi Direnişinin bir kıvılcım olduğu, 8 Mart’ta ise bu kıvılcımın kadınların elinde yangına dönüştüğünü ve bu kıvılcımın 21 Mart’ta ise Newroz’da yüzbinlerin yüreğinde yer edindiğini belirtti.

ICOR: Faşizme Karşı Birleşik Cepheyi Oluşturalım

Devrimci Parti ve Örgütlerin Koordinasyonu (ICOR) 1 Mayıs açıklaması yaptı. ICOR, “Her yerde işçilerin mücadele ruhunu yükseltelim! Faşizme ve gerici savaşlara karşı uluslararası antiemperyalist birleşik cepheyi dünya çapında güçlendirelim! Kriz halindeki kapitalizme karşı sosyalist bir alternatif sunalım” çağrısında bulundu.

“Bize Ekmek Yoksa, Size Huzur Yok!” Yeni Mayısılara Hazırlanalım...

Kolombiya halkı, kendisine dayatılan bu açlık yoksulluk politikasına karşı “Bize ekmek yoksa, size huzur yok” diyerek sokaklara çıkmış, haftalardır protestolarını sürdürmektedir.

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs’ı geride bıraktığımız koşullarda, dünya kamuoyunun gündemini ağırlıklı olarak pandemi oluşturmaya devam ediyor. 7 Mayıs itibarıyla dünyada toplam vaka sayısı 156 milyona ulaşmışken, 92 milyon 300 bin kişinin iyileştiği, 3 milyon 26 bin kişinin ise yaşamını yitirdiği bildiriliyor. Bu rakamların ezici çoğunluğunun işçi sınıfı ve çalışanlara ait olduğu, virüsün esas olarak yoksulları vurduğu bir sır değil.

Pandeminin işçi sınıfı ve ezilen dünya halklarını doğrudan etkilediği koşullarda, hakim sınıflar bir yandan pandemiye işçi sınıfı ve emekçilerin haklarını gasbetmek, sömürüyü derinleştirmek için kullandıkları daha net olarak görülür oldu. Pandemiyle mücadele adı altında devreye konulan politikalar, beraberinde işçi sınıfı ve çalışanların haklarını arama, sokaklara çıkıp mücadele etmelerinin önüne bir engel olarak konuldu. Geride bıraktığımız 1 Mayıs -birkaç istisna hariç- dünya çapında kitlelerin güçlü bir şekilde meydanları doldurmasının engellendiği bir gün oldu. Buna rağmen dünya çapında 1 Mayıs’ta alanlara çıkıldı. Örneğin Avrupa’da yerel sendikaların işbirlikçi tutumlarına rağmen özellikle Türkiye ve Türkiye Kürdistanı’ndan göçmen örgütlerinden çalışma ve katkılarıyla, yaygın ve kitlesel miting ve yürüyüşler gerçekleştirildi.

Pandeminin emperyalist kapitalist sistemin çıkarları için kullanıldığı, salgının bir fırsat olarak görüldüğü ve dahası emperyalist kapitalist sistemin insanlık dışı bir sistem olduğu, salgına karşı çare olarak sunulan aşı tartışmalarında da net olarak ortaya çıkmış durumdadır. Deyim yerindeyse kapitalistler arasında “aşı savaşı” yaşanmaktadır. Kısa sayılabilecek bir sürede bulunan ve piyasaya sürülen çeşitli aşılardan daha yüksek miktarda üretilmesi için yapılan çağrılar “patent hakkı” gerekçesiyle reddedilmektedir. Covid-19 aşı verilerinin derlendiği “Ourworldindata.org” sitesine göre, 5 Mayıs tarihi itibarıyla dünya genelinde yeni tip korona virüse karşı 1 milyar 160 milyondan fazla aşı uygulanmış durumdadır. Dünya nüfusu dikkate alındığında bu rakamın oldukça düşük kaldığı açıktır. Ve yine aşının uygulandığı ülkeler dikkate alındığında aşılamanın esas olarak emperyalist kapitalist ülkelerde gerçekleştirildiği görülmektedir. Şu ana kadar yapılan aşılamanın esas olarak zenginlere yapıldığı, ezilen yoksul halkların bu imkandan yararlanmadığı bir sır değildir.



Aşı patenti üzerinde yaşanan bu tartışma beraberinde bilimin kapitalizmin elinde insanlık için değil aşırı kâr hırsları için kullanıldığına dair yüzlerce sayfaya makaleden daha somut bir örnek sunmaktadır. Örneğin Alman devleti, aşı patent haklarının kaldırılması önerisini geri çevirmiş durumdadır. BioNTech de patent hakkının kaldırılmasının küresel aşı tedarikinin artırılmasına pek yardımcı olmayacağını vurgulamakta, şirketin kurucu ortağı Özlem Türeci: “Aşı patentinin askıya alınması iyi bir fikir değil” diyebilmektedir (6 Mayıs, Basın).

Virüs salgını sadece kitleleri öldürmekle yetinmiyor. Aynı zamanda salgın bahanesiyle hakim sınıfların uygulamaya koyduğu politikalar beraberinde kitlelerin daha fazla yoksullaşmasına, açlık ve sefaletle itilmelerine neden oluyor. Örneğin dünya çapında virüs kaynaklı ölümlerin yüzde 30’unun yaşandığı Güney Amerika ülkelerinden Kolombiya’da yaşananlar bu açıdan çarpıcı bir örnek olarak verilebilir. Kolombiya devleti, virüs salgını karşısında

birakalım yeterli önlem almayı, nüfusun çoğunluğunu yoksullaştıracak bir vergi reformu olan “Dayanışmanın Finansmanı Yasası” taslağını hazırladı. Yasayla birlikte Kolombiya devletinin alt ve orta sınıflar için gıda vergilerini artırmayı hedeflediği açıklanmasına rağmen önerilen reformların sadece sıradan insanlara zarar vermekle kalmayıp ülkenin en zengin tekellerini daha da zenginleştirmeyi hedeflediği çok açıktır.

Kolombiya halkı, kendisine dayatılan bu açlık yoksulluk politikasına karşı “Bize ekmek yoksa, size huzur yok” diyerek sokaklara çıkmış, haftalardır protestolarını sürdürmektedir. Devlet de halkın bu tepkisine “bilinen” bir yanıt vermiştir. Halktan onlarca kişi katledilmiş, yüzlerce kişi ise tutuklanmıştır. Kolombiya da yaşananlar gelecekte dünya çapında yaşanacakların kısa bir fragmanı olarak görülmelidir.

Mesele sadece virüs salgını ve hakim sınıfların uygulamaya koyduğu politikalar değildir. Önümüzdeki süreç, dünya çapında iklim krizinden açlık isyanlarına kadar bir dizi gelişmeye neden olacaktır. Salgın öncesinde dünyada yaklaşık 50 ülkede yaşanan kitle isyanları ve protestolar, salgın önlemleri gerekçesiyle bastırılmış olmasına rağmen dipten gelen dalga daha şiddetli olacaktır.

Nitekim Avrupa Birliği (AB) ve Birleşmiş Milletler (BM) tarafından 2016 yılında kurulan Küresel Gıda Kriziyle Mücadele Ağı, 2020 yılında yaklaşık 20 milyon kişinin silahlı çatışmalar, korona pandemisi ve olağanüstü hava koşulları nedeniyle gıda krizi yaşadığını duyurmuş

durumdadır. Küresel Gıda Kriziyle Mücadele Ağı, 2017 yılından bu yana gıda güvensizliğinin de arttığını kaydetmektedir. “2021 Küresel Gıda Krizi” başlıklı rapora göre çatışma, Covid-19 bağlantılı ekonomik şoklar ve aşırı hava olayları sebebiyle milyonlarca insan daha akut gıda güvensizliğine sürüklenmiş durumdadır. Akut gıda güvensizliği yaşayan insan sayısındaki artış eğiliminin endişe verici boyutta ve sert bir uyarı niteliğinde olduğu belirtilen raporda: “2020 yılında 55 ülke/bölgede en az 155 milyon insan kriz ya da daha kötü seviyelerde akut gıda güvensizliği yaşamaktadır. Bir önceki yıla göre bu durumdaki insan sayısı 20 milyon civarında artmıştır” denilmektedir. (5 Mayıs)

Bunun anlamı önümüzdeki süreçte dünya çapında virüs salgınının etkisiyle milyonlarca insanın ve yüzlerce ülkenin açlık ve yoksulluk tehlikesiyle karşı karşıya olmasıdır. Önümüzdeki süreç tıpkı Kolombiya halkının isyanında olduğu gibi yeni isyan ve kitle hareketlerinin yaşanacağı bir süreç olacaktır.

TC Halk Düşmanlığını Sürdürüyor!

Virüs salgını dünya çapında etkisini sürdürür ve bu durumu hakim sınıflar kendi çıkarları için kullanırken, coğrafyamızda da benzer bir durum söz konusudur. Ancak her şeyleriyle emperyalist kapitalist sisteme bağlı Türk hakim sınıfları ve onların sözcüleri, salgını kendileri açısından avantaja dönüştürmek isterken beraberinde -kendi çapsızlıklarının ve sıkışmışlıklarının ürünü olarak- salgının daha da boyutlanmasına neden olmuşlardır. “Lebaleb” kongrelerden, kalabalık cemaat



namazlarına, aşı tedariklerinin sağlanamamasından, işçi ve emekçilerin tam kapanma döneminde çalıştırılmasına kadar bir dizi uygulamada coğrafyamıza “özgü” politikalar hayata geçirilmiş durumdadır. Bu politikalar, virüsün etkisini daha da artırmış durumdadır. Nitekim Avrupa ülkeleri bu nedenle Türkiye’den dönenlere karantina zorunluluğu getirdi.

Salgının boyutlarına dair açıklanan rakamlar da gerçeği yansıtmamaktadır. Gerçek rakamlar “ulusal çıkar” adına manipüle edilmektedir. Bu anlamıyla açıklanan rakamların doğru olmadığı, birkaç katıyla çarpılması gerektiği kimi sağlık örgütleri ve muhalif bilim insanları tarafından dile getirilmektedir. Üstelik Türkiye salgın döneminde halkına en az destek veren 3. ülke durumundadır. IMF raporuna göre Türkiye, ülkelerin milli gelirine oranla halkına en az destek veren ülkeler grubunda yer alıyor. Türkiye’nin, Meksika ve Arnavutluk’la halkına en az destek veren 3 ülkeden biri olduğu ifade edilmektedir. (27 Nisan, basın)

Faşizmin halkın değil, kendi yandaşlarının çıkarını düşündüğü, salgın sürecinde yaşanan pek çok pratikte ortaya çıkmıştır. Salgın başlangıcında halka maske dağıtmayanlar, destek adı altında kendi yandaş-

Savunma Bakanı Hulusi Akar’ın açıklamalarından da anlaşılacağı üzere, o cephede de “işler yolunda gitmemek”tedir.

larına teşvik, halka ise IBAN numarası ve renler, tam kapanma deyip halkı çalışmaya zorlayanların yolsuzlukları bir bir ortaya çıkmaktadır. Eski Ticaret Bakanı’nın kendi şirketinden kendi bakanlığına yüksek fiyatla dezenfektan sattığı açığa çıkmıştır. Sadece bu da değil! Aşı tedarikinde de yolsuzluk ve kayırma sürdürülmektedir. Çin’den alınan aşılarla, aracı şirket olmadığının açıklanmasına rağmen aracı bir şirket kullanıldığı ve dahası aşıların ön ödemesinin devlet tarafından karşılandığı ve bahsi geçen şirketin yüksek bir vergun yaptığı açığa çıktı. İktidarın yandaşlarını kayıran benzer vergun girişimi BioNTech aşısının aracı bir firma olmadan Türkiye’ye satılmasının engellenmesinde de yaşanmıştır. Aşının Türkiye’ye aracı firma olmadan gönderilmesinin iktidar tarafından kabul edilmediği açığa çıkmıştır. Kısacası iktidar kendi yandaş şirketlerinin çıkarları için halkın sağlığını tehlikeye atmaya devam etmektedir.

Aslında sistemin kendi vatandaşına nasıl yaklaştığı Dışişleri Bakanı Mevlut Çavuşoğlu’nun Almanya’daki açıklamasında görülmektedir: “*Turizm sezonuna güvenli bir şekilde girebilmek ve vatandaşlarımızın güvenliği için bazı tedbirler aldık, turistin görebileceği herkesi Mayıs sonuna kadar aşılayacağız*”... (6 Mayıs) Faşizm dışarıdan gelecek dövize o kadar muhtaç durumdadır ki, bu türden açıklamalar yapabilmektedir. Bu açıklamalar egemenlerin kendi vatandaşına verdiği değeri göstermesinin yanında, faşizmin “yerli ve milli”liğinin emperyalizme uşaklık olduğunu fazlasıyla göstermektedir.

Yaşananlar faşizmin salgının da etkisiyle derin bir ekonomik kriz içinde bulunduğu göstermesinin yanında her fırsatta faturayı işçi sınıfı ve emekçi halka çıkarmaya çalıştığını göstermektedir. İşçi sınıfı ve halkın yaşamak zorunda bırakıldığı koşullar, bizzat rejimin sahipleri tarafından da dile getirilmekte ve önlem alınması çağrısı yapılmaktadır. TÜSIAD Yönetim Kurulu Başkanı Simone Kaslowski, işsizlik rakamlarında artışın hızla devam ettiği ve geniş tanımlı işsizliğin yüzde 28’e kadar yükseldiği zor bir süreçten geçildiğini belirterek “*İşsizlik ve hayat pahalılığı, sadece bugünümüzü değil, geleceğimizi de tehdit eder durumdadır. Bu alanlarda çok ciddi adımlara ve ilerlemeye ihtiyacımız var*” açıklamasını yaptı (27 Nisan).

Elbette bu açıklamanın anlamı, hakim sınıfların kendi geleceklerini güvence altına alabilmeleri için işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırılarını daha da artıracaktır. İşsizliğin giderek arttığı, enflasyon rakamlarının rejimin resmi kurumlarınca bile çift haneli olarak gizlenmediği, açlığın ve yoksulluğun daha da derinleştiği, ekonomik krizin insanları intihara sürüklediği koşullarda hakim sınıfların “kendi geleceklerini güvenceye alabilmesi”nin yolu, kendi sınıf çıkarlarını öncelemekten, bu doğrultuda politikalar belirlemekten geçer. İşçiye, LGBTİ+ya, kadına, Kürde saldırıdan geçer. Nitekim yapılan tam da budur.

Bir yandan işçi sınıfına yönelik işten atma saldırıları sürerken, temel ihtiyaç maddelerine yönelik zamlar emekçi halkın hayat pahalılığı içinde yaşamını zar zor sürdürmesine neden olmakta, her gün kadınlar katledilmeye devam edilmektedir. Son olarak İkizdere’de olduğu gibi doğaya yönelik talan saldırısı sürdürülmektedir. Ekonomik kriz, işsizlik, yoksulluk ve açlık her zamanki gibi Kürdistan’a sefer ile

gizlenmeye, şovenizm ve ırkçılık köpürtülmeye çalışılmaktadır. Ne var ki bizzat Savunma Bakanı Hulusi Akar’ın açıklamalarından da anlaşılacağı üzere, o cephede de “işler yolunda gitmemek”tedir. H. Akar: “*Dağlar, yamaçlar, inmesi binmesi çok zor. Helikopterler yere teker koyamıyor. ... Çeşitli ve ileri teknoloji muhabere sistemleri var. Bunlara bu malzemeleri kimler verdi? Maalesef dost bildiğimiz bazı ülkeler PKK’ya füze verdi*” açıklamasında bulunabilmektedir. (3 Mayıs, Basın)

Açıklama anlaşılacağı üzere dünyanın 8, NATO’nun 2. büyük ordusunun değil de saldırıya ve haksızlığa maruz kalmış, teknik malzemesi ve silahları yetersiz bir gücün serzenişini barındırdığı için anlamlıdır. Ve bir o kadar da çaresizliğin, sıkışmışlığın ürünüdür. Nitekim TSK gerilla karşısında zorlandığı için Ankara, Irak ve Federe Kürdistan Yönetimi’nden destek istemiş, Peşmerge Bakanlığı ve Irak Ortak Operasyonlar Komutanlığı’nın gerçekleştirdiği toplantının ardından TSK’nin sıkıştığı Metina bölgesine takviye gönderilmiştir. Yine bölgede DAİŞ artığı çetelerin konumlandırıldığı ileriye sürülmektedir.

Her açıdan sıkışan sistem, seçim meydanlarında lanetlediği Mısır yönetimiyle ilişki geliştirmeye ve desteklediği İhvacıları satmaya hazırlanmaktadır. Faşizmin kendi içindeki sıkışmışlık hali ve dalas beraberinde çete artığı kişiliklerin konuşmasına ve pisliklerin ortaya saçılmasına neden olmaktadır. Alında bu çete artıklarının ifade ettikleri özellikle devrimciler açısından bilinmeyen şeyler değildir. Bir önceki politik gündem değerlendirmemizde Türk devletinin en önemli gelir kaynaklarından birinin uyuşturucu ticareti olduğuna işaret etmiş ve bu gerçeğin tüm dünya tarafından bilindiğini vurgulamıştık. Bu ticaretin halen sürdürülmekte olduğu, Kolombiya’da yakalanan ve teslim adresi Mersin Limanı olan uyuşturucu ticaretinden anlaşılabilir. Faşist devlet devrimcilere ve Kürt hareketine karşı yürüttüğü savaşı, bu türden gelirle finanse etmekte, bir yandan da kendi yandaşlarını beslemektedir.

1 Mayıs’ta Birleşik Mücadele Ruhu!

Devrimci hareket salgınla birlikte son derece ağırlaşan koşullara, faşizmin saldırganlığına ve özellikle 1 Mayıs yasağına, sokakta karşı durmuştur. Denilebilir

ki devrimciler 1 Mayıs’ı politik olarak kazanmış, önemli bir motivasyon yakalamışlardır. Bu anlamıyla özellikle Birleşik Mücadele Güçleri ve Birleşik Gençlik Meclisleri önemli bir sınav vermiş, sözünü söylemiş, 1 Mayıs yasağını tanımamış ve sokağa çıkmıştır.

İşçi sınıfının 1 Mayıs gibi bir günde dahi greve çıkmaması... kitlesel ve güçlü açıklamalar yapmaması, devrimcilerin eksikliğine işaret ettiği kadar görevlerini de hatırlatmaktadır.

Ancak ifade etmek gerekir ki; kuruluşuyla birlikte önemli bir etki yaratan birleşik mücadele pratiği henüz yolun başındadır. 1 Mayıs pratiğimizin de gösterdiği üzere özellikle işçi sınıfının ve kitlelerin örgütlenmesi meselesinde yol alınması gerekir. 1 Mayıs’ın politik kazanımının altının doldurulması, özellikle 1 Mayıs sırasında fabrikalarda, işyerlerinde işçi sınıfının çalıştırılmaya devam ettirildiği unutulmamalıdır. İşçi sınıfı, salgın gibi kendi canına yönelik bir konuda dahi iş bırakmamakta, ölümüne çalıştırılmaya devam etmektedir.

İşçi sınıfının 1 Mayıs gibi bir günde dahi greve çıkmaması, fabrika ya da atölye önlerinde kitlesel ve güçlü açıklamalar yapmaması, devrimcilerin eksikliğine işaret ettiği kadar görevlerini de hatırlatmaktadır. Ölüm oruçları gibi son derece siyasal bir talep için iş bırakan deri işçilerinin pratiğinden geline aşamada icazetli ve temsili 1 Mayıs kutlamasına uzanan çizgide başta DİSK olmak üzere sendikaları eleştirmek önemli olmakla birlikte esas olan devrimcilerin kendi yetmezlik ve yetersizliklerinin üzerine gitmektir.

1 Mayıs’ın kazanımları ve olumluluklarının yanında en önemli eksikliğimiz budur. Önümüzdeki süreçte bu eksikliğimizin üzerine gitmek, çeşitli illerde pratik örgütlenme adımları atan Birleşik Mücadele Güçleri’nin bu hedefe kitlenmesini sağlamak öncelikli hedefimiz olmalıdır. Gelecek 1 Mayıs’ları kazanmak için şimdiki mayısları kazanmak, örneğin 18 Mayıs’ı yaygın ve militan bir şekilde ele almak önemlidir. Birleşik Mücadele güçleri her pratiğinin üzerine ekleyerek ilerlemeli, olumluluklarının yanında eksiklik ve yetmezliklerine de dikkat ederek özeleştirel bir tutum almalıdır.

1 Mayıs Yasak Tanımadı

1 Mayıs 2021'i pandemi koşullarında karşıladık. Devlet işçi ve emekçilerin enerjisinin, öfkesinin, mücadelesinin buluşacağı alanları işçi ve emekçilere kapattı. 1 Mayıs'tan iki gün önce, pandemiye fırsat bilen devlet iki haftalık sokağa çıkma yasağı ilan etti. Bunun adına da tam kapanma dedi. Milyonlarca emekçinin çalışmak zorunda bırakıldığı bir uygulama tam kapanma olarak görülemez. Bu koşullarda karşıladığımız 1 Mayıs dört bir yanda işçi ve emekçilerin, devrimci-ilerici güçlerin ısrarı ile yasaklar tanınmayarak kutlandı.

1 Mayıs işçinin emekçinin birlik, mücadele ve dayanışma gününde Türkiye'nin bir çok ilinde yüzlerce kişi pandemi gerekçe edilerek yapılan yasağa karşı "yasaklarınızı tanımıyoruz" diyerek eylemdeydi. Yapılan eylemlerde yüzlerce kişi polis işkencesi ile gözaltına alındı.

İstanbul: Her Yer 1 Mayıs, Her yer Direniş

İstanbul'da sabah saatlerinden itibaren yüzlerce kişi bir çok ilçede 1 Mayıs için eyleme geçti. Sabah saatlerinden itibaren Taksim'e çıkan farklı farklı birçok noktada yürüyüşler gerçekleşti. Taksime çıkmak için yapılan bütün yürüyüşlere polis saldırdı.

Taksim'e çıkmak isteyen devrimci, ilerici onlarca kurumun yürüyüşüne saldıran polis, yüzlerce kişiyi işkence ile gözaltına aldı. Erken saatlerde başlayan polis saldırısı ve gözaltılara rağmen devrimci-ilerici kurumlar Taksim'e yürümeye çalıştı. Neredeyse bütün güne yayılan bu eylemlerde 200'ü aşkın insan gözaltına alındı.

BMG: Birlik, Mücadele, Zafer! Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan
Birleşik Mücadele Güçleri (BMG) bileşeni örgütler ise İstanbul, Ankara ve İzmir'de ortak pankartla alanlara çıktı.

"Birlik, Mücadele, Zafer yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan" yazılı pankartı ile BMG İstanbul'da Taksim'de, Esenyurt'ta, Sarıgazi'de 1 Mayıs eylemi gerçekleştirdi. Polis saldırısı sonucu yüzlerce BMG üyesi polis işkencesi ile gözaltına alındı.

BMG'nin bileşeni Partizan İstanbul, Ankara ve İzmir'de BMG ile 1 Mayıs'ta sokağa çıktı. İstanbul/Esenyurt'ta yapılan eyleme halk evlerinden ve işyerlerinden destek verdi. Polis eylemi engellemeye çalıştı. Polisin engellemesi karşısında yürüyüş devam etti. Daha sonrasında polis eyleme saldırdı. Polis saldırısı, mahalle halkının ve çalışan emekçilerin yoğun tepkisi ile karşılandı. Eyleme katılanları işkence ile gözaltına almaya çalışan polisler halk engel oldu. Halkın bu çabası ile



polisin gözaltına alma girişimi birkaç kez engellendi. Eyleme katılanlar daha sonra gözaltına alındı.

Ankara: Yaşasın 1 Mayıs

Ankara'da da bir çok 1 Mayıs eylemi gerçekleşti. Sabah saatlerinden itibaren Ankara'nın çeşitli yerlerinde devrimci, ilerici güçler eylem gerçekleştirdi. Hem merkezi yerlerde, hem mahallelerde eylemler gerçekleşti. Burada da yapılan birçok eylem polis saldırısı ile karşı karşıya kaldı.

Ankara'da Birleşik Mücadele Güçleri de sokağa çıkma yasağını tanımayarak emekçi mahallelerde 1 Mayıs eylemi yaptı. Mamak ilçesinin Şahintepe ve Tuzluca-yır mahallerinde eylemler yapıldı. Yapılan eylemlere yönelik polis saldırısı oldu.

Yapılan eylemlere Ankara Partizan'da Birleşik Mücadele Güçleri ile dahil oldu. BMG'nin mahallelerde yaptığı eylemlere polis saldırdı. Eyleme katılanlar işkence ile gözaltına alındı. Gözaltı saldırısına halk tepki gösterdi.

Eylemlerde aralarında Mezopotamya Ajansı muhabiri Ceylan Şahinli'nin de bulunduğu 6 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar aynı gün akşam saatlerinde serbest bırakıldı.

İzmir Sokağa Çıkma Yasağını Tanımadı

İzmir'de sokağa çıkma yasağını tanımayan İzmir 1 Mayıs İnişiyatifi; Menemen, Bornova, Çiğli ve Buca'da, Bayraklı'da ise Birleşik Gençlik Meclisleri (BGM) ile sokak sokak dolaşarak işçi ve emekçileri 1 Mayıs'a, örgütlenmeye ve mücadeleye çağırdı.

Buca ve Çiğli'de yürüyüşe saldıran polis, inisiyatif üyelerini işkenceyle gözaltına alırken, görüntü alınmasını da "talimat" gerekçesiyle engelledi. Bornova'da ise polisin engelleme girişimine karşı inisiyatif, çatıda eylem yaptı.

Bayraklı'ya bağlı Yamanlar Mahallesi'nde iki ayrı noktadan sloganlar ve yürüyüşle bir araya gelen İzmir 1 Mayıs İnişiyatifi, "1 Mayıs yasaklara sığmaz. Yaşasın 1 Mayıs", BGM ise "Yasaklarınızı

tanımıyoruz" yazılı pankartlar ile yürüyüşe başladı. Yamanlar halkı da yürüyüşe destek verdi. Menemen'in Uğur Mumcu mahallesinde, "1 Mayıs yasaklara sığmaz. Yaşasın 1 Mayıs" yazılı pankart ile yürüyüş yapan İzmir 1 Mayıs Platformu'na mahalle halkı alkışlarla destek verdi.

İzmir'de Buca ve Güzeltepe'de de eylemler gerçekleşti. Burada yapılan eylemlere polis saldırdı. 1 Mayıs İzmir İnişiyatifi de Buca'da sloganlarla ve halka yönelik konuşmalarla yürüyüş yaptı. Yürüyüşü engelleyen polis, 8 kişiyi işkenceyle gözaltına aldı. İşkence görüntülerini çekmeye çalışan bir kişiyi de polis, "talimat var kapat" diyerek engelledi.

Çiğli ilçesine bağlı Güzeltepe mahallesinde yürüyüş düzenleyen İzmir 1 Mayıs İnişiyatifi üyelerine polis saldırdı. Polis saldırısına rağmen halka yönelik konuşmalara devam eden devrimciler, işçi ve emekçiler çalışmaya zorlanırken bu yasağı tanımadıklarının altını çizdi. Polis devrimcileri işkenceyle ve yerlerde sürükleyerek gözaltına aldı. Polis, işkenceyi görüntülemek isteyenlere de saldırdı.

İzmir Partizan'da Birleşik Mücadele Güçleri ile 1 Mayıs eylemliliklerine katıldı. Mahallelerde ajitasyonla yürüyüşler gerçekleştirildi. Yürüyüşlerde devletin pandemi fırsatçılığı teşhir edildi.

Mersin: Her Yer Taksim, Her Yer 1 Mayıs

Mersin Emek ve Demokrasi Platformu, 1 Mayıs İşçi Bayramı'nı Cumhuriyet Meydanı'nda kutladı. Eyleme katılanlar sık sık "Biji Yek Gulan", "Yaşasın işçilerin kardeşliği" ve "Her yer Taksim her yer 1 Mayıs" sloganları attı.

DİSK Genel-İş Mersin Şube Başkanı Kemal Göksoy, kutlamaya izin verilmemesine "Lebalep dolu kongrelere izin var, sokakta temizlik yapan işçiye izin var, fabrikalarda ve işyerlerinde çalışmaya izin var ama işçinin gelip kendi bayramını kutlamasına izin yok. Her alanı 1 Mayıs

alanına çevireceğiz. Yasaklar varsa alanlar da bizindir" sözleriyle tepki gösterdi.

Sinop'ta 1 Mayıs Kutlaması

Sinop'ta 1 Mayıs DİSK, Türk-İş, KESK, TTB, CHP, EMEP, SYKP ve TİP temsilcilerinin katıldığı açıklamayla kutlandı.

Atatürk Anıtı önünde çelenk bırakılan eylemde basın açıklamasını KESK Dönem Sözcüsü Ayhan Çalık okudu. Açıklamada 1 Mayıs yasaklarına tepki gösterildi, talepler dile getirildi. Sloganlar atılan açıklamada müzik eşliğinde dans edildi.

Artvin'de 1 Mayıs

Artvin'in Hopa ilçesinde 1 Mayıs'ın pandemi bahanesiyle yasaklanmasını kabul etmeyen TİP, Halkevleri, SOL Parti ve Umut Sen yöneticilerinin de bulunduğu 20 kişi polis tarafından gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar arasında Halkevleri Karadeniz Bölge Temsilcisi Dursun Ali Koyuncu ile Artvin, Borçka, Hopa Halkevi yöneticileri de vardı.

Antalya'da 1 Mayıs Gözaltısı

Antalya'da, Halkevi üyeleri, 1 Mayıs İşçi Bayramı'na dair sokağa çıkarak, "Yaşasın 1 Mayıs, alanlardayız" sloganları atarak, ara sokaklarda yürüdü. Polis, 4 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınan 4 kişi haklarında sokağa çıkma kısıtlamasını ihlal ettikleri gerekçesiyle her birine 3 bin 150'er TL para cezası kesildi. Antalya'da birçok evin balkonuna "Yaşasın 1 Mayıs" ve "Yaşasın 1 Mayıs, İstanbul Sözleşmesi yaşatır" pankartları asıldı.

Trabzon'da Polis Saldırısı

Trabzon'da polis 1 Mayıs'a saldırdı. 12 kişi gözaltına alındı. Halkevleri GYK üyesi Berna Demirtaş'a polis araçla çarptı. Demirtaş gözünden yaralandı.

HDP heyeti 1 Mayıs'ı Galataport Şantiyesinde Kutladı

HDP Eş Genel Başkanı Pervin Buldan ve beraberindeki heyet, Karaköy'de bulunan Galataport şantiyesinde çalışan işçileri ziyaret ederek, işçilerin bayramını kutladı. Heyette, HDP milletvekilleri Zülayha Gülüm, Hüda Kaya, Serpil Kemalbay, Dilşad Canbaz Kaya, Oya Ersoy, HDP Merkezi Yürütme Kurulu (MYK) üyesi Ferhat Encü, HDP İstanbul İl Eşbaşkanları Erdal Avcı ve Elif Bulut, Devrimci Yapı, İnşaat ve Yol İşçileri Sendikası (Dev Yapı-İş) Genel Başkanı Özgür Karabulut yer aldı.

Pervin, burada işçilerle yaptığı sohbette, böylesi bir günde dahi işçilerin çalıştığını söyledi. İşçinin hakkını ve hukukunu sahiplenmenin temel görevleri olduğunu kaydeden Pervin Buldan "Mücadeleyi birlikte yürüteceğiz" dedi.

Hayattayken Başaramadığını, Ölümüyle Yaratabileceğini Düşünenler (1/2)



Pandeminin ortaya çıkışından birkaç ay sonra uzmanlar, eve kapanmaların toplumsal etkilerini tartışmaya başladı. Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ)'nün 2019 yılı verilerine göre her yıl 800.000 kişi intihar ediyor.

İntihar girişiminde bulunanların sayısı ise yirmi kat daha fazla. Bu veriler, pandemi süreci öncesinde yapılan araştırmalara dayanıyor. Bilim insanları, virüsün yayılmasıyla birlikte sosyal yaşamdan izole edilmenin yaratacağı ruhsal tahribatın intihar vakalarında artışa neden olabileceğine dair uyarılar da yaptı.

DSÖ'nün 2016 yılındaki araştırmalara dayanan ve 2019'da yayımlanan raporunda intiharların % 79'unun "düşük ve orta gelirli ülkeler"de meydana geldiği belirtiliyor. Dünya Bankası ise yaptığı açıklamada korona virüs pandemisinin 1.6 milyon insanın yoksulluk sınırının altına düşmesine neden olabileceğini ifade ediyor. Ülke refahına bağlı olarak oranlarda farklılıklar olsa da, istatistiklere göre genel olarak erkekler daha fazla intihar ediyor. Raporda yaşa göre kategorize edilen intihar vakalarında 15 ile 29 yaş arasındaki gençlerde intihar sayısının yüksek olduğu hatta ölüm sebeplerinde ikinci sırada durduğu ortaya çıkıyor.

Virüsün yayılmasını engellemek için alınan önlemlerden sonra toplumda izolasyon stresi, işten çıkarılma derdi, sağlık kaygıları, sevdiklerini kaybetme korkusu gibi birçok anksiyete nedenleri ortaya çıktı. Psikologlar, kapanma sürecinin intiharlarda artışa sebep olabileceğini, ancak artışın pandemi sürecinin sonlanmasının

ardından nüksedeceğini tahmin ediyorlar.

Türkiye'de intihar vakaları...

Dünyayı sarsan pandeminin psikolojik etkileri uluslararası kamuoyunda tartışmalara neden olurken Türkiye'de pandemi süreci öncesinde 2018 yılından itibaren intihar girişimleri ve vakalarında artış olduğu belirlenmiş durumda. Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) 2015 ile 2019 yılları arasında yaptığı araştırmalar doğrultusunda ulaşılan sonuçlara göre, iş ve geçim sıkıntılarının intiharlarda artışa neden olduğu ortaya çıkıyor. Verilerde intihar sebebi bilinmeyen vakaların sayısının da yüksek olmasından dolayı kesin sonuçlara varma konusunda bir soru işareti olduğu söylenebilir.

Sosyal medyanın birçok sorunu daha görünür kılması, intihar olaylarının da perde arkasında yaşanan hikâyeleriyle birlikte yayılmasına vesile olduğu bir çağda yaşıyoruz. Özellikle geçtiğimiz son iki yılda hayatına son verenlerin ardında bıraktığı sosyal medya mesajları veya mektuplarıyla, intihar sorunu gündemde daha fazla yer aldı. Bir yandan intihara dair tartışmalar yürütülürken, diğer yandan akademisyenlerin yaptığı açıklamalar geçim derdi ile intihar arasındaki bağın yadsınmaz bir gerçek olduğunu gösterdi.

Türkiye'de pandemi ile birlikte yoksullaşan kesimin ikiye katlanmasını bekleyen uzmanlar, sayının 20 milyonu bulabileceğini söylüyorlar. Bu uyarı karşısında örneğin Cumhurbaşkanı Yardımcısı Fuat Oktay, bir yoksulluk intiharından sonra "Açlıktan, sefaletten, fakirlikten intihar

En temel yaşam koşullarını yaratmak için bile nice zorluklardan geçmek gerektiğini o da biliyordu. Geleceksizlik Furkan'ın yaşamına son vermesine neden oldu.

edildiği şeklinde bir açıklama yapıldı. Bu doğru değildir" diyerek gerçekleri boşa düşürmeye çalışmaktadır. Oysa bu ve benzeri açıklamaların basına yansıdığı saatlerde de yeni intihar olayları kamuoyunda gündeme oturmaya sürdürüyordu.

Devlet, büyüyen yoksulluk sorunu karşısında dalga geçer gibi açıklamalar yaptıkça sesi duyulmayanların çaresizlikleri de boyutlanıyor. Yaşamına son verme kararına rağmen hala sosyal medya hesapları üzerinden seslerini duyurmaya çalışan insanları başka nasıl açıklayabiliriz ki?

Üniversite öğrencisi Sibel Ünli'nün intihar etmeden önce paylaştığı "Bir liraya karnımı doyurabilir miyim? Yemekhane kartımda para kalmamış, sadece bir lira kırk kuruşum var. Gidecek yerim yok, yaşanmaya değer bir hayatım" mesajı yalnızca yoksulluğun acısını değil aynı zamanda çözüme dair çaresizliği de barındırıyor. Sibel Ünli, yemekhane zamlarına karşı eylemlerde yer almış ve iş bulmak için çabalamış genç bir kadındı. Hayattayken başaramadığını, ölümüyle yaratabileceğini düşündü ve yaşamına son verdi.

İstanbul Fatih'te yoksulluk ve borç içinde boğulan Yetişkin ailesinden 4 kardeşin siyanür içerek yaşamlarına son vermeleri de sessizce yapılmış değildi. İntihar etmeden önce kapının önüne "Dikkat siyanür var" notu bırakmaları dünyaya veda ederken seslerini duyurmanın bir yöntemi değil miydi? Maddi zorluklardan dolayı elektrik faturalarını dahi ödeyemeyen Yetişkin kardeşlerin intiharı, geçim zorluğunun yarattığı bunalımı uzun süre tartıştırdı.

"İş, aş..."

Samsun'da avucuna "iş, aş" yazdıktan sonra sokak ortasında kendini asan işsiz gencin intiharı, intiharın aslında politik olduğunu tüm çıplaklığıyla göstermişti. Ekonomik çöküşün pandemiyle birlikte

derinleşmesi, işsizlik sorununun büyümesi ve yaşam şartlarının zorlaşması elbette birçok sonuç doğuracaktı ve intiharlar bu sonuçlardan bağımsız olamazdı. Bir yılda % 20 artış gösteren açlık ve yoksulluk sınırının altında yaşamaya çalışanların sayısı giderek artarken baskı ve zorbalığın yükseldiği topraklarda umutsuzluğun yansımaları intihar gibi şekillerde karşımıza çıkmaktadır.

Çocuklarını güvenli ortamlarda yetiştiremeyen, istikrarlı bir gelecek hazırlayamayan ailelerin çıkmazı, çocuklarını geride bırakıp intihar etmeleriyle sonuçlanabiliyor. İstanbul Zeytinburnu'nda yaşayan bir çiftin 1.5 yaşlarındaki çocuklarını yakınlarına bırakıp intihar etmesinin üzerinden henüz birkaç ay geçti. Bu intihar, her ne kadar sessiz gözükse de yoksulluğa bağlı ölümlerin ardından seslerinin duyulması ve geride bıraktıkları çocukları için bir şeylerin değişmesi çağrısını barındırıyor içinde.

"Bunca sorunu yaşamak bana mantıklı gelmiyor!"

Furkan Celep 18 yaşındaydı. İntihar etmeden önce sebeplerini açıklayan bir mektup yazdı ve sosyal medyadan paylaştı. Belki mektubunda direkt yoksulluktan dem vurmamış ama ardında bıraktığı bu sözler yaşam şartlarının onun geleceğe bakışını bariz bir şekilde gösteriyordu aslında: "Bir araba, bir ev veya herhangi bir şey uğruna yıllarımı aylarımı harcamak istemiyorum. İş hayatı bana çok yorucu geliyor. Hem içten hem de dıştan yıpratıyorum. Bir şeyler uğruna bunca sorun yaşamak bana mantıklı gelmiyor."

En temel yaşam koşullarını yaratmak için bile nice zorluklardan geçmek gerektiğini o da biliyordu. Geleceksizlik Furkan'ın yaşamına son vermesine neden oldu.

Geçtiğimiz süreçte, toplumsal zorluk ve travmaların somut yansımaları olan yoksulluk intiharları kısa aralıklarla yaşandı. Resmi veriler yoksullaşmanın artışını gösterirken, devlet ve onun medyası her intihar için ayrı bir hikaye uydurdu. Konuyla ilgili araştırma sonuçlarının üstü örtülmeye çalışılsa dahi intiharlar bir yandan çaresizliğin göstergesi, diğer yandan ölümleriyle etki bırakacaklarına inananların feryadı olarak karşımıza çıkmaktadır. (Devam edecek)

Köylüler Ürünlerini Çöpe Dökmeye, Milyonlar Açlığa Mahkûm Ediliyor!



Pandemi döneminde sağlığa erişim gibi, gıdaya erişimin ve sağlıklı gıdayla beslenmenin önemi açığa çıkarken ne üretici, ne de tüketici bu dönemde herhangi bir destek alabildiler. Pandeminin başından itibaren üretici köylülere herhangi bir destek verilmezken, büyük şirketler pandemiye bahane ederek köylünün ürettikleri ürünleri yok pahasına ellerinden alıp karlarını yükseltirken, esas üreticiler borç ile birlikte hasat yapamaz hale getirildi. Girdi maliyeti sürekli yükselen köylüler, her hasat

Pandeminin getirdiği kriz ile birlikte iktidar sahiplerinin bu krizi kendi lehlerine çevirme çabaları sonucu milyonlarca ezilen hastalıktan ölmekte, işsizliğe açlığa mahkûm bırakılmaktadır.

döneminde ürünlerini daha ucuza satmak zorunda bırakıldı.

Salgının hızla yayılması, artan vakalar, bu vakaları artık gizleme olanağının kalmamasının ardından yaklaşan turizm sektörünün etkisiyle iktidar tam kapanma kararı aldı. Bu tam kapanma işçi ve emekçilerin yüzde sekseninin çalıştığı bir kapanma olarak karşımıza çıkmaktadır. Kapanmanın insan sağlığını düşünerek alınmadığı başından bu yana hepimizin bildiği bir gerçeklik. Nitekim Dışişleri Bakanı “turistlerin gördüğü herkesi aşlayacağız” diyerek aşındaki ‘insancıl’ durumu gözler önüne sermiş, Maliye Bakanı kapanmanın esas nedeninin turizm sezonu olduğunu açıkça ifade etmekten çekinmemiştir. Ele alış böyle olunca alkol yasakları, temel gıda ürünleri hariç diğer ürünlerin satışının yasaklanması vb. alınan

kararlar iktidarın geldiği durumu bizlere göstermektedir. Kapanmanın özü böyle olunca elbette halkın 17 gün boyunca nasıl yaşayıp, giderlerini nasıl karşılayacağına dair herhangi bir desteğin olmaması şaşırtıcı değildir. Geçtiğimiz haftalarda köylülerin ürettikleri ürünlerini yok pahasına bile satamamaları sonucu ürünlerini sokağa döktükleri videoların ardı arkası kesilmedi. Tarlalardan toplanan ürünlerin mevsim dolayısıyla tam da bollaştığı bu dönemde pazarların kapanmasıyla sebze ve meyveler hallerde yığıldı. İktidar semt pazarlarını yasakladığından hallere gelen ürünlerin alımı maliyetinin çok altında gerçekleşmesi üreticinin isyanına dönüştü. Tam kapanma ile beraber mağdur olan çiftçi elindeki ürünleri satamadığı için çöpe dökmeye başladı. İktidar tarafından alınan 17 günlük tam kapan-

ma kararının ürünlerin hasat zamanına denk geldiğini söyleyen Antalya Kumluca Ziraat Odası Başkanı Hidayet Kökce, “17 günlük sokağa çıkma yasağı çiftiyi felç etti, bitirdi. Çünkü ürünlerin tam hasada çıktığı zamandı. Kış döneminde 100 kilo çıkan ürün, şu an 1,5 ton çıkıyor. Şu an semt pazarlarının kapanması nedeniyle, zincir marketler lüks malı 1 liraya alıyor raflarda 10-15 lira arasında satıyor. Üretici zaten mağdur, tüketici ise daha mağdur. Burada, zengini zengin etme durumu var sanki” sözleriyle yaşanan durumu özetledi. Antalya Ticaret Borsası Yönetim Kurulu Üyesi Cüneyt Doğan, “Çürüyen ürün çöpe gidiyor. Çöp yerine dar gelirli ihtiyaç sahibine dağıtılsa onun da nakliye bedeli var. Komisyoncu, üretici bu parayı bile ödeyemez. Tek çare semt pazarlarının açılması” açıklamasında bulundu.

Geçtiğimiz haftalarda patates soğan dağıtımındaki izdiham, köylünün yok pahasına satamadığı ürünü çöpe dökmesi, ürününü hasat etmeden tekrar ekim yapması, kapitalist sistemin çalışma şeklini bizlere açıkça göstermektedir.

Sosyal medyada paylaşımda bulunan bir köylü durumu özetlemektedir. “Fır-satçı Migros sebze halindeki komisyon-ları arayıp zararına toplanan 2,5 lira satış fiyatı olan biberi 1 liraya vererseniz bil-mem kaç ton alacağız pazarlığı yapıyordu. Migros’taki etiket fiyatı ise 13 lira, ON ÜÇ LIRA!”

İktidar üreticileri ve tüketicileri tamamen büyük market zincirlerinin insafına bırakmıştır. Köylülerin elindeki tonlarca ürün çöpe gitmiştir. Tarlada hasat olmayı bekleyen ürünlerinin ise geleceği belirsizdir.

Köylülerin ürünlerini çöpe döktükleri haberinin hemen ardından, soğan üreticilerinin tarlalarında ürün hasadı yapmadığı, ürünlerini toplamadan tekrar ekim yaptığı haberi hızla yayıldı. Soğan üreticisi kilosu 35 kuruş olan soğanlarının toplama maliyetinin bile 40 kuruş olmasından kaynaklı hasat yapmayacaklarını belirterek tekrar ekim yaptılar. Köylüler gelecek hasat dönemine de umutsuz bakmaktadırlar.

Geçtiğimiz haftalarda patates soğan dağıtımındaki izdiham, köylünün yok pahasına satamadığı ürünü çöpe dökmesi, ürününü hasat etmeden tekrar ekim yapması, kapitalist sistemin çalışma şeklini bizlere açıkça göstermektedir. Bir tarafta gıdaya muhtaç milyonlar diğer tarafta ürünlerini çöpe dökmek zorunda kalanlar. Bu ikili durum bize her şeyi özetlemektedir.

Üreticilerin ürünlerini çöpe dökmesi ve gelen tepkiler üzerine iktidar semt pazarlarını her yerde aynı gün olmak şartıyla haftada bir gün açılmasına izin verdi. Pazarlarda sadece yaş meyve ve sebze satışı yapılacak. Bu duruma bir açıklama yaparak tepki gösteren Çiftçiler Sendikası; “Tüketicilerin daha uygun koşulda gıdaya erişebildiği, üreticilerin de

daha iyi fiyata ürünlerini satabildiği pazar yerlerinin Covid-19 koşullarına uygun bir hale getirilmesi, çoğaltılması ve gerekli denetimi kamunun yapması gerekirken, her yerde hafta da bir ve aynı gün pazar yeri açma uygulamasıyla tüketicilerin gıdaya erişebilmesi için market zincirlere muhtaç kalması sağlanıyor.” diyerek alınan kararın yetersizliğini ifade etmektedir. Aynı zamanda pazarların açık olduğu günde market zincirleri indirimler yaparak yüksek fiyata sattıkları ürünleri düşük fiyata satıp pazardaki esnafın ürününü yine satamamasına neden olmaktadır.

Çöpe Dökülen Domates Zam Şampiyonu!

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) Nisan ayına ilişkin enflasyon verilerini açıkladı. Aylık enflasyon yüzde 1.68, yıllık enflasyon ise yüzde 17.14 olarak gerçekleşti. Böylece yıllık enflasyon, Mayıs 2019’dan bu yana görülen en yüksek seviyeye çıktı. Gıda fiyatlarında ise yıllık artış yüzde 16.98 şeklinde gerçekleşti. Nisanda zam şampiyonu, yüzde 24.91’lik fiyat artışıyla domates oldu. Çöpe dökülen ve tarlada bırakılan domatesleri düşündüğümüzde nedenin sistemin kendisi olduğunu tekrar etmek anlamlı olacaktır. İktidarın büyük şirketlerin isteklerine göre davranması çöpe dökülen ürünün zam şampiyonu olmasını beraberinde getirmiştir. Eldeki ürün bolluğuna rağmen ne üretici nede gıdaya muhtaç olanlar bu ürünlerden yararlanamamaktadır. Pandemi döneminde köylüyü borç batağına sürükleyip traktörünü, tarlasını hacze gelenler büyük market zincirlerinin aynı dönemde karlarını tarihlerinin en yüksek seviyesine çıkarmalarına olanak sağlamışlardır.

Pandeminin getirdiği kriz ile birlikte iktidar sahiplerinin bu krizi kendi lehlerine çevirme çabaları sonucu milyonlarca ezilen hastalıktan ölmekte, işsizliğe açlığa mahkûm bırakılmaktadır. Yoksulluğun geldiği boyutun gizlenecek bir durumu kalmadığı ortadadır. Sadece nisan ayında en az 129 kişi intihar ederek yaşamına son vermiştir. Yoksulluk nedeni ile gerçekleşen intiharlar kat be kat artmıştır. Bunu iktidar temsilcilerinin “intiharların nedeninin yüzde 90’ı eşle yaşanan sorunlardır.” diyerek gizleyebileceklerini sanmaları devamında “elbette ekonomik sorunlardan kaynaklı intiharlarda vardır.” sözü ile boşluğa düşmekten kurtulamamaktadır.

KADINLARIN BİRLİĞİ

NEREDE BU KADIN ÖRGÜTLERİ!!!???

Bu tür kadın-halk düşmanı unsurların hadsiz bir şekilde kadın örgütlenmelerine “sanki devletin bir uzantısıymışçasına” hakaret edebilme cüretinde bulunmasıdır. Mesele, patriarkal bile değil, doğrudan patriarkların kadın hareketini itibarsızlaştırma çabasıdır.

Kadın hareketi büyüdükçe ve kadın örgütlenmeleri güçlendikçe, şu sözleri daha çok duyar olduk. “Hani kadın örgütleri nerede? Niye bu konuda ses çıkarmıyor? Hani ne oldu, kadın hakları diyordunuz?” Bu kalıbı herkes kendi meşrebince, kendi gündemi doğrultusunda, bazen de sadece manipülasyon amacıyla (Kabataş “tacizi” gibi) ama her halükarda çok da iyi niyetli olmayan bir tarzda kullanabiliyor. Kendi gündemini kadın örgütlenmelerinin önüne koyup bu konuda bir şey yapılmasını bekleyenler, iradelerini de bize bırakacaksa, bu, belki biraz adaletli bir yaklaşım olurdu. Ama amaç bir öneri sunmak, kadın hareketine güvenerek bu konuda bir talepte bulunmak da olmayınca, aksine tüm mesele kadın hareketinin gündemine müdahale etmeye çalışmak, yaptıklarını küçümsemek, itibarsızlaştırmak vs. olunca adaletli olmalarını beklemek de anlamsızlaşıyor.

İşte son günlerde yukarıdaki kalıp cümleyi diline dolayan koroya bir kişi daha katıldı ki, üzerine iki kelam etmeden geçmemiz mümkün olmadı. Kendisi bir katil, bir mafya, kadın düşmanı, halk düşmanı vs. ama diğer yandan kadın örgütleri üzerinde şaibe yaratmaktan, “hani kadın örgütleri niye ses etmiyor, eylem yapmıyor” diye feryat etmekten geri durmayan bir aymaz. Barış Akademisyenlerine yönelik “Oluk oluk kanlarınızı akıtacağız ve kanlarınızla düş alacağız” diyebilecek kadar faşist birinin bize “ey-

lem yapmıyorsunuz” diye sataşması da ayrı bir ironi oluşturunca.

Olay şu:

Sedat Peker, bu ülkenin en rezil, en halk düşmanı, aynı zamanda en “medya manyağı” mafya liderlerinden sadece biri. Kısa bir süre öncesine kadar AKP-Erdoğan övgüleriyle, muhalif kesimlere yönelik tehditlerle gündeme gelen, sosyal medya üzerinden bu minvalde açıklamalar yapan bu Peker kişisini, “mafya lideri” diye tanımlarken dahi, acaba bir “yüceltme”, bir “güzelleme” mi yapıyoruz diye insanın dili tutuluyor. [Bakınız; şirin-namuslu mafya dizileri]

Diğer bir figür de, “Babalar Operasyonu” denilerek anlı-şanlı yurtdışı operasyonlarıyla yakalanan, ülkeye getirilerek bir süre hapishanelerde ağırılan, “işlerini-güçlerini” bu mekanlardan yürüten Alaattin Çakıcı. Bu katil de, Devlet Bahçeli’nin özel çalışmasıyla hapisten, aldığı komik cezayı dahi bitirmeden geçtiğimiz yıl çıkartılmış, kendisi de AKP-MHP iktidarının adeta basın sözcülüğüne soyunarak yazılı açıklamalarla tam da TC devletine yakışır bir politikacı olabileceğini göstermişti. Ki bu Çakıcı, 1 Mayıs’a dair dahi açıklama yapmaktan geri durmayıp, “Emeğin ve dayanışmanın gününün eşkıyalığın ve dalaletin ortamı haline getiren odaklara aziz milletimiz müsaade etmeyecektir” diyerek devrimcileri-komünistleri tehdit etmiş ve İçişleri Bakanlığı’na nasıl da yakışacağını göstermiştir.

Şu sıralar Çakıcı’nın hapisten çıkmasından bu yana beklenen Sedat Peker-Alaattin Çakıcı “çatışması-hesaplaşması” Sedat Peker’in ve adamlarının evlerinin basılma operasyonunun ardından başlamış görünüyor. Ancak genel yorumlar bu yönde olsa da, yaşananlar elbette sadece iki mafya liderinin “iktidar kavgası” değil. Herkes biliyor ki, bu tam da (derin-sığ vs. değil, dümdüz) devletin tüm organlarıyla birlikte bütünlüklü bir şekilde içinde yer aldığı çürümüşlüğü, yolsuzluğun, mafyatik ilişkilerin yani devletin bizzat kendisinin bir yansıması.

“Her ne ise”, bu operasyondan sonra

OMERTA’yı (mafyanın suskunluk yasa-sı) çiğneyen Sedat Peker, mafyanın “kirli çamaşırlarını” ortaya dökmek üzere bir dizi video yayımladı youtube kanalından. Çakıcı’nın adını ağzına almadan, esasta “Mehmet Ağar ve Pelikancıları” hedefe koyarak, bir dizi suçlarına işaret etti. Bunlar kamuoyunda çok da bilinmedik konular değildi elbette.

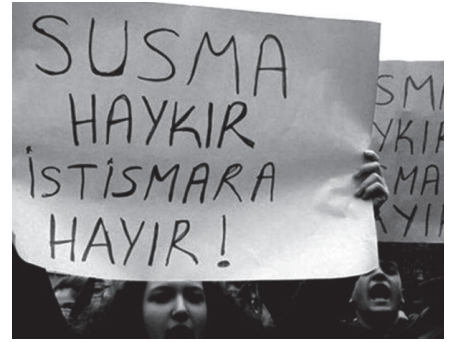
Yine kamuoyunun, ya da en azından biz kadınların bildiği bir olaydan daha bahsetti Peker. Mehmet Ağar’ın oğlu, AKP milletvekili Tolga Ağar’ın tecavüzüne maruz kaldıktan sonra şikayette bulunan Yeldana Kaharman’ın, Mehmet Ağar tarafından helikopterle alınıp daha sonra evinde “ölü bulunması” ile ilgili. İşte bu olayla ilgili Peker katili, kadın örgütlenmelerini “Orada bir garipçağız öldü ve herkes biliyor. İşin rezilliği o. Kimse ağzını açmıyor, hani kadın kuruluşları, kadın haklarını arayacağız, kadının şiddetine son, bir tane gördünüz mü o olay için eylem yapan, yok. E, derin devletin başı. Adam ne derse o oluyor” dedi. Evet, aynen böyle dedi!

Amacımız Peker’in iddiasına karşı savunma yapmak değil. Ama hatırlatmak için söyleyelim; Kaharman’ın Tolga Ağar’la röportaj yapmak için evine gittikten bir gün sonra “ölü bulunduğu”, “cinsel saldırıya uğradığı” ve “intihar ettiği” yönlü gazete haberleri üzerine kadınlar, konuyu gündeme taşıyarak Kaharman’a ne olduğunu sorarak eylem de yapmışlardı. Diğer yandan HDP Eş Genel Başkanı Pervin Buldan da Meclis grup toplantısında konuyu gündemine alarak işin ucu AKP’ye dayanınca üzeri kapatıldığını ifade etmişti. Nitekim çok kısa süre içinde Kaharman’ın ölümüyle ilgili basın yasağı getirildi.

Mesele, bu tür kadın-halk düşmanı unsurların hadsiz bir şekilde kadın örgütlenmelerine “sanki devletin bir uzantısıymışçasına” hakaret edebilme cüretinde bulunmasıdır. Mesele, patriarkal bile değil, doğrudan patriarkların kadın hareketini itibarsızlaştırma çabasıdır. Mesele, ilk paragrafta “hani kadın örgütleri nerede?” sorusunun masum bir soru olmadığı herkes tarafından anlaşılmasıdır.

12 yaşından itibaren 2 yıl boyunca babası tarafından sistematik olarak cinsel istismara maruz kalan çocuk yaşadıklarını anlattı. Fail 2 saat de serbest bırakıldı.

Çocuk İstismarcısı 2 Saat İçinde Serbest Bırakıldı



12 yaşından itibaren 2 yıl boyunca babası tarafından sistematik olarak cinsel istismara maruz kalan çocuk yaşadıklarını anlattı. Fail 2 saat de serbest bırakıldı.

İstanbul’da şu an 14 yaşında olan bir çocuğun, iki yıl boyunca babası tarafından sistematik olarak cinsel istismara maruz kaldığı öğrenildi. Çocuğun yaşadıklarını annesine anlatmasıyla istismar ortaya çıktı. Anne Yeter Tüylüoğlu, istismarı öğrendikten sonra (13 Nisan) karakola şikayette bulunurken, aynı gün gözaltına alınan baba T. Kansız, ifadesi alındıktan 2 saat sonra serbest bırakıldı. Henüz soruşturma aşamasında olan dosyaya ise hızlıca gizlilik kararı getirilmesi dikkati çekti.

“Gerekli bütün önlemler başta alınmalı”

İstismar açığa çıktıktan sonra şikayetlerine rağmen failin serbest bırakılmasının kendilerini tedirgin ettiğini dile getiren Tüylüoğlu, “O kadar adaletsiz bir ülkede hissettim ki kendimi. Kendi kendimizi korumak zorunda kaldık. Bu süreçte başka bir eve yerleştik, akşamında fail eve geldi. Hiçbir güvenliğimiz yok” dedi.

Bu süreçten sonra failin telefonla arayarak taciz ve tehditlerini sürdürdüğünü aktaran Tüylüoğlu, “Bu tarz davranışlar ciddiyle bakılması gerektiğini düşünüyorum. Gerekli bütün önlemler başta alınmalı” dedi.

“Susmuyoruz, Korkmuyoruz, İtaat Etmiyoruz” Diyerek Kazanımlarımızı Bir Kalemde Sileceklerini Düşünenlere İtaat Etmeme Vakti

İstanbul Sözleşmesi'nden bir gece Erdoğan'ın kararnameyle çıkma girişimi-ne karşı mücadele sürüyor. İstanbul Sözleşmesi'ni Uygula Kampanya Grubu'ndan Rüya Kurtuluş ile söyleştik.

Rüya kampanya grubunun ilk çıkış noktasından, çalışmalarına, sözleşmeden geri çekilme girişiminin iptal edilmesi, sözleşmenin uygulanması gibi bir çok noktaya dair konuştuk.

İstanbul Sözleşmesi tüm uyarı, itirazlara ve mücadeleye rağmen Erdoğan tarafından çıkma girişiminin ardından İstanbul Sözleşmesi'nin Türkiye bakımından 1 Temmuz 2021'de sona ereceğine ilişkin karar Resmî Gazete'de yayınlandı. Öncelikle bu nasıl bir anlam taşıyor? Tüm uyarı ve mücadeleye rağmen kendi hukukuna dahi uyulmadan çıkma biçimi kadınlara nasıl bir mesaj içeriyor sizce?

Bizlerin yıllardır mücadelemizle kazandığımız haklar uzun bir süredir ağır saldırı altında. İstanbul Sözleşmesi'nden çekilme kararı bu konuda atılan son adım ama daha önce 6284 sayılı kanuna dair tartışmalar, nafaka hakkımızın gasbedilmeye çalışılması, müftülere nikah yetkisi veren düzenleme, çocuğa yönelik cinsel istismar faillerinin salıverilmesi için atılan adımlar, kadınları erkek şiddeti karşında koruyacak mekanizmaların işlememesi gibi kadınların hayatına ve haklarına kast eden icraatların içinden geldik bu sürece. Tüm bu ağır kadın düşmanlığı karşısında yaşamımızı, kazanımlarımızı savunduk. Birçok saldırıyı geri püskürttük. Hatta İstanbul Sözleşmesi'nden çekilme tartışması da ilk olarak geçen yıl temmuz ayında gündeme gelmişti ve o dönem kadınların pandemiye rağmen sokakları dolduran tepkisi iktidarın geri adım atmasını sağlamıştı. Bu nedenle de sözleşmeden çekilme kararı ansızın ve bir gece vakti yayınlandı. Erdoğan sözleşmeden çekilme kararıyla kadınlara net bir mesaj verdi: Biz erkeklerle kadınları öldürme özgürlüğü veriyoruz. Biz mahkemelere kravatlı beyleri salıvermekte rahat olun diyoruz. Biz LGBTİ+'ları evrensel insan hakları yelpazesinden çıkartmak üzere suçlu ilan ediyoruz. Bu mesaj açıktan diyor ki: İktidarın kadınlarla pazarlık yapacağı bir şey kalmadı. Ama haklarımız bizim açımızdan hiçbir zaman pazarlık konusu değildi ki!

Bu 11 Mayıs ile İstanbul Sözleşmesi'nin imzalanmasının üzerine

den 10 yıl geçmiş olacak, AKP iktidarı o dönemde kadın mücadelesinin baskısı ile imzalarken, 10 yıl sonra neyin ihtiyacı olarak çekilmek istiyorlar? Sizce bu duruma kadınlara meydan okuma demek mümkün mü? Kadın hareketi siyasi iktidarın topyekûn saldırılarına karşı kendini nasıl konumlandırıyor?

İstanbul Sözleşmesi kadın hareketinin bütün dünyadaki mücadelelerinin bir kazanımı. Ancak şunu bilelim ki bu dönem dünyanın birçok ülkesinde neoliberal faşist ve muhafazakâr iktidarların hedefinde İstanbul Sözleşmesi ve kadınların toplumsal cinsiyet eşitliği mücadelesi var.

2011 yılında Türkiye sözleşmeyi ilk imzalayan ülke. O dönem AB uyum sürecinin de etkisiyle AKP'nin demokratikleşme sahtekarlığıyla muhalefeti oyaladığı bir süreç. Ancak yine aynı dönemde kadın cinayetlerinin yüzde 1400 arttığını Adalet Bakanı meclis kürsüsünden itiraf etmişti. Erdoğan “kadın erkek eşitliğine inanmıyorum” demişti ve “her kürtaj bir Uludere'dir” diyerek kürtajı yasaklamaya çalışıyordu. Biz AKP iktidarının inşa ettiği rejimin temel sacayaklarından birinin kadın düşmanlığı olduğunun belirginleştiği bir dönemde ülke çapında kadın cinayetlerine karşı güçlü bir mücadele oluşturduk, İstanbul Sözleşmesi ve 6284 sayılı kanunu kazandık ve kürtajı yasaklama girişimini geri döndürdük. Ancak haklarımıza dönük saldırılar hiç bitmedi. Sistematik bir şekilde kazanımlarımız geri alınmaya çalışılıyor. Dahası bu düşmanlaştırıcı politika gündelik hayatta kadınları şiddete açık hale getiriyor. Erkek şiddeti hanemizde, sokakta, işyerinde; kamusal ve özel alanda kadınların hayatını tehdit ediyor. Erdoğan, İçişleri Bakanı, mahkemeler, Diyanet kadınlara karşı düşmanlaştırıcı her beyanıyla yeni bir kadın cinayetine kapı aralıyor. Hele de pandemiyle beraber kadınların ekonomik olarak güçsüz kaldığı, işsiz kaldığı, evde kalın denilirken evlerdeki bakım işlerinin tamamen kadınların üzerine kaldığı bu günlerde İstanbul Sözleşmesi'nden çekilme kararı kadınlara karşı açıktan savaş ilan etme anlamına geliyor.

Bu yeni bir durum değil ama kadın hareketi açısından artık durulabilir, sadece bir gelişme olduğunda reaksiyon gösterilebilir bir durumun çok ötesine geçtik. Kadın hareketi bu dönem tüm güçlerini birleştirip hareket etmeye çalışıyor. Burada ayrılmış çıkarlar, öne çıkacak isimler



SÖYLEŞİ RÜYA KURTULUŞ

yok. Burada kadınların hayatlarına yönelen saldırıya karşı topyekûn direnme zorunluluğu var. Bu çerçevede İstanbul'da 26 Temmuz 2020'de Beşiktaş Barbaros Meydanı'nda açık çağrılı forumda bir araya geldik. Neredeyse bütün kadın örgütlerinin ve bağımsız feministlerin katıldığı bir eylem/forum gerçekleştirdik. İstanbul Sözleşmesi'ne dair bilgilendirme ve hükümetin çekilme talebine itiraz etme amacı ve sürekli eylemlilik kararıyla yerellere de yayılan “İstanbul Sözleşmesi'ni Uygula Kampanya Grubu'nu oluşturduk. Türkiye'nin çeşitli yerlerindeki kadın platformlarıyla birlikte hareket etmeye, gelişmelere birlikte yanıt üretmeye çalışıyoruz. Haklarımız ve hayatlarımız için kesintisiz bir mücadele süreci içindeyiz.

Başta İstanbul olmak üzere birçok yerde kadınların mücadelesi devam ediyor. İstanbul Sözleşmesi kampanya grubu çalışmaları ne durumda, “tam kapanma” sürecinde kampanya grubu çalışmalarını nasıl yürütüyor?

Sözleşmeden çekilme kararıyla birlikte Kadıköy Meydanı'nda binlerce kadının katıldığı büyük eylemler yaptık. Sadece bir merkezde toplanmadık. İstanbul'un neredeyse bütün ilçelerinde kampanya grubunun yerel örgütlerini oluşturduk ve sokağa çıktık. Bu eylemler haftalarca sürdü. Şu an kapanma dönemi içindeyiz. Ancak bir çoğumuz işlerine gidip geliyor ve biliyoruz ki bu kapanma salgının yayılımını önlemekten çok insanların hükmünün bu süreci yönetme biçimine olan tepkilerini engellemek amacıyla yapıyor.

Eylemlerimizi çoğu yerde pandemi gerekçesiyle yasaklanmasına rağmen yaptık. Üstüne de “tam kapanma” dedikleri bu süreç geldi. Ancak bu dönemde de online olarak bir araya geliyoruz. Sosyal medyayı değerlendiriyoruz. 11 Mayıs İstanbul Sözleşmesi'nin İstanbul'da imzaya açılmasının ve ilk imzayı Türkiye'nin atmasının 10. yılı. O gün EŞİK Platformu'nun çağrısıyla hazırlanan sosyal medya eyleminde olacağız. Bir broşür çıkaracağız. Her kadın kendi apartmanında, sokağında, mahallesinde İstanbul Sözleşmesi'ni anlatarak çoğalmamızı sağlayabilir. Kapanma biter bitmez sokağa çıkma hazırlığındayız. 1 Temmuz'da sözleşmeden çekilme sürecinin tamamlanacağı resmi gazetede yayınlandı. Dolayısıyla 1 Temmuz'a kadar ki süreç ve 1 Temmuz günü bizim için çok önemli. Kampanya grubu olarak 1 Temmuz'da sokaklarda olacağımızı ilan ettik. Ancak 1 Temmuz'a kadar ve sonrasında da sokakta olacağız. Onları bu gayrimeşru kararı aldıklarına pişman edeceğiz. Bütün kadınların el ele verdiği, yaşamını ve haklarını savunduğu, eşit ve özgür yaşama hayalini haykırdığı bir süreç örgütleyeceğiz. Evet kadınlara karşı bir savaş açıldı. Ancak bu düşmanlığın karşısında susacak değiliz. Kadın eylemlerinin en coşkulu sloganlarından biri “susmuyoruz, korkmuyoruz, itaat etmiyoruz”. Şimdi bir gece yarısı kararnamesiyle kazanımlarımızı bir kalemde sileceklerini düşünenlere itaat etmeme vakti. Dünyayı tersine çevirme, hayatı durdurma vakti.

Van'da Bitmeyen OHAL: “Eylem ve etkinlik yasakları, yalnızca muhaliflere”



SÖYLEŞİ HİKMET TUNÇ

15 Temmuz 2016'da yaşanan darbe girişiminden sonra ilan edilen OHAL'in etkisi Van'da halen devam ediyor. Van'daki yasaklar en son yeniden uzatılarak 19 Mayıs'a kadar eylem etkinlik yapmak yasaklandı. Kentte “eylem etkinlik yasağı” denilerek aslında bir çeşit sıkıyönetim, bitmeyen OHAL uygulaması var. Başta HDP ve TJA olmak üzere ilerici yurtsever kurumların hemen tüm etkinlikleri OHAL uygulaması nedeniyle saldırıya maruz bırakılmakta, haber takibi yapan gazeteciler engellenmekte, haklarında gazetecilik yaptıkları için onlarca soruşturma açılmakta.

Van'da Jinnews muhabiri olan Hikmet Tunç ile Van'daki OHAL'i, etkilerini konuştuk. Tunç, Jinnews'e ve diğer gazetecilere dönük ciddi baskılara vurgu yaparken, Van'ki OHAL'e yeterli tepkinin verilmediğini bu noktada Van Kadın Hareketinin verdiği tepkinin esas olarak dikkat çekici olduğuna vurgu yaptı.

Van'da uzun zamandır OHAL var. Eylem etkinliklerin yasaklanma kararları sürekli uzatılıyor. Eylem ve etkinlik yasağı 113 kez uzatıldı. Kentte nasıl bir tablo var, bu durum halk tarafından nasıl karşılanıyor?

Kent valisinin 15 gün aralıklarla yaklaşık 3 yılı aşkın bir süredir eylem etkinlik yasakları sürmekte. Bu eylem ve etkinlik yasakları yalnızca muhaliflere

yönelik bir yasaklama politikasının olduğunu gösteriyor. Çünkü özellikle AKP ve MHP'nin kentte hiçbir etkinlikleri yasaklanmamakta. Yaklaşık bir aydır her hafta perşembe günü çocuklarının “dağa kaçırıldığı” iddiasıyla kadınlı ve erkekli bir grup Halkların Demokratik Partisi (HDP) il binası önünde oturma eylemini polis güvenliğiyle gerçekleştirmektedir. Burada yapılan basın açıklamasına hiçbir şekilde müdahale edilmemekte, hatta saatlerce HDP'lilere yönelik oturan ailelerin hakaretlerine polisten doğru bir engelleme söz konusu olmamıştır. Öte yandan bu ablukaya dönük HDP'li vekillerinin de aralarında yer aldığı bir grup paralelinde kentin en işlek caddelerinde il binalarının ablukaya alınmasını protesto etmek istediği sırada onlarca çevik kuvvetle polis tarafından gözaltı yapılıyor ve kimi zaman fiziki müdahale de yapılabilmektedir.

Yine kentin sol, sosyalist, sivil toplum örgütlerinin ve başta kadına yönelik şiddeti protesto etmek amacıyla yapılan, en yasal hak olan basın açıklaması dahi onlarca polis tarafından engellenmektedir.

Kent halkı, esnafı valinin bu etkinlik yasaklarını tepkiyle karşılamakta. Sokak röportajları aldığımızda da halk tepkisini mikrofonlarımıza açık açık dile getirmektedir.

Siz özellikle kadın gazeteciler başta olmak üzere Van'daki gazeteciler, bu

“Valilikçe “yasak” denilen tüm etkinlikleri biz muhalif gazeteciler takip etmek durumundayız. Çünkü biliriz ki; bir kentte eril yönetimlerin neyi yapmayın, yasak derse en fazla onu yazmak ve kaydetmek gerekir.”

tablo içerisinde nasıl haber takip ediyorsunuz? Ne gibi zorluklarla karşı karşıyasınız? Eylem ve etkinlik yasaklandığı için Van kamuoyunun, ilerici, yurtsever kesimin sesini nasıl duyuruyorsunuz?

Muhalif gazeteciler olarak birçok kez Van'da bürolarımız basıldı, evlerimiz basılarak arkadaşlarımız gözaltına alındı. Bürolarımıza yapılan polis baskınında birçok haber materyallerimize el konuldu. Haber çekimi sırasında kayıt aldığımız videolarımızın bulunduğu hafıza kartlarımıza el konuldu. Haber arşivlerimiz suç delili sayılarak birçok arkadaşımız hakkında yaptığı haberler nedeniyle onlarca klasörlik iddianameler hazırlandı. Neredeyse hakkında soruşturma olmayan tek arkadaşımız dahi yok.

Hal böyleyken hem kadın, hem Kürt, hem muhalif, hem de bir gazeteci olmak oldukça zor. Dinciliğin, milliyetçiliğin, ırkçılığın, şiddetin, savaşın övüldüğü pohpohlandığı bir süreçte eşitlikten, özgürlükten, demokrasiden ve her şeyden önce barıştan söz etmek çok zor. Bölgede belki birçok yerde hala iki eşliliğin sürdüğü, hala çocuk yaşta evliliklerin yaşandığı ve hala kadının erkekle aynı sofrada oturmasının günah sayıldığı bir süreçte “bayan değil, kadın”, “karı değil, eş” ifadelerini savunmak bunun mücadelesini vermek zor. Başta erkek, aile, toplum ve devlete karşı siz bir kadın olarak mücadele ediyorsunuz.

Tabi ki, valilikçe “yasak” denilen tüm etkinlikleri biz muhalif gazeteciler takip etmek durumundayız. Çünkü biliriz ki; bir kentte eril yönetimlerin neyi yapmayın, yasak derse en fazla onu yazmak ve kaydetmek gerekir. Çünkü tarih erkeğin faili meçhul suçlarıyla dolu. Dolayısıyla gittiğimiz, takip ettiğimiz tüm haberlerde polisin engellemesiyle karşı karşıyayız. Öte yandan engellenen haberleri sadece muhalif gazeteciler olarak takip ettiğimiz için birbirimize iş sırasında çokta sorun yaratmıyoruz.

Kentte bu yasaklara dair devrimci-ilerici-yurtseverlerin, insan hakları savunucuların, baronun kimi girişimleri var diye biliyoruz, sonuç olarak bir kentte sürekli eylem etkinlik yasağı hukuksuzluk ve hak gaspı demek buna dair ne yapıyor, ne tür çalışmalar var?

İnsan hakları savunucuları, sendikalar, kamuoyunda ve baro bu etkinlik yasaklarının kalkması ve bu hukuksuzluğun ortadan kaldırılması için birçok kez etkinlik yapmış. Her etkinlik engellenmiştir aynı gerekçeyle. Etkinlik yasaklarının

Haber arşivlerimiz suç delili sayılarak birçok arkadaşımız hakkında yaptığı haberler nedeniyle onlarca klasörlik iddianameler hazırlandı.

yanında birçok eylemciye para cezası verilmiştir. Baronun, valiliğin etkinlik yasaklarına ilişkin kararının anayasaya aykırılığından kaynaklı yaptığı suç duyurusu da vardı. Bu suç duyurusu hala sonuçlanmamış değil.

Tabi bu tepkiler yetersiz. Çünkü ülke genelinde muhaliflerin parçalı duruşu kent özelinde de sürmekte. Bu parçalı duruştan yan yana yürümekten kaynaklı ciddi bir etkinlik, tepki gösterilmiş değil diyebiliriz.

Ama İstanbul Sözleşmesi'nin Cumhurbaşkanı kararnamesiyle iptal etmesine dönük birçok farklı parti, aktivist, ayrı kadın dernekleri bir araya gelerek Van Kadın Meclisi platformunu oluşturdular. Birçok etkinlikte yapıldı. Kadınların böylesi bir şeye öncülük yapmaları gurur verici.

İşgal Operasyonunda Direniş Hesapları Bozdu: “Helikopterler Yere Teker Koyamıyorlar”

Türk Devleti’nin, 23 Nisan’ı 24’üne bağlayan gece Irak Kürdistanı’nda Zap, Metina ve Avaşin bölgelerine yönelik başlattığı işgal operasyonu, gerillanın büyük direnişiyle karşılaştı, bitirdik-bitiriyoruz çığlıkları yerini “Helikopterler yere teker koyamıyor” sözlerine bıraktı.

TC devleti, 24 Nisan 1915 Ermeni, Rum ve Süryani soykırımının yıldönümünde Gare’de aldığı yenilginin intikamını almak amacıyla Irak Kürdistanı’na yönelik, İHA, SİHA, savaş uçakları ve helikopterler ile sınırdaki karakollar-dan yapılan topçu atışlarıyla ağır bir saldırı işgal başlattı. **“Pençe-Şimşek ve Pençe-Yıldırım”** adı verilen işgal operasyonu, anaakım medyadan canlı yayınlar ve büyük bir gürültüyle, savaş tamtamlarıyla duyuruldu.

Geride kalan 15 günlük süre içinde Türk ordusunun gerilla karşısındaki başarısızlığı ve yenilgisi ana akım medyaya da yansımış durumda. “Terörün kökünü kurutuyoruz” nidalarıyla askeri işgal operasyonunu başlatan TC devleti, askeri-teknik üstünlüğüne rağmen gerillanın direnişi karşısında ağır kayıplar verdi-veriyor. Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi’nin sürece dair değerlendirme ve yorumları, Türk devletinin ilerleyemediği bölgeyi yoğun bir şekilde bombardımana tuttuğu yönünde. Diğer yandan TC devleti, bölgede devam eden çatışmalarda yaşadığı kayıpları da tıpkı daha önce yaptığı gibi gizliyor.

Anlaşılan o ki Türk devleti, geçen süre içinde işgale ilk başladığı dönemdeki hedeflerini revize etmiş durumda. Zira, devletin üst düzey yetkililerinin açıklamaları ve burjuva basında işgal operasyonuna yönelik giderek düşen tansiyon da buna işaret ediyor.

Geçtiğimiz günlerde sınır ötesi operasyonun sevk ve idare edildiği Şırnak’a giden Akar’ın, 3 Mayıs günü de komuta kademesiyle birlikte **“Pençe-Şimşek ve Pençe-Yıldırım”** operasyonlarının hava hareketlerinin yönetildiği Eskişehir’deki Muharip Hava Kuvveti Komutanlığı’nda sarf ettiği;

“Dağlar, yamaçlar inmesi binmesi çok zor. Helikopterler yere teker koyamıyorlar. Bugüne kadarki mücadelede yapılmaması gerekenin hepsi yapıldı. Hava hücum hareketlerinde helikopterlerimiz 300-500 sorti yaptı. Maalesef dost bildiğimiz bazı

ülkeler PKK’ya füzeler verdiler. Dolayısıyla bunların her biri bizim için büyük bir tehlike, büyük bir risk” ifadeleri de Türk devletinin işgal operasyonuyla yarattığı beklentiyi aşağıya çekmek için harekete geçtiğine işaret ediyor.

TC devletinin Haftanîn ve Garê işgal operasyonlarıyla birlikte düşünüldüğünde 24 Nisan’da başlattığı yeni saldırıyla, Irak Kürdistanı’na adım adım yerleşme politikası izlediği anlaşıyor. Girdiği, işgal ettiği bölgelere çok sayıda geçici ve kalıcı üs inşa eden TC devleti Irak Kürdistanı sınırı boyunca içeri girerek, Irak Kürdistanı ile Rojava arasındaki bağı kesme hedefi ile hareket ediyor.

TC’nin alandaki 12 stratejik bölgeye yerleşmek istediği, TC ile Berwari hattından Doskî hattına kadar olan bölgeye girerek HPG güçlerinin bağlantısını koparmak istediği anlaşıyor. TC, bu işgal saldırılarıyla Şengal’e adım adım yaklaşarak saldırı için daha uygun bir zemin yaratmak istiyor.

Sık sık gündeme gelen Şengal’e saldırı için Türk devletinin bölge gerici devletlerini ve ABD ile Rusya’yı ikna etmeye yönelik girişimleri de bu politikanın uzun vadeli bir planın parçası olarak gündemde tutulacağına işaret ediyor.

Açık ki TC devleti, bu politikalarını Irak devleti ve KDP’nin onayı ve desteği olmadan gerçekleştiremez. Nitekim son dönemlerde Zap, Metina ve Avaşin’de devam eden işgal saldırılarında TC’nin Bağdat ve Hewlêr’den yardım istediği basına yansdı. Şimdiye kadar gizli bir şekilde istihbarat ve koordine desteği veren KDP’nin, TC’nin bu talebine olur verdiği, Peşmerge Bakanlığı temsilcilerinin, Irak Ortak Operasyonlar Komutanlığı temsilcileriyle toplantı gerçekleştirdiği, toplantı ardından Peşmerge Bakanlığı ve Irak Ortak Operasyonlar Komutanlığı’nın, TC’nin sıkıştığı Metîna bölgesinin Kanî-masi, Serê Hemê, Badok, Girê Golê ve Kevirê Guvîn tepelerine güç gönderdiği basına yansıyanlar arasında.

Bunların içinde korucular, Başur’da ki bazı işbirlikçiler ve Suriye’den getirilen çetelerin de olduğu biliniyor. Çetelerin sayılarının 400-500 arasında olduğu, hem Bakur’da, hem de Başur’dan saldırarak Irak Kürdistanı’na yerleşmek istedikleri biliniyor. Diğer yandan Türk devletinin bölgede kimyasal silah kul-



landığı iki defa tespit edilmiş durumda. Daha önce de işgal operasyonuna, Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) ve Roj güçlerinin katıldığı yansımıştı. TC’nin bunların yetersiz kalması üzerine Hewlêr ve Bağdat’tan destek istediği anlaşıyor. Irak devletinin tutumunun sessiz kalarak onay vermekten öte danışıklı dövüş olarak geliştiği görülüyor. Nitekim, geçtiğimiz günlerde İçişleri Bakanı Süleyman Soylu’nun **“Metîna’da üs kuracağız”** açıklaması, Irak Parlamentosu ve Kürdistan Parlamentosu’nda “tepki” ile karşılanmıştı. Tepkiler üzerine Irak Dışişleri Bakanlığı, Türkiye’nin Bağdat Büyükelçiliği Maslahatgüzarı’na protesto notası iletmış, Irak Parlamentosu’nun onayı olmadan bölgede üs kurulmasına izin verilmeyeceği ilan edilmişti.

Ancak bu açıklama ve diplomatik hareketliliğe karşın bir sonraki gün Bağdat’ın bölgeye güç takviyesi yapması, TC ile bir pazarlık ve anlaşma olduğunu gösteriyor.

Faşist İttifakın Geleceğinde İşgal Operasyonu Kritik Bir Rol Oynayacak!

İşgal saldırıları ve gerillanın bunun karşısındaki tarihi direnişi sürerken, AKP-MHP ittifakının böylesi bir işgal operasyonuna neden ihtiyaç duyduğu ve gündeme getirdiği üzerinde durmak gerekiyor.

Son olarak Garê’de yaşadıkları ağır yenilgiyi itiraf etmek zorunda kalan AKP-MHP ittifakı, beklediği üzere sistemin tüm fraksiyonlarını, “terör” parantezinde kendi çizgisine çağırıyordu. Ne varki bu gerçekleşmemiş, düzen partileri ve sistemin farklı klikleri, AKP-MHP ik-

tidarına mesafeli davranmış ve bu durum içeride büyük bir yarılmanın ortaya çıkmasına neden olmuştu.

Görünen o ki faşist ittifak, daha kapsamlı ve uzun vadeli örgütlediği bu işgal operasyonu ile Garê’de aldığı yenilgiyi telafi etmek istiyor. Bunun üzerinden sistem içindeki kliklere, hala güçlü olduğunu ve yönetebildiğini göstermek istiyor.

Böylelikle de iktidar katında, Türk sermayesi adına kaptan köşkündeki pozisyonunu da uzatma hedefiyle yaklaşıyor. Diğer yandan 1 Mayıs’ın salgın gerekçesiyle yasaklanmasıyla açığa çıkan tablo, faşist ittifakın, toplumsal anlamda yaşadığı derin sıkışmışlığı ve krizi de gösteriyor. AKP iktidarı, derinleşen ve keskinleşen çelişkilerin üstüne bir kez daha milliyetçilik ve şovenizm şalı atarak öfkeyi pasifize etmeyi ve başka kanallara akıtmayı hedefliyor.

Açık ki faşist ittifak, iktidar katındaki geleceğini Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi’ne yönelik başarısında görüyor. Bu yanı sıra Zap, Metina ve Avaşin’e yönelik işgal operasyonunda yaşayacağı yenilgi, alacağı darbe, sistem içi dengelerde ciddi bir sarsıntıya neden olacaktır.

Başka bir deyişle AKP-MHP ittifakının işgal operasyonunda püskürtülmesi, düzen siyasetinde dengeleri değiştirme potansiyeli taşıyor. Bu da, işgal operasyonlarının sadece Kürt Ulusal Özgürlük Hareketinin değil devrimci, ilerici güçlerin bir bütün olarak demokrasi güçlerinin sorunu olduğuna işaret ediyor.

Bu bakımdan işgal operasyonlarına karşı durmak Kürt Ulusal Özgürlük Hareketiyle birlikte devrimci-demokratik güçlerin önünde duran bir sorumluluktur!

1 MAYIS YASAKLANAMAZ, 1 MAYIS İRADESİYLE UMUDU BÜYÜTTÜK!

2021 1 Mayıs'ı AKP-MHP iktidarının pandemiyle kurduğu pragmatist ilişkiye, işçi sınıfı ve emekçilerin, devrimci-demokratik güçlerin yanıtı adına çok ciddi veriler açığa çıkardı.

Pandemi gölgesinde geçen ikinci 1 Mayıs kutlaması olması sebebiyle 2021 Mayıs'ında açığa çıkacak tablo, coğrafyamızda sömürücü sınıflar ile emekçiler-ezilenler arasındaki hesaplaşma ve çatışmanın adeta bir barometresi işlevi görecek. Nitekim öyle de oldu.

AKP-MHP faşist iktidarı, gündeme geldiği ilk günden itibaren Koronavirüs salgınına "Allahın bir lütfu" olarak gördü ve geride kalan süre içinde sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yeni bir çalışma rejimi kurmaya yöneldi.

Salgını bahane eden siyasi iktidar, işçi sınıfı ve emekçilerin 100 yıllık mücadelelerle elde ettiği kazanımlarına göz dikti,

*Şimdi 1 Mayıs'ta sokakta
büyüttüğümüz devrimci
irade ve umudu, geniş emek-
çilere taşıma zamanıdır!*

daha azgın bir sömürüyü, esnek ve güven-cesiz yaşamı sınıfa dayattı. Sendikalaşmaya ve her türlü örgütlenme girişimine, hak arama talebinin karşısına "salgınla mücadele" adı altında çıktı, engel oldu ve saldırdı. Coğrafyamızın birçok yerinde, çeşitli taleplerle sokağa çıkan işçi direnişlerini önce ücretsiz izinlerle ancak bu işe yaramadığında da artık sınıf için büyük bir yıkıma dönüşen Kod-29 ile savuşturma yoluna gitti.

1 Mayıs ufukta görüldüğünde ise açıkça işçi direnişlerini, 1 Mayıs'a yönelik her türlü eylem, etkinlik ve çağrıyı yasakladı. Bir yanıla Türk burjuvazisinin taleplerinin, ikirciksiz sınıfa ve emekçilere yönelik tutumunu açıkça ortaya koyacak bir şekilde 1 Mayıs yasaklarını yaşama geçirmeye çalışan bir iktidarla karşı karşıya olduğumuz bir kez daha açığa çıktı. Lebleb kongreleri ve cenaze törenleriyle geniş kamuoyunda iyice teşhir olan AKP iktidarı, inandırıcılığını kaybettiği gerçeğini umursamadan devlet terörüne yaslanarak, işçi sınıfı ve emekçilerin her türlü talebini zapturapt altına almaya girişti.



Bu bakımdan özellikle de Nisan ayı boyunca ortaya çıkan resim, AKP-MHP iktidarının, işçi sınıfına yönelik saldırganlığında bugüne kadar ki en ileri noktayı göstermiştir.

Kuşkusuz bu durum çelişkilerin iktidar cenahı açısından geldiği aşamayı ve içeride, toplumun derinliklerinde, kılcal damarlarında biriken öfkeden duyulan korkuyu göstermiştir.

Salgın Bahanesine Geçit Yok; Her Yer 1 Mayıs!

Partizan olarak 2021 1 Mayıs'ını "Emeğimiz ve geleceğimiz için her yer 1 Mayıs" şiarıyla karşıladık. Gerek 1 Mayıs sürecine yönelik kolektif tartışma ve hazırlık sürecinin yürütülmesi gerekse de materyallerin çıkarılması anlamında önceki yıla oranla daha iyi bir tablo ortaya koyduğumuz bir 1 Mayıs'ı geride bıraktık.

Derinleşen ve etkisi iyice belirginleşen salgın gerçekliğinin çalışma ve 1 Mayıs çağrılarımızı, kısmen negatif etkilediğini de eklemek gerekir. Diğer yandan pandemi gerçekliğini de gözetken daha etkin bir tartışmada eksik kaldığını da.

Partizan olarak belirlediğimiz bölgelerde ve faaliyetimizin olduğu illerde mevcut gücümüzü, önceki yıla oranla, pandemi gerçekliği ekseninde daha etkin bir şekilde harekete geçirebildiğimizi, kit- le çalışması bağlamında olumlu bir tutum ortaya koyduğumuzu söylemek mümkün.

Kendi örgütsel gerçekliğimize uygun materyal ve yöntemlerle, örgütlü yapımızın özgün faaliyetimizi dinamik, canlı ve yaratıcı bir şekilde yaşama geçirdiği

bir gerçek. 1 Mayıs günü pek çok ilde açığa çıkan ısrar, irade ve umut aşılayan direnişin hazırlık sürecinde ortaya koyduğumuz bu motivasyondan beslendiğini de söylemeliyiz.

Nisan ayı boyunca gerek işçi direnişleriyle dayanışmanın büyütülmesi gerekse de yasaklara rağmen 1 Mayıs çağrılarının yapılması ve 1 Mayıs'ın yasaklanamaya- cağı ortaya koyduğumuz duruş, 1 Mayıs günü açığa çıkan güçlü tutumu hazırlamıştır.

2021 1 Mayıs'ı tamda şiarımızda ifade ettiğimiz gibi yasaklara ve pandemi fırsat- çılığına rağmen bulunduğumuz her alanda her yeri 1 Mayıs alanı haline getirme iradesi ve cüreti ortaya koyduğumuz bir tabloya tanıklık etmiştir.

2021 1 Mayıs'ı siyasi iktidarın salgın bahanesi ve kozunun, devrimci-ilerici güçler üzerindeki etkisinin önemli oranda kırıldığı bu yanıla devrimci irade ve cüretin karşılık bulduğu bir dönem olmuştur. Partizan olarak bu sürecin doğrudan bir parçası ve öznesi olduk, 1 Mayıs iradesi ile umudunu büyüttük!

Birleşik Direnişle Kazanacağız!

2021 1 Mayıs'ına kendi özgün çalışmamızla birlikte Birleşik Mücadele Güçleri (BMG)'nin "Emeğimiz ve özgürlüğümüz için her yer 1 Mayıs, her yer direniş" sloganıyla yürüttüğü kampanyanın da bir parçası olarak hazırlandık.

Aralık ayından bu yana Partizan olarak bileşeni olduğumuz BMG, Nisan boyunca İstanbul, Ankara, Adana ve İzmir'de yürüttüğü çalışmalarla birleşik mücadele fikriyatını pratiğe geçirmek için yoğun bir

çaba ortaya koydu. Mart ayında örgütlediğimiz "Emeğimiz ve özgürlüğümüz için Örgütlenelim" kampanyası ve Newroz'un yarattığı moral ve motivasyonla 1 Mayıs çalışmalarımıza başladık.

BMG olarak bir yandan kendi çalışmalarımızı örgütlerken diğer yandan dışımızdaki oluşum ve platformlarla da birleşik mücadeleyi örgütlemeye özen gösterdik.

İstanbul'da 1 Mayıs Platformu'yla eş güdümlü ve kesişen bir çalışmayla, İzmir'de 1 Mayıs İnsiyatifi'yle, dışımızdaki devrimci- ilerici güçlerle birlikte yürüme çabası ortaya koyduk.

Nisan ayı boyunca devletin gözaltı, yasa- sak ve para cezalarına rağmen canlı-dinamik bir örgütlenme çalışması ve 1 Mayıs çağrısı yaptığımızı söylemek mümkün.

BMG olarak Nisan ayı boyunca ortaya koyduğumuz pratik 1 Mayıs günü Taksim'de, Esenyurt'ta ve Sarıgazi'de; İzmir'de pek çok mahallede ve Ankara'nın semtlerinde yasağa ve söz de salgın önlemlerine rağmen 1 Mayıs'ın meşruluğunu sahiplendiğimiz ve direnişi büyüttüğümüz bir tabloyu açığa çıkardı.

BMG'nin 1 Mayıs günü pek çok yerde Birleşik Gençlik Meclisleri'yle birlikte ortaya koyduğu duruş ve açığa çıkan enerji, bu topraklarda birleşik mücadelenin büyük bir ihtiyaç olduğunu bir kez daha ortaya koydu. BMG olarak 1 Mayıs kampanyasında, Mart ayında yakaladığımız çitanın altında kaldığımızı ona rağmen 1 Mayıs'ta ciddi bir sinerjiyi açığa çıkardığımızı da dile getirmek gerekir. 1 Mayıs'a ilişkin tekrar eden alan tartışmalarının odaklanmamızı dağıttığı açığa çıkmıştır. Hazırlık süreci ve 1 Mayıs günü ortaya çıkan tablo, birleşik mücadeleye daha fazla yoğunlaşmanın gerekliliğini ve BMG'nin dışındaki devrimci, demokratik güç ve platformlar-birliklerle kurulacak ilişkiye dair daha derinlikli bir analize ihtiyaç olduğunu göstermiştir.

2021 1 Mayıs'ı iktidarın elinde bir so- paya dönüşen salgın fırsatçılığına devrimci- ilerici güçler tarafından verilen güçlü bir yanıt olmuştur. İlerici sendikalar cep- hesinde 1 Mayıs günü verilen başarısız sınavın yarattığı olumsuz hava, devrimci-ilerici güçlerin 1 Mayıs iradesiyle tersine çevrilmiştir.

Şimdi 1 Mayıs'ta sokakta büyüttüğümüz devrimci irade ve umudu, geniş emekçilere taşıma zamanıdır!

PARİS KOMÜNÜ ÜZERİNE (3/3)

Eşitlik Üzerine

Felsefenin temel meselelerinden eşitlik kavramını irdeleyen Engels, Anti Dühring adlı eserinde bir adaya düşen iki insan arasındaki ilişkinin muhtemel seyri üzerinden çıkarsamalar yapar ve en nihayetinde birinin diğerine zaman içerisinde daha zeki, daha öngörülü, daha üstün olduğunu “doğal” yollarla kabul ettirebileceğini ve gerçek anlamda köleliğin kişinin iradesini özgürce sunmasıyla ortaya çıkabileceğini gösterir.

“İki istencin tam eşitliğinin varlığını ancak bu iki istenç hiçbir şey istemedikleri sürece sürdürdüğünü; insan istençleri olarak insan istençleri olmaktan çıkar ve gerçek bireysel istençler, gerçek iki insanın istençleri durumuna dönüşür dönüşmez, eşitliğin de ortadan kalktığını ve bir yandan çocukluk, delilik, sözde hayvanlık, sözde boşanma, sözde önyargı, sözde yeteneksizliğin, öte yandan insanlığın doğruluk ve bilimin kavranmasına yatkınlık savının, yani iki istencin ve onlara eşlik eden zekaların niteliğindeki tüm farkın egemenlik altına almaya değin gidebilen bir eşitsizliği doğruladığını yeterince gördük.” (F. Engels, Anti Dühring, Sol Yayınları, s. 98)

Eşitlik fikri insanın soyut düşünme becerilerinin gelişmeye başladığı çok eski zamanlara kadar gider. Genel olarak insanın öz itibarıyla bir diğeri ile aynı türe ait olması, ortak fiziksel özelliklere sahip olması vb. bir insanın diğeri ile diğer bakımlardan da eşit olması gerektiği inancını doğurur. Bugün anladığımız anlamdaki toplumsal eşitlik kavramı ise bireylerin birbirleri ile eşitlik ilişkisine sahip olmaları düşüncesinden çok ekonomik, siyasal, toplumsal olarak insanların eşit olması gerektiği fikrine dayanır.

“Bütün insanların insan olarak ortak bir şeye sahip bulundukları ve bu ortak şey ölçüsünde eşit oldukları fikri, kuşkusuz dünya kadar eski bir fikirdir. Ama modern eşitlik istemi bundan adamakıllı farklıdır; istem, daha çok, bu insan olma ortak niteliğinden, insanların bu insan olarak eşitliğinden, bütün insanların, ya da en azından bir devletin bütün yurttaşlarının, bir toplumun bütün üyelerinin eşit bir siyasal ve toplumsal değere sahip olma hakkının çıkarılmasına dayanır.” (F. Engels, age, s. 98)

İşçi sınıfının emeğinin sömürden kurtuluşu mücadelesi açısından da eşitlik

Biriktirilmiş işçi artı-emeğine sahip sermayedar ile işçilerin eşit olabilmemesinin koşulu olmadığı gibi işçi emeğinin artan oranda sömürüsünü sağlamak üzere sermayedar tarafından bilinçli olarak kullanılan milliyet, ırk, cinsiyet, din, inanç vb. ayrımlar da gerçek bir eşitlik ilişkisi kurulmasını engeller.

önemli bir kavramdır ve eşitlik Engels’in yukarıda tarif ettiği şekliyle üretim-tüketim, siyasal ve toplumsal hak ve ödevler alanlarında mutlak eşitliğin sağlanması anlamına gelir. Böylesi mutlak bir eşitlik durumunun yaratılması bunun önündeki tüm engellerin ortadan kaldırılıp sınıfsız-sömürsüz bir toplumun kurulmasına bağlıdır.

“İki insan ve onların istençlerinin birbirlerine tamamen eşit oldukları ve ikisinden hiçbirinin ötekine verecek hiçbir buyruğu olmadığı temel belitini saptamak için herhangi iki insandan hiçbir zaman yararlanamayız. Bunların tüm gerçeklikten, yeryüzünde varolan bütün ulusal, ekonomik, siyasal ve dinsel ilişkilerden, bütün cinsel ve kişisel özelliklerden, geriye her ikisinden de yalın insan kavramından başka bir şey kalmayacak denli kurtulmuş iki insan olması gerek: Ancak o zaman “tamamen eşit” olurlar” (F. Engels, age, s. 101, bold bn.)

Kapitalist toplumda en temelde insan emeği üzerindeki sömürü ilişkileri, bu toplumda toplumun bütün üyeleri arasında gerçek anlamda bir eşitlik ilişkisi kurulmasını engeller. Biriktirilmiş işçi artı-emeğine sahip sermayedar ile işçilerin eşit olabilmemesinin koşulu olmadığı gibi işçi emeğinin artan oranda sömürüsünü sağlamak üzere sermayedar tarafından bilinçli olarak kullanılan milliyet, ırk, cinsiyet, din, inanç vb. ayrımlar da gerçek bir eşitlik ilişkisi kurulmasını engeller.

İşçi emeğinin kapitalist tarzda sömürüsüne son vermeden toplumun tüm üyeleri arasında ya da bir bölümü arasında



milliyet, ırk, cinsiyet vb. ayrımlara son verilerek herhangi bir grubun üstünlüğü yerine koşulsuz eşitliği geçirebileceğine inanmak Marksist toplum ve devrim teorisinin inkarıdır. Bu türden boş inançların en nihayetinde gelip varacakları yer; kapitalist sistemin restore edilmesi fikri ve bunun sonucunda da kapitalist sömürü sisteminin çok daha uzun yaşamasını sağlamaktan öteye geçmeyecektir.

Toplumdaki eşitsizliklere karşı mücadelenin ana eksenini kapitalist sömürü ilişkilerine yani kapitalist sisteme son vermek amacı oluşturmadığı takdirde bütün eşitlik mücadeleleri aslında, eşitlik-zorunluluk- tahakküm ilişkilerini sınıfsal ve tarihsel bağlamından koparmak anlamına geldiğinden, gerçek bir çözüm sunabilme kapasitesinden yoksundur.

“Eşitlik istemi proletaryanın ağzında böylece ikili bir anlam taşır. Bu istem ya –ve özellikle ilk başta, örneğin Köylüler savaşında durum budur– açık toplumsal eşitsizliklere karşı zengin ile yoksul, efendi ile köle, har vurup harman savuranlar ile açlık çekenler arasındaki karşıtlığa karşı kendiliğinden bir tepkidir; böyle bir tepki olarak o, yalnızca devrimci içgüdüünün dışavurumudur ve doğrulanmasını da burada –yalnızca burada– bulur. Ya da burjuva eşitlik istemine karşı, bu istemden az çok doğru ve daha ileri giden istemler çıkaran tepkiden doğmuş bulunan bu istem, işçileri kapitalistlere karşı, kapitalistlerin kendi

savları yardımıyla ayaklandırmak için bir ajitasyon aracı hizmeti görür ve bu durumda bu istem, burjuva eşitliğin kendisiyle ayakta durur ve onunla birlikte yıkılır. Her iki durumda da proleter eşitlik isteminin gerçek içeriği, sınıfların kaldırılması istemidir. **Bundan öte her eşitlik istemi, zorunlu olarak saçmadır.**” (F. Engels, age, s. 101, bold bn.)

Fransız Devrimi sonrasında Fransız burjuvazisinin ortaya attığı vatandaşlık ilişkisi ile ilintili olan eşitlik anlayışı, Paris işçi ve emekçileri tarafından sömürü ilişkilerinin ortadan kaldırıldığı gerçek bir eşitlik talebiyle yanıtlanmış; işçiler kapitalist sömürü ilişkileri yerine işçi – halk komitelerinin toplumsal ve ekonomik eşitlik uygulamalarını hayata geçirmişlerdir.

“Proleterler, burjuvazinin eşitlik önerisini hemen benimserler: Ancak eşitlik yalnızca görünüşte, yalnızca devlet alanında değil, ekonomik ve toplumsal alanda da gerçek olarak kurulmalıdır. Ve özellikle Fransız burjuvazisinin Büyük devrimden başlayarak yurttaş eşitliğini birinci plana koymasından sonra Fransız proletaryası, ekonomik ve toplumsal eşitlik isteyerek, ona hemen yanıt verdi; eşitlik, Fransız proletaryasının özel savaş çığlığı durumuna geldi.” (F. Engels, age, s. 101)

O halde; eşitlik sorunsalının çözümü yani öz olarak aynı türe ait insanların aynı toplum içinde ya da genel olarak

tüm dünyada birbirleri ile gerçek anlamda, ulus, ırk, cinsiyet, din, inançtan bağımsız; eşit olabilmeleri öncelikle bütün eşitsizlikleri ortaya çıkaran sömürüye dayalı sınıf ilişkilerinin ortadan kaldırılmasına bağlıdır.

Sosyalizmde Herkes İçin Eşitlik Mümkün mü?

Paris Komünü modern anlamdaki eşitlik fikrinin hayata geçirilmesinin ilk örneğini oluşturmaktadır. Komün deneyiminden çıkarılan dersler ışığında inşa edilen Sovyetler ve Çin deneyimleri de proletarya diktatörlüğü uygulamalarının başka biçimleridir ve eşitlik kavramını hayata geçirmenin aracı olmuşlardır. Elbette ki; tıpkı en ileri burjuva demokrasisinin dahi işçi sınıfı ve emekçiler üzerinde burjuvazinin bir diktatörlüğü olmaktan başka anlam taşımadığı gibi proletarya diktatörlüğü de işçi sınıfı ve emekçiler için demokrasi anlamına gelirken, burjuvazi ve destekçileri için diktatörlük anlamına gelmektedir.

Proletarya diktatörlüklerine gereksinim duyulmaktadır çünkü yenilen burjuvazi ve destekçileri işçi sınıfı iktidarına son vererek kapitalist üretim ilişkilerini yeniden canlandırmak isteyecektir. Mao'nun sosyalizmde sınıfların varlığından hareketle, bu olguyu felsefedeki karşıtların birliği ilkesi ile birlikte yorumlaması ve zamanla sosyalist toplumdaki burjuvazinin yeniden iktidarı ele geçirebileceği tezi ne yazık ki 20. yy'da gerçekleşen bir dizi devrimden sonra tesis edilen işçi sınıfı ve emekçi halk iktidarlarının, yeniden güçlenen burjuvazinin içeriden ve dışardan çabaları sonucunda yıkılması deneyimi ile pratikte doğrulanmıştır.

Proletarya diktatörlüğü işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin, insanlık tarihinin çok eski zamanlarındakine yakınlaştı tarzda ama modern üretim ilişkileri ve toplumsal yaşam koşulları içerisinde, eşitlik ilişkilerini yeniden tesis etmelerini sağlamıştır. Bu sayededir ki; Engels'in ezilenlerin en ezileni, Lenin'in o kurtulmadan gerçek kurtuluş olmayacağı, Mao'nun göğün yarısı olarak tarif ettiği kadınlar başta olmak üzere, sosyalizm öncesi toplumlarda yoğunlaşmış eşitsizlik ilişkilerine maruz kalan toplum gruplarının diğerleri ile eşitlik ilişkisi kurabilmesi sağlanmıştır.

Paris Komünü'nde Komün üyeleri işçiler olsa da Komün'e öncülük eden sosyalizm, sosyal eşitlik fikirlerinden esinlenen anarşizm idi ve bu nedenle kadının Komün'de eşitlik elde edebilmesi söz

“Sömürünün kaynağı olan, üretim araçlarının bir grup insanın elinde olması sona ermiş, bunlar, toplumun ortak mülkü haline getirilmiştir. Sömürünün kaynağı kurutulmuştur.”



konusu olmamıştı. Ancak komünistlerin önderlik ettiği Sovyet ve Çin deneyimlerinde ise kadının ekonomik, toplumsal, siyasal olarak erkeklerle tam eşitliği için son derece önemli gelişmeler sağlanmıştır. Ev içi emeğin toplumsallaştırılması, kadının çalışma yaşamında giderek artan oranda katılımı (1940'lara gelindiğinde çalışan nüfusun yarısı kadınlardan oluşmaktaydı), politik olarak yetkinleşmiş kadınların kadın özgürlüğü mücadelesi ve sosyalizmin inşasında aktif rol oynamaları bunun sonucudur.

Sovyet ve ardından Çin deneyimlerinde kadın özgürlüğü ve erkeklerle hak eşitliği pratiklerine bugüne kadar dünyada herhangi bir burjuva demokrasisinde rastlanılmış değildir. Rastlanması olası da değildir; zira kapitalizm temel prensip olarak kâr maksimizasyonu ilkesine göre işleyen bir sistemdir ve işçi emeğini kadının, çocuk, siyah, beyaz, Arap, Boşnak, Kürt, Alevi, Sünni vs. olarak bölmek işçi emek piyasasını ucuzlatmanın bir yöntemidir. Dolayısıyla en ileri burjuva demokrasisi de olsa, kapitalistin kâr maksimizasyonunu sağlamakla görevli kapitalist devlet, görünürdeki demokratik yasaların aksine gerçek hayatta işçi emeğini böler ve bu bölünmeyi kültürel, ideolojik olarak da kalıcı hale getirmek ister.

Sovyet deneyimi ve Çin deneyimin-

de ortaya çıkan proletaryanın diktatörlüğü işçi ve emekçi kitlelere o güne değin sahip olmadıkları haklar sağlamıştır. Proletarya diktatörlüğünü “demokrasi” perspektifinden eleştiren Kautsky’i “Proleter Devrimi ve Dönek Kautsky” isimli broşüründe eleştiren Lenin, işçilerin ve emekçilerin Sovyet iktidarında elde ettikleri demokratik olanakları şöyle anlatır;

“En demokratik burjuva ülkeler arasında, sıradan işçinin, ortalama işçinin, ortalama tarım ücretlisi ya da genel olarak kırlar yarı-proleterinin (yani ezilen yığın, nüfusun büyük çoğunluğunun temsilcilerinin), aşağı yukarı da olsa, en iyi yerlerde Sovyet Rusya’daki denli büyük bir toplantı düzenleme özgürlüğünden, düşüncelerini açıklamak, çıkarlarını savunmak için o denli büyük bir geniş basımevlerine ve en iyi kağıt stoklarına sahip olma özgürlüğünden, devleti yönetmeye ve ‘uygun yasalar koyma’ya kendi sınıfından adamları o denli büyük bir çağırma özgürlüğünden yararlandığı bir tek ülke var mıdır dünyada?” (V.I. Lenin, Proleter Devrimi ve Dönek Kautsky, s.12)

İşçi emekçi kitleler için daha önce benzeri görülmemiş demokratik olanakların ortaya çıkarıldığı proletarya diktatörlüğü elbette burjuvazi açısından bir diktatörlük anlamına geliyordu ve

sınıflı toplumlar var olduğu sürece “arı demokrasi”nin tesis edilemeyeceği gerçeğinden ayrı bir yerde durmuyordu.

“Mantık ve tarih ile alay etmedikçe, ayrı ayrı sınıflar var olduğu sürece ‘arı demokrasi’den değil, ama yalnızca sınıfsal demokrasiden söz edilebileceği açıktır (‘arı demokrasi’nin yalnızca ne sınıflar savaşımından ne de devletin niteliğinden herhangi bir şey anlayan bilimsiz bir formül olmakla kalmadığını, ama bomboş bir formül de olduğunu söyleyelim ayraç içinde, çünkü komünist toplumda, dönüşmüş ve bir alışkanlık durumuna gelmiş demokrasi sönecek, ama hiçbir zaman ‘arı’ bir demokrasi olmayacaktır). ‘Arı demokrasi’, işçileri aldatmaya çalışan liberalin uydurma bir sözünden başka bir şey değildir. Tarih, feodalitenin yerini alan burjuva demokrasi ile, burjuva demokrasinin yerini alan proleter demokrasiyi bilir.” (Lenin, age, s. 9)

Eşitlik ilkesinin gerçek anlamıyla hayata geçirilebilmesi için başta Engels’ten yaptığımız alıntıda da gösterildiği gibi sınıfların ortadan kaldırılmadığı bir toplumda, bu toplum ister kapitalist ister ise sosyalist olsun, mutlak eşitlik ilişkisi bulmak olası değildir. Şüphesiz işçi sınıfı ve emekçilerin eski toplumun sömüren hakim sınıfları olan burjuvaziye karşı hakim durumda oldukları proletarya diktatörlüğü ile azınlığın diktatörlüğü olan kapitalist-burjuva demokrasisi arasındaki fark eşitliğin toplumsal olarak yaygınlığı ya da bir gruba aittirliği arasındaki farkı oluşturur.

Proletarya diktatörlüğünde eşitlik ne kadar toplumsal ise burjuva diktatörlüğünde o denli sınırlı bir gruba aittir. Burjuva demokrasisinde toplum, ekonomi, siyaset alanlarında toplum gruplarından herhangi birine ilişkin (örneğin kadın, çocuk ya da genel olarak işçiler) mevcut yasalar derin tarihsel köklere sahip sömürü ilişkilerinin üzerini örtmekten başka anlama gelmez.

Bu arada yeri gelmişken İbrahim Kaypakkaya’nın meseleye dair görüşlerini de aktaralım. Kaypakkaya Şafak Revizyonistleriyle polemğinde sosyalizmde “sömürü” kavramını tartışır ve şu görüşü ileriye sürer:

“Halkımızın ‘sömürüden’ kurtulmasının sosyalizmle gerçekleşeceği doğrudur. Demokratik halk iktidarı döneminde, milli burjuvazi ve onun mülkiyeti mevcut olacağına göre sömürü de, aşırı ölçülere varmamakla beraber mevcut olacaktır. Hatta küçük üretimin mevcudiyeti bile,

belli ölçülerde sömürünün mevcudiyeti demektir. Bu nedenle, proletarya iktidarı altında da, üretim araçlarının kolektif mülkiyete dönüştürülmesi tamamlanmadığı müddetçe, sömürü kısmen devam edecektir. Her alanda üretim araçlarının kolektif mülkiyeti gerçekleşikten sonra, artık sömürüden söz edilemez. Artık, sosyalizmin evrensel parolası, 'herkes-ten gücüne göre herkese emeğine göre!'

Kapitalist sistemin alt edilmesi ile burjuvazi gücünü kaybeder ama onun uluslararası ilişkileri, başka emperyalist-kapitalist güçlerden alacağı yardımla kaybettiği gücüne yeniden kavuşmasını sağlar.

parolası bir gerçek haline gelmiştir. Sömürünün kaynağı olan, üretim araçlarının bir grup insanın elinde olması sona ermiş, bunlar, toplumun ortak mülkü haline getirilmiştir. Sömürünün kaynağı kurtulmuştur." (İK, Bütün Eserleri, Nisan Yayıncılık)

Proletarya Diktatörlüklerinin Yenilgisini Nasıl Ele Almalıyız?

En başta eşitlik sorunsalını ele alırken Engels'ten aktardığımız notlarda, eşitlik olgusunun kişilerin iyi niyetli ve özgür istençlerine bırakılamayacağını, gerçek anlamda eşitsizliği doğuran bütün koşullar ortadan kaldırılmadan özgür istencin köleliğin gönüllü kabulü anlamına geleceğini aktarmıştık. Bundan dolayıdır ki; eşitliğin insanlığın geleceğinde mutlak olarak hakim hale gelebilmesi kimsenin kişisel iyi niyetine, alicenaplığına güvenilmeden; bir dizi kural ve yaptırımlar, bir dizi yasak ve özgürlükler, bir dizi serbestlik ve zorunluluklar anlamına gelen Proletarya diktatörlüğünü gerekli kılar. Proletarya diktatörlükleri yenilen burjuvazi tekrar eski gücüne kavuşup, yeni işçi iktidarını alaşağı edemesin diye zorunlu bir aşama olarak var olmuştur ve gelecekte de devrimler sonrası zorunlu olarak var olacaktır.

Herhangi bir tarihsel anda ve coğrafyada işçi sınıfının emeğinin sömürüden kurtuluşu için gerçekleştirilen bir devrimin hemen takip eden günlerinde büyük bir çelişki belirir; eski toplumun yüzlerce yıllık gelenek ve alışkanlıklarına sahip kitleler ile yeni toplumu temsil eden işçi

sınıfı iktidarı arasındaki çelişki.

Nasıl ki kapitalizmin temel çelişkisi; emek-sermaye arasındaki çelişki, yalnızca işçi sınıfının gerçek anlamda devrimci olabileceği gerçeğini bir toplumsal devrim için olduğu kadar o toplumsal devrim sonrasındaki proletarya diktatörlüğünü ayakta tutmak için de gerçek kılar. İşte bundan dolayıdır ki; Paris Komünü'ne son ana dek sahip çıkan yalnızca işçilerdi.

Bundan dolayı Sovyet iktidarını beyaz orduya, Nazi faşizmine ve emperyalist saldırganlığa karşı koruyan işçilerdi. Beyaz orduya ve parti içerisinde ortaya çıkan revizyonist, burjuva ideolojilerine karşı Çin'de halk iktidarını koruyan işçilerdi.

Kapitalist sistemin alt edilmesi ile burjuvazi gücünü kaybeder ama onun uluslararası ilişkileri, başka emperyalist-kapitalist güçlerden alacağı yardımla

kaybettiği gücüne yeniden kavuşmasını sağlar. Bunu engellemek, sosyalizmden komünizme gidilecek "belki bin yıllık" süreçte ancak ve ancak proletarya diktatörlüğü ile mümkündür.

"Kapitalizmden komünizme geçiş, koca bir tarihsel dönemdir. Bu dönem tamamlanmadıkça, sömürücüler bir geriye dönme umudunu, geriye dönme girişimlerine dönüşen bir umudu kaçınılmaz olarak korurlar. Bir ilk ağır yenilginin ardından, devrilmeyi hiç beklemeyen, buna hiç inanmayan ve bunun fikrini bile kabul etmeyen sömürücüler, öylesine tatlı bir yaşam süren ve şimdi 'aşağılık halkın yıkım ve sefalet (ya da 'aşağılık' çalışmaya...) mahkum ettiği aileleri bakımından yitirilmiş bulunan 'cennet'i yeniden ele geçirmek için, on kat artmış bir güç, zorlu bir öfke; yüz kat artmış bir düşmanlık ile savaşa atılırlar. Ve sömürücü kapitalistlerin arkasında da, -bütün ülkelerin onlarca tarihsel deneyler yılının gösterdiği gibi- duraksayan ve sallanan, bugün proletaryayı izleyen ve yarı, devrimin güçlüklerinden gözü yılacak, işçilerin ilk bozgun ya da yarı yenilgilerinden korkuya kapılan, şaşkına dönen, durmadan gidip gelen, sızlanan... tıpkı bizim menşevik ve devrimci-sosyalistlerimiz gibi bir kamptan öbürüne koşan geniş küçük burjuva yığını vardır. Ve bu durum karşısında, tarihin yüzlerce ve binlerce yıllık ayrıcalıkların varlığı ya da yokluğu sorununu gündeme koyduğu zorlu, acı bir savaş döneminde, çoğunluk ve azınlık, arı demokrasi, diktatörlüğün yararsızlı-



ğı, sömürülen ile sömürücüler arasında ki eşitlik üzerine açıklamalar yapıyor! Buraya değin gitmek için ne büyük bir alıklık kuyusu, ne derin bir hamkafalık uçurumu gerek!" (Lenin, age, s. 15)

Yeni Kautskycilerin iddia ettikleri gibi sosyalizm deneyimleri "proletarya diktatörlüklerine başvurdukları için" değil; proletarya diktatörlüğünü uygulama biçimlerine ilişkin özgül sorunlar nedeniyle son bulmuştur. Sosyalizmin kapitalizme karşı zaferi proletarya diktatörlüğünün burjuvazi için gerçek bir diktatörlük olduğu kadar işçi ve emekçiler için de gerçek bir demokrasi olmasına sıkı sıkıya bağlıdır. Kimi tarihsel dönemlerde ama emperyalist kuşatmanın ama iç savaşların etkisiyle demokrasinin işçiler için de sınırlandırılması ve komitelerin işleyişinin bozulması bürokratik oligarkların ya da oligark gruplarının oluşmasına neden olmuştur.

Uluslararası Komünistlerin Birliği ya da Uluslararası Komünist Partisi anlamına gelen Enternasyonal'in etkinliğini yitirmesi, dünya devrimini hazırlamak yerine "barış içinde bir arada yaşama" tezinin revizyonizme varan yanlış yorumu ile tek ülkedeki sosyalizm deneyimlerinin kutsanması, emperyalist haydutların tüm dünyada sosyalizme ve sosyalist mücadelelere karşı örgütledikleri Gladyo ve benzeri savaş ağlarına karşı merkezi bir savaşın yürütülememesi, "değer" sorununun çözülememesinden kaynaklı olarak üretilen mallardaki kalite sorunu, işçi komitelerinin bütün süreçlerde lider

olmadığı koşullarda küçük burjuvazinin aşırılıklara varan tutumunun yol açtığı ekolojik ve insani yıkım sosyalizm deneyimlerinin başarısızlığına ilişkin hemen aklımıza gelen başlıca nedenler oluşturmaktadır.

Bu noktada devreye Mao girmektedir. Mao'nun sosyalizmde sınıflar ve sınıf mücadelesi, sosyalizmde geriye dönüşler meselesinde ileriye sürdüğü tezler ve pratik olarak da Büyük Proleter Kültür Devrim(ler)ini ileriye sürmesi, Proletarya Diktatörlüklerinin yenilmesi ve sosyalizmde yaşanan geriye dönüşleri günümüz açısından açıklamamıza olanak sunmaktadır. Dolayısıyla Mao'nun teorisinin Marksizm Leninizm'in ulaştığı en ileri aşama olması ve Maoizm olarak adlandırılması sebepsiz değildir. Maoizm savunulmadan Marksizm Leninizm savunulamayacağı gerçeği, kendisini Demokratik Halk İktidarı ve Proletarya diktatörlükleri altında da sınıf mücadelesinin bütün yakıcılığıyla sürdürülmesi gerekliliğinde gösterir.

Tıpkı Paris Komünü'nün yenilgisini doğru yorumlayan Marx, Engels, Lenin ve Mao'nun Komün'den gerekli dersleri çıkarıp Proleter Devrimler Çağı'nı açmaları gibi; şimdi tarihin bu anında, ideolojik bir mücadelenin hemen her yerde yükseltilmesinin ardından, güçlü bir Komünist Partisi ve onun önderlik edeceği devrim ve proletarya diktatörlüğü için Paris Komünü ve ardıllarından dersler çıkarmanın zamanıdır!

(Bitti)

1 Mayıs Avrupa'nın Pekçok Kentinde Coşkuyla Kutlandı



2021 1 Mayıs mitingleri, Avrupa'da bu yıl koronavirüs pandemisinin gölgesinde, engellemelere rağmen çok sayıda şehirde düzenlendi.

ALMANYA

Frankfurt

Yeni Kadın, YDG ve ATİF'in de yer aldığı birçok demokratik-devrimci kitle örgütünün katıldığı 1 Mayıs, Frankfurt / Opernplatz Meydanı'na kadar yapılan yürüyüşün ardından mitingle sonlandırıldı.

Schwenningen

ATİF ve ADHK'nın da bileşenleri olduğu Villingen – Schwenningen Eylem Birliği Platformu'nun düzenlediği mitingte polis "fiziki mesafeye dikkat edilmediği" bahanesiyle saldırdı ve üç kişi gözaltına alındı. Kitle gözaltılar serbest bırakılıncaya kadar bekledi.

Darmstadt

Darmstadt'ta, ATİK'in de aktif olarak örgütleyicisi olduğu mitingde, yaşanan salgın dönemi bu seneki 1 Mayıs eylemlerinin ana eksenini oluşturdu.

Berlin

Hackescher Markt'ta bir araya gelen binlerce kişi, Hermannplatz'a kadar yürüdü. Nav-Berlin, Dest-Dan Kadın Meclisi, KKP, AVEG-Kon, ATİF, TCS'nin aralarında olduğu çok sayıda örgüt yürüyüşte, devrimci dayanışmanın önemini anlatan bildiriler dağıtıldı.

Köln

DGB'nin çağrısıyla Heumarkt alanında 700 kişinin katıldığı bir miting düzenlendi. Aynı gün Köln'nün değişik semtlerinde de eylemler düzenlendi.

Essen

Bir grup Neo-Nazinin 1 Mayıs'ta eylem yapmak istemesine karşı binlerce kişi eylem yaptı. Bochum'daki eyleme 700 kişi katılırken, Bielefeld'de ilerici örgütler 200 kişinin katıldığı bir yürüyüşle DG-

B'nin mitingine katıldı.

Stuttgart

DGB sendikasının çağrı yaptığı 1 Mayıs yürüyüşüne Solidarität Klassenkampf, Aktionsbündnis, Die Linke, MLPD, HBDH ve KBDH bileşenlerinden TKEP-Lenninist, MLKP, KKÖ, PKK, MKP, TIKB ve TKP-ML'nin yanı sıra ADGB ve birçok Türkiyeli ve yerli kurum katıldı.

Nürnberg

Mitinglerden biri DGB'nin organize ettiği etkinlik diğeri Otonom grupların organize ettiği 1 Mayıs'tı.

Nürnberg Demokratik Güç Birliği ve Nürnberg Devrimci Cephe (Bir-Kar, ATİF işçi komisyonu, Arbeiterbund für den Wiederaufbau der KPD, Jugendorganisation FDJ) birlikte organize kararı aldılar.

Güç Birliği bileşenleri ortak pankart hazırlayarak yürüyüşe katıldılar.

Ulm

ATİK ve Partizan'ın da olduğu ADGB ortak organize ettiği 1 Mayıs etkinliği coşkuyla gerçekleştirildi.

Diğer taraftan eyleme TKP-ML pankartı ile katıldı.



Atina Prosfigika işgal evlerinde 1 Mayıs kutlaması

Saygı duruşuyla başlayan etkinlik PKK, TKP-ML, MLKP, DKP ve İşgal Evleri Kolektifi'nin 1 Mayıs mesajlarıyla devam etti. İngilizce, Türkçe ve Yunanca mesajları okundu.



FRANSA

Strasbourg

1 Mayıs mitingleri kapsamında Strasbourg'da katılımcı sayısının yaklaşık 2000 olduğu bir yürüyüş düzenlendi. Yürüyüş Place Bourse'da sona erdi. Partizan, ATİK ile Dostluk Kültür Evi üye ve taraftarları da 1 Mayıs'ta yerlerini aldılar. Partizan, "Dünyanın tüm işçileri ve ezilen hakları birleşin! Yaşasın 1 Mayıs" pankartı ile yürürken, ATİK ve Dostluk Kültür Evi üyeleri de "Yaşasın İşçi Sınıfının Enternasyonal Dayanışması" pankartı ile yürüdüler.

Mulhouse

Genel İş Sendikası (CGT) ve Birleşik Sendikalar Federasyonu (FSU) tarafından düzenlenen etkinliğe, ATİK, ADHK, Kürt Toplum Merkezi ve Alevi Kültür Merkezi gibi kurumlarda katıldılar. Place de la Bourse'da sonlanan eylemde Demokratik Güç Birliği (DGB) adına konuşma yapıldı.

Cholet

Genel İş Sendikası (CGT), İşçilerin Gücü (FO) tarafından düzenlenen 1 Mayıs'ta Partizan ve ATİK taraftarları da yerlerini aldılar. Place Travot'ta başlayan etkinliğe yaklaşık 300 kişi katıldı.

St Brieuc

Yaklaşık 1000 kişinin katıldığı etkinlikte, ATİK ve Partizan taraftarları coşkulu bir kortej ile 1 Mayıs'taki yerlerini aldılar.

İSVEÇ

Göteborg'ta, Partizan'ın da yer aldığı alternatif devrimci 1 Mayıs komitesince örgütlenen 1 Mayıs mitingi polisin engelleme girişimlerine rağmen gerçekleştirildi. Miting'te sırasıyla Samidoun Göteborg örgütlülüğü, Komünist Birlik ve Partizan

adına konuşmalar gerçekleştirildi.



BELÇİKA

Brüksel'de 1 Mayıs'ta yüzlerce kişi Bois de la Cambre parkında toplandı. Büyükşehir belediye binası önünde toplananlar geleneksel 1 Mayıs yürüyüşüne katıldı. Polis, Koronavirüs salgınıyla mücadele tedbirlerine uyulmadığı gerekçesiyle eyleme saldırdı.

HOLLANDA

Rotterdam

Partizan ve HTİF kitlesi pankart ve flamları ile yürüyüşte yerlerini aldılar.

AVUSTURYA

Viyana

Karlsplatz Opern önünde yapılan mitingte HBDH bileşeni örgütler HBDH pankartı arkasında bir araya gelerek yürüdü. Kutlamalarda, ATİK'in yoğun emek ve çabası görünüyordu.



İnnsbruck

ATİK ve Partizan yürüyüşün örgütlemesinde yer alırken, ADGB'nin pankartının ardında yürüdü. ADGB kortejini Demokratik Kürt Toplum Merkezi, Alevi Dernekleri, ADHF ve ATİK komitesi birlikte oluşturdu.

Linz

Miting, ADGB ve Avusturyalı sol ve sosyalist gruplar ile ortaklaşa gerçekleştirildi. HBDH ve KBDH pankartları öne çıkarıldı. DGB ve katılımcı grupların konuşmalarıyla yürüyüş son bulurken 200 civarında bir katılım vardı.

YDG ile Geleceği Zenginlere Yedirmeyeceğiz Kampanyası Üzerine Söyleşi: “Yarını Kazanmak İçin Bugünü Kaybetmek Zorundayız”

Yeni Demokrat Gençlik geçtiğimiz ay içerisinde uzun süreli bir kampanyanın startını vermişti. Geleceği Zenginlere Yedirmeyeceğiz şiarıyla örgütlenen kampanyanın içeriği, hedefleri, nasıl ilerlediği ve gençlik açısından önemini konuştuk. Pandeminin birçok gerçekliği açığa çıkarttığı belirtiltiği söyleşide “İfade ettiğimiz koşulları görmek her gence bu koşulları değiştirme sorumluluğu yüklüyor.” denildi.

“Geleceği zenginlere yedirmeyeceğiz” şiarıyla bir kampanya başlattığınız. Bu slogan ve şiar nereden doğru, şekillendi kısaca anlatır mısınız?

Yaklaşık bir buçuk yıllık bir pandemi sürecinin içerisinde geçiyoruz. Egemenler sömürüyü derinleştirip tüm toplumu uçuruma sürüklerken gençliğin geleceksizlik kaygısıyla boğuştuğu bir süreç yaşadık. Onlarca gencin bu süreçte intihar ettiği, ailesi ve çevresi tarafından psikolojik şiddete maruz kaldığı, pandemi koşullarında çalışırken virüse yakalanıp yaşamını yitirdiği, sigortasız işte çalıştığı için izin kağıdı olmadığı gerekçesiyle cezalara çarptırıldığı, Suriyeli mülteci genç Ali el Hemdan’ın para cezası yememek için kaçtığı ve polis tarafından katledildiği bir süreci yaşadık. Kadın cinayetlerinin cezasızlıkla ödüllendirildiği kadınların ve LGBTİ+’ların kazanımlarının tek gecede gasp edildiği, üniversitelere kayyum atandığı, işçilerin Kod-29’la işten çıkarıldığı, tazminat haklarının gasbedildiği bir süreci yaşıyoruz. İkizdere’de Kaz dağlarında doğa katliamını yaşıyoruz.

Pandemi sürecinde açıktan gördüğümüz üzere emperyalist tekeller ve yerli işbirlikçileri sermayelerini katlarken aşının satışı için rekabet edilirken binlerce insanın yaşamını kaybetmeye devam ettiği bir koşuldur. İnsan hayatının önemi her geçen gün küçülür, zenginlerin bekası için her gün binlerce insan ölürken açıktan ifade etmemiz gerekir ki; geleceğimiz yok ediliyor.

İnsanlığın ürettiği zenginlikler burjuvazinin kasalarında toplanırken milyarlarca insan yoksullukla boğuşuyor. Aşı yok denilerek aşılama yapılmazken, aşı alınabilecek 128 milyar dolar halkın kasasından çalınıyor.

Yukarıda ifade ettiğimiz koşulları görmek her gence bu koşulları değiştirme sorumluluğu yüklüyor. Biz kampanyamızın şiarıyla geleceğimizi çalanlara geleceğimizi yedirmeyeceğimizi ifade ediyoruz.

Kampanyanızın sanırız ilk etabı 1 Mayıs’tı, hareketli bir dönemdi. Kampanyanızın başlangıcı olan 1 Mayıs’la birlikte nasıl bir süreç geçirdiniz?

Evet bu yıl 1 Mayıs’ı kampanyamızın bir parçası olarak ele aldık. Pandemi gölgesinde geçirdiğimiz ikinci 1 Mayıs oldu. Egemenler cephesinden pandeminin ciddi bir deneyim oluşturduğunu yasalarını, kolluğu, basını bolumum tüm araç ve imkanlarını ihtiyacına uygun biçimlendirdiğini görüyoruz. Süreç, devletin yasaklarını devreye soktuğu, hak gasplarını doruğa çıkarttığı böyle bir dönem oldu. Bu yaşananlar devletin pandemiye kitlelerin bir araya gelişlerini engellemek üzere bir araç olarak kullandığını göstermektedir. Afiş, sticker asmanın dahi pandemi gerekçesiyle yasak olduğu bir süreç yaşadık. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi geleceksizliğin bu denli derinleştiği koşullarda bizler halk gençliğine “Geleceğine Sahip Çık, 1 Mayıs’ta Sokağa Çık!” diyerek bir çalışma ördük, bu dönem içerisinde ‘yasakları tanımıyoruz’ diyerek ajitasyon propaganda çalışmalarımızı yaygın olarak sürdürmüş olduk. İstanbul, Ankara, Kocaeli ve İzmir’de bir yandan kendi çalışmamız devam ederken birleşik mücadele kanallarını kullanarak halk gençliğini 1 Mayıs’ta sokağa çağırdık. İstanbul, İzmir ve Ankara’da 1 Mayıs öncesi ve günü birçok eylem gerçekleşti. Bu süreçte yüzümüzü kitlelere dönmenin ciddi bir enerji yarattığını görmüş olduk. Sokağa çıktığımızda -özellikle yoksul kesimlerde- halkın eylemleri ciddi düzeyde sahiplendiğini görmüş olduk. Bu 1 Mayıs, gençlik kitlelerine, yasaklara rağmen ‘sokaklarda birlikte olursak egemenlerin her türlü bastırma çabasını boşa düşürebiliriz’ mesajı verdi. Kampanyamızda geçirdiğimiz kısa süreç 1 Mayıs’la da beraber yüzünü kitlelere dönen bir hareketin gelişime açık olduğunu gösterdi.

Kampanyanızın ilk etabı henüz bitmeden üç haftalık tam kapanma süreci gündeme geldi. Kapanma dönemlerinde ve pandemi koşullarında kampanyanız

açısından nasıl bir çalışma tarzı izlemeyi düşünüyorsunuz?

Aslına bakarsak, kampanyamızın ilk etabı daha çok yaygın kitle faaliyetine dayanan, ajitasyon propagandanın öne çıktığı ve esasta da kampanyamızın politik içeriğinin ve hedeflerinin geniş kitlelere anlatılacağı bir içerikteydi. Daha sonrasında ise kampanyamız birinci dönemde yakalanan ilişkileri kalıcı örgütlenmelere dönüştürme ve hedeflerimiz bağlamında neleri – nasıl yapabileceğimizi ortaya koyacağımız süreçlerden oluşuyordu.

Kampanya çalışmalarına başlamamızın hemen akabinde sokağa çıkma kısıtlamalarının getirilmesi yaygın kitle faaliyetimizi nispeten engellemiş oldu, kısa süreliğine esas ajitasyon propaganda faaliyetleri sosyal medyaya sıkışmış oldu.

Fakat bu dönemi biz kendi içimizde şu şekilde revize etmeyi daha doğru bulduk, bu süreçte kampanyamızın içeriğini, hedeflerini ve kitleye açılma kanallarını her yoldaşımızın zihninde ortaklaştırmak. Bu bağlamda yeni dönemde çıkartacağımız dergimize kampanyamıza ilişkin 5 – 6 başlıktan oluşan bir dosya koymayı uygun gördük.

Ele alacağımız konularda, halk gençliğine dönük saldırıların boyutu, kapitalist iktisadi sistem içerisinde üretim araçlarının geliştirilmesi ve bunun etkileri, Türk hakim sınıflarının uşaklıkta üstlendiği misyon, bunların tamamının Türkiye’deki gençleri nasıl etkilediğini işlemeye çalışacağız. Böylece örgütlenme çalışmalarımızın halk gençliğinin hangi ihtiyacına dönük olduğunu, devrimci kitle örgütlenmesinin nerelere yoğunlaşması gerektiğini daha gerçekçi bir içerikle ortaya koymaya çalışacağız.

Daha sonrasında ise, sosyal medyanın yaygın bir şekilde çalışmaları toparlayacağı bir kitle çalışmasını hayata geçirmeyi hedefliyoruz. Bu dönemde biliyorsunuz ki gençliğin ortak yaşam alanlarının çoğu kapalı, üniversiteler, liseler, kafeler vs. kapalı. İş havzalarında çalışan, tarım üretimi yapan gençlere ulaşım nispeten

zor. Bu nedenle esasta biz ulaşılabilir olmayı hedefliyoruz. Biz gençliğe dokunmak için bir adım atarken, onların da bize dönebileceği, dönüş yapabileceği örgütsel kanalları yaratmaya çalışıyoruz. Bu açıdan politikalarımızı, derdimizi daha net ve kısa anlatmaya ve halk gençliğinin de bize hızlıca ulaşabilmesini önemsiyoruz.

Kampanyanız pandemi sürecinin ağırlaştığı gerçeklik içinde ve pandeminin fırsata çevrildiği bir ortamda halk gençliğinin yaşadıklarına nasıl bir cevap olacak? Bu koşullarda nasıl bir örgütsel çalışma hayata geçecek? Kampanya ile YDG olarak önünüze koyduğunuz hedefler nelerdir?

Yeni Demokrat Kadın’ın pandemi sürecine ilişkin başlatmış olduğu bir kampanya süreci vardı ve o kampanyanın temel sloganlarından bir tanesi “Pandemiye kadınlar konuşuyor, patriyarkanın maskesi düşüyor”du. Bu her açıdan bir gerçekliği ifade ediyor aslında. Sloganda dikkat çekildiği gibi pandemi, devletin başına çöreklenen siyaset kurumunun da, halkın sırtından geçinen asalak burjuvazinin de her şeyi kendi egemenliklerini korumak, kendi kârlarını korumak için düzenlediğini gösterdi.

Bu düzen içerisinde dünya çapında en ufak bir sallantının, halkın daha fazla yoksullaşması, gençliğin geleceğinin daha fazla çalınması anlamını taşıdığını görmüş olduk.

Halkın bu sistemde geleceğinin olmadığını en çıplak haliyle görmüş olduk. Bugün Kolombiya’daki eylemler bu söylediklerimizin en net kanıtları niteliğindedir. Halk artık “yarını kazanmak için bugünü kaybetmek zorundayız” düşüncesinin sömürgeci asalaklardan kurtulmak için gerçekçi tek yol olduğunu görüyor.

Bu açıdan örgütsel çalışmamız kısaca, halk gençliğine dönük saldırıları gerçekçi bir tarzda analiz eden, bu analizin sonuçlarında örgütsel kanallar yaratan ve bunları halk gençliğinin örgütlenmesi için, ısrarcı ve atılgan bir çalışma örgütleyen bir içerikte olacak. Hepimizin geleceği çalınıyorsa, yok pahasına emeğimiz satılıyor ve hala her şeyin suçlusu halkmış gibi davranılıyorsa o zaman bundan rahatsız olan herkesle, buna karşı mücadele etmeliyiz. Kampanyamız bu gelişmelerden rahatsız olan herkesle buluşma ve bu buluşmayı devrimci bir örgütlenmeye dönüştürme hedefini taşımaktadır.



PUSULA

HAREKETE GEÇİREN UMUT...

Her örgütlenme açısından olduğu gibi kolektifimiz açısından da “sorun”ların ilki görevlerimizin doğru saptanıp saptanmadığı, ikincisi buna uygun yol ve yöntemin doğru belirlenip belirlenmediği, üçüncüsü bu yönde ne kadar arzu ve gayret içinde olduğumuzdur. Zira geleceği belirleyecek, yanlışla doğruyu ayıklayacak, bizi eğitip geliştirecek olanlar bunlardır. Bunun özet olarak anlamı, sınıf mücadelesinin engin sularında kulaç atmaktır. Devrimin gerekli olmasına hükmeden şartlar, onun hazırlığı için “olanaklar denizi”ni de hazırda tutmaktadır. Bu gerçeklik bize, doğru yöntem ve araçları saptamak ve buna uygun politikalar belirlemenin yanında, **uygulayıcı olma** görevini vermiştir.

Bunu yaparken geçmişimizin deneyimleriyle aydınlanmak, bilinç ve irademizi beslemek, umudumuzu büyütmek muazzam önemdedir. **Gelecekte taşınan umut**, devrimcilerin varlıklarının ayrılmaz bir parçasıdır. Ama bu bilinç, irade ve umudun, içinde bulunduğumuz kesitte de somutlanması gerekir. Bu olmadığında geçmiş ile gelecek arasındaki zincir kopmuş demektir.

Başarı ve yenilgi, sadakat ve ihanet, özgürlük ve tutsaklık... Ve daha nicesiyle **tüm bunlar**, karşıtların birliği ve mücadelesidir. Her kavram olduğu gibi umut da sınıfsaldır ve kendi içinde çelişkilidir. **“Çelişkilidir” derken kastettiğimiz şey, onun sadece bir bekleyiş olmadığı gibi gerçekleşmesi imkansız olanı zorlamak anlamına da gelmemesidir.** Bu diyalektik yasayı kavramak, devrimci iyimserlik ve somut umut kaynağımızdır. Erich Fromm bunu “*Atlama anı geldiğinde sıçrayacak olan çömelik bir kaplana benzer umut. (...) Umut etmek demek, henüz doğmamış şey için her an hazır olmak, ama doğumun, bizim yaşam sürecimiz içinde gerçekleşmemesi halinde umarsızlığa, umutsuzluğa düşmemek demektir. (...) umutları güçlü olanlar, yeni yaşamın tüm belirtilerini görür, bundan sevinç duyarlar ve doğmaya hazır olan şeyin varlık kazanmasına yardımcı olmaya her an hazır bulunurlar. (...) Umut insanın yaşamsallığını sürdürmesini sağlayan başat duygulardan biridir ancak çoğu kişinin düşündüğünün aksine burada içi boş bir iyimserliğe, iyi düşünelim iyi olsunculuğa, pasif bir bekleyişe yer yoktur. (...) Umut yaşam içerisinde karşılaştığımız belirli engelleri ve tuzakları kabul eder ve karşımıza çıkan koşullarla yüzleşebilme ve onları aşabilme cesaretini verir. Sürece odaklanmamızı, olmayanı kurmanın sabrını ve sorumluluğunu üstlenmemizi sağlar. (...) Toplumsal, siyasal, ekonomik, varoluşsal, dinsel ya da gündelik, hangi düzlemde olursa olsun, umutsuzluk, daha çok bir*

gelecek görememe ve kuramama ile ilgiliyken; umut, geleceği yaratma, en azından buna cüret etme ya da bunu tahayyül etme ile ilgilidir” şeklinde özetlemektedir.

Tarif etmeye çalıştığımız umut tam da budur. Kör bir Polyannacılık değil **mücadelede kazanıma odaklanan** iyimserlik, eyleme geçmek için ihtiyaç duyduğumuz coşku ve tutku, kaynağını gerçeklerden ve kitlelerden alan bir heyecan eylemidir. İnsanlık tarihinden aldığımız güçle yarını kurmaya dönük bilimsel güvenimizin ifadesidir. Hayatın olduğu her yerde ve zamanda umut vardır. Dolayısıyla devrimci umut, mücadelemizin vazgeçilmezlerindendir.

Aynı zamanda egemenlerin de en çok kullandığı, **çarpıttığı kavramlardan biridir umut.** Onlar umutsuzdurlar. Ve bizim de umutlarımızı bitirmek isterler, hatta asıl kavgaları bununladır. Umut kaynaklarımızı hedef alarak savaşırlar. Sokakta, eylemde, işkencede, hapishanede ... nerede olursak olalım yaptığımızın “*bir işe yaramayacağını*” anlatmaya çalışırlar bize. Gelecek umudu kırılmış, kendine güvensiz bir toplum yaratmak isterler. Bunu başarmanın sistemin uzun ömürlü olması için gerekli olduğunu bilirler. Bu konuda azımsanmayacak bir başarı da kazanmışlardır. Bu nesnel durumun devrimci saflarda da önemli oranda var olduğunu söylemek abartı değildir. Burjuvazinin anti-propagandası, devrimci ve komünistlerin hataları ve başarısızlıklarından kaynaklı umutsuzluk çeşitli görüntüler altında devrimci komünist saflarda da yer bulmaktadır.

Egemenler, bütün mekanizmalarıyla kafaları karıştırmaya, umut kırıcı bir atmosfer yaratmaya çalışmaktadır. Açıktan “umut kırma” konseptiyle başlatılan saldırı furıyası şiddetlenerek devam etmektedir. Aslında onlar “umut kırmak”tan her söz edişlerinde kendi çaresizliklerine de göndermede bulunmuş, umut ateşine odun atmış oluyorklar. Kaçınılmaz biçimde yenilgiye uğrayacaklarını herkesten daha iyi onlar biliyorlar. Tam da bu koşullarda bizlerin geleceğe umutla bakmak, daha güvenli ve emin adımlarla yürümek için çok nedemiz var! Bunun en önde geleni, sınıf mücadelesinin dünya çapında kazandığı ivmedir. Kitlelerin mücadelesi, her cephede yeni alternatiflerle ilerlemektedir. Bu, altı boş, ayakları havada bir (kuru) ajitasyon ve gerçekçi olmayan bir “gaz verme” değildir. Bunu anlamak için 1 Mayıs 2021 tablosuna bakmak yeterlidir. İktidarın “salgın önlemleri” palavrası paçavraya çeviren devrimci irade, tüm yasaklamalara rağmen işkenceye gülümseyerek, gözaltına direnerek, işkenceci polise çelme takarak yol almaya devam etmektedir.

KAVGADA
ÖLÜMSÜZLEŞENLER

İbrahim Kaypakkaya

Proletarya Partisi’nin kurucusu ve ilk Genel Sekreteri komünist önder İbrahim Kaypakkaya ve yoldaşları 24 Ocak 1973’te Dersim/Vartinik-Mirik Mezrası’nda faşist TC ordusu ile silahlı çatışmaya girdi. Bu çatışmada, Ali Haydar Yıldız şehit düşerken İbrahim Kaypakkaya, yaralı olarak kurtulur. Aradan 5 gün geçtikten sonra 29 Ocak 1973’te yaralı olarak girdiği evin sahibi ve köy öğretmeninin ihbarı sonucu yakalanır. Kızıl direnme tavrı karşısında çaresiz kalan düşman, Mayıs ayının 17’sini 18’ine bağlayan gece İbrahim Kaypakkaya’yı katleder.

Kazım Çelik

Proletarya Partisi’nin şehit düşen 3. Genel Sekreteri Kazım Çelik devrimci yaşamına 1974 yılında başlamıştır. O yıldan itibaren partisine ve yoldaşlarına büyük bir bağlılık sergilemiştir. 1983 yılında ise Parti Genel Sekreterliği görevini üstlenmiştir. Kazım Çelik, 1987 yılının 20 Mayıs’ında Elazığ’ın Palu ilçesinde **Palu şehitleri olarak Hıdır Aykır, Cihan Taş, Müslüm Emre ve Ali Kayadoğan** isimli yoldaşlarıyla birlikte anılmaktadır.

Armenak Bakırcıyan

Ermeni milliyetine mensup Armenak Bakırcıyan 1953 yılında Amed’de doğdu. Proletarya Partisi içerisinde birçok eylemde bulundu. Devrimci yaşamını T. Kürdistanı’nda sürdüren Armenak, Proletarya Partisi üyesi olarak 13 Mayıs 1980’de Elazığ Karakoçan’da polisle girdiği silahlı çatışmada ölümsüzleşti.

Ahmet Yavuz (Hemido)

1952 Dersim Mazgirt doğumlu Ahmet Yılmaz, devrimci yaşamına çalışmak için gittiği İstanbul’da başladı. 1980 AFC’siyle birlikte yönünü kırsala çevirdi. 12 Mayıs 1981 günü TC güçleriyle girdiği çatışmada ölümsüzleşti.

Sekerman Şehitleri

12 Mayıs 1992 günü bir işbirlikçiye cezalandırdıktan sonra askerlerin pususuna düşen Halk Ordusu gerillalarından Gürsel Çelebi (Erdal) yaralı ele geçirilerek işkencede katledilirken, Gülseren Ağgöl (Kamile) çatışmada ölümsüzleşti.

Mehmet Yaşar (Selo)

1968 yılında Amed Dicle’de doğan Mehmet Yaşar’ın kod adı Selo idi. 1989 yılında gerillaya katılan Mehmet Yaşar Halk Ordusu komutanlarındandı. Dersim Nazimiye’de Çakaran Deresi’nde çıkan çatışmada 14 Mayıs 1992’de ölümsüzleşti.

Hasan Tanrıverdi

Muş Varto’da doğan Hasan Tanrıverdi devrimci yaşamına işçi olarak gittiği Almanya’da başladı. ATİF Türkiyeli İşçiler Derneği’nde Yönetim Kurulu üyeliği yaptı. Hasan Tanrıverdi geçirdiği ani beyin kanaması sonucu 17 Mayıs 1992’de aramızdan ayrıldı.

Emel Kılıç (Süheyla)

2000 yılında gerillaya katılan Emel Kılıç 16 Mayıs 2003 günü çatışmada şehit düşmüştür.

Bulancak Şehitleri

Bu çatışmadan altı gün sonra iki Partizan daha son mermilerine kadar çatıştı. Proletarya Partisi militanı halk ordusu gerillaları Murat Arıca (Duran) ve Bülent Ertürk (Rıza) 22 Mayıs 2003 günü şehit düştüler.

Medet Özbadem

Urfa Siverek’li Medet Özbadem mücadelesine memleketinde başladı. Siverek Halk-Der üyeliği de yapan Özbadem tutsak düşüğü Diyarbakır zindanlarında tüberküloz hastalığına yakalandı.

Tedavisi yapılmayan Özbadem, 20 Mayıs 1983'te ölümsüzleşti.

HASANPAŞA KATLİAMI

1980 sonrasında Tuzla katliamıyla başlayan yargısız infazlar dizisinde önemli bir halkaydı Hasanpaşa katliamı. 19 Mayıs 1991'de Kadıköy Hasanpaşa'da gece 23.00 sıralarında Proletarya Partisi üyesi İsmail Oral, parti militanı Hatice Dilek ile birlikte Hatice Dilek'in oğlu Özgür Cihan'ın tanıklığında katledildiler.

Elazığ-Palu Şehitleri

28 Mayıs 1991 günü Elazığ Palu'da faaliyet yürüten Halk Ordusu birliği, askerlerin pususuna yakalanır.

Ve düşmanın "teslim ol" çağrıları Dr. Kenan'ın "bizler TIKKO gerillasıyız. Gücünüz yetiyorsa siz gelin teslim alın" sözleşmesiyle Komiser Memo (Refik Yaşar), Adem (Yaşar Sağdıç), Dilan (Kumriye Cihan) ölümsüzleşir.

Ali Ekber Atmaca (Eşkiya-Kerem)

1963 Sivas doğumlu Ali Ekber Atmaca genç yaştan itibaren mücadelenin içerisinde yer almıştır. Kerem, 23 Mayıs'ta işkencede katledilir. Ali Ekber Atmaca, ölümsüzleştiğinde parti ileri militanıydı.



Günümüz koşulları distopik bir romanı hatırlatıyor bizlere. Sadece bilfiil örgütlü mücadele içerisinde olanlar için değil, yönetenler ve büyük patronlar haricinde bütün bir toplum için bir distopya.

Mevcut gerçeklik ne yana dönersek dönelim kendisini dayatıyor ve faşizm koşulları, ekonomik kriz, yönetim krizi ile beraber daha da katmerli bir hal alıyor. 71 Devrimci kopuşu ve Komünist Önder Kaypakkaya'nın politik devrimciliği de bu ve buna benzer koşullar içerisinde, bir umut olarak açığa çıkmıştı. Bu koşullarda, Kaypakkaya'nın katledilişinin tarihi olan 18

Dorukları Fethetme Cesareti ve Komünist Önder Kaypakkaya

Mayıs yaklaşırken, hala ondan öğrenecek çok şeyimizin olduğu, onu anlamak adına daha çok çaba sarf etmemiz gerektiği de gün gibi ortada duruyor.

Bir yanda Kürt ulusuna yönelen ve mücadelenin her alanına yansımaları olan saldırılar dururken, diğer yanda; patronların serveti her geçen gün büyürken, halkın yoksulluk içerisinde yaşaması duruyor. Kitle hareketleri belli bir ivme içerisindeyken, gençlik ve kadınlar gündeme bu hareketliliği kazandıran konumda bulunuyor.

Yani karmaşık, gürültülü, bir o kadar zorlu bir sürecin içerisindeyiz. Ancak bütün bunlar umut etmek için, gerçekleşmesi imkansız gibi görünse de, hayal kurmak için yeterince geçerli sebepler. Gerçeklerin devrimciliğini bizlere bu mücadele içerisinde yitirdiğimiz yoldaşlarımız, pratikleri ve söylemleri ile göstermişlerdi, göstermeye devam ediyorlar. Yürünen yolun "imkansızlığı" her geçen gün, kendini daha fazla açığa vurdukça, o yolda yürütenler için daha ısrar edilesi hale geliyor, mücadele daha gerçekçi, mümkün bir sona, daha doğrusu devamlı hareket halinde, bir sonsuzluğa evriliyor.

"Hiçbir Şey Zor Değildir Bu Dünyada"

Kaypakkaya'nın dorukları fethetme cesaretine diyecek yok! Mücadelenin gerekliliklerini kavramak adına kitlenin yol göstericiliğinde, tarihi okuyarak, araştırma ve incelemelerle; teori ve pratiği bir bütün halinde ele alarak yola koyulmasına da. Ve onun pratik-politik devrimciliğini esas alan yoldaşları da onun inancı başta olmak üzere; kitle hareketleri ile ilişkisini, nerede bir hareketlilik görürse oraya yönelmesini esas almak, pratik-politik devrimciliğin özünü kavramak gibi sorumlulukların bilincinde olmak durumundalar. Kaypakkaya ve onun devrimciliği bir demirci ustasının özenle işlediği, kapalı kutularda saklanacak o demir, kalıplaşmış birkaç sözden ibaret değil. Yol gösterici, fakat mutlak değil. Onu bir mutlaklığın içerisine hapsetmek onu değersizleştirmenin en kısa yoludur. Çünkü bizzat Kaypakkaya, içerisinde olduğu mutlaklığı, Kemalizm'e yönelmeyen okları, Kürt ulusunu yok sayan, aydınlanmacılığa, burjuvaziye hayran devrimciliği gayet devrimci, Marksist bir tutumla alaşağı etmiştir. Şimdiki bakış açısı ile kulağa epey kolay gelen bu adımlar, kanser hücrelerine dönmüş anlayışlar kendisini çepeçevre sarmışken atılmıştır. İçerisine doğduğu karanlıktan

kendi ışığını yontarak çıkmıştır.

Kaypakkaya'nın kopya edilecek bir tarafı var ise o da budur; hiçbir şeyin zor olmadığına ve daha önemlisi bilime olan inancı, mutlaklığa karşı Marksizm'i kuşanarak yürüttüğü savaşı!

"Devrim Kitlelerin Eseridir"

Toplum içerisindeki kutuplaşma, eşitsizlik o kadar derin bir hal almış durumda ki, sözünü ettiğimiz distopik koşullar karşısında sus pus oturan, itaat eden değil, bir yerlerden kıvılcımlarla ateşi harlamaya çalışan bir kitle var. Bu kıvılcımlar İstanbul'da bir üniversitede, Karadeniz'de bir köylü direnişinde ya da kadınların "yaşamak istiyoruz" sloganlarında, sokaklarda bütünlüklü bir hal alıyor.

Kitlenin içerisinde olduğu bir çıkmaz var ve bu çıkmaz bizleri de içine alan bir kaosa dönüşmeye yüz tutmuş durumda. Kaypakkaya'nın bizlere bıraktığı en önemli miraslardan biri de bu; kitlenin içerisinde ama aynı zamanda kitlenin yönlendiricisi de olmak! Onun ve elbette bizim rehber edindiğimiz MLM bilimi de aynı yolu göstermekte. Burada kitleyi yönlendirmekten kasıt elbette ki kitleye hitap etmeyen bir biçimde, öncü mantığı ile "işçi sınıfının yegâne temsilcisi biziz" popülist naraları atmak değil. Kitleye ulaşmanın, bütünlüşebilmenin yollarını arayarak, halk için(!) ama halk olmadan yürütülen devrimcilik anlayışından vazgeçilmekle işe başlanmalıdır.

Cüret ve cesaret ancak böylesi bir durumda, yani MLM bilimi ile birleştiği noktada ezilenlerin tarafını güçlendirebilecektir. Kaypakkaya'nın zindandaki direnişi şimdiye kadar çok fazla örnek gösterildi ve gösterilecektir. Ancak yinelemekte fayda var; onun cüreti ve cesareti sadece işkencede değil yaşamının her alanında, en çok da kitlenin içerisinde vücut bulmuştur.

Kitlenin olduğu yerde illa ki bir kıvılcım ve bu kıvılcımdan bir yangın açığa çıkacağından söz etmiyoruz ancak her imkan zorlanmalıdır, zorlanmaya değerdir. Kaypakkaya'nın kısa ama yoğun devrimci yaşamı bize bunu göstermektedir.

Bir diğer nokta şudur ki; "Devrim kitlelerin eseri olacaktır" fikrini kendisine şiar edinmiştir ancak revizyonistlerin bu fikri çarpıtmasına da tahammülsüz olunması gerektiğini ısrarla vurgulamıştır Kaypakkaya. Çünkü devrim ne kitlelerin kendiliğinden mücadelesi arkasından sürüklenmekle, ne de bu mücadeleyi yok saymak ve öncü

mantığı devreye sokmakla gerçekleşecektir. Onun söylemleri, eleştirileri tam olarak pratiğinde vücut bulmuştur.

Yığınların hali hazırda harekete, devinime zorlandığı bu süreç birleşik mücadeleyi de aynı oranda dayatırken, Kaypakkaya yoldaşın bu konuda, Şafak Revizyonistleri'ne yönelik eleştirilerini hatırlamak gerek. Birleşik mücadeleyi salt birlikte bildiri yayınlamak ile sınırlayan bu kliğin kastının, yığınların gerisinde ve onlarla hiçbir bağı olmayan, dinamik bir güç olan gençlikten kopuk, faşizmin saldırıları karşısında hareket kabiliyeti olmayan bir güç birliğinden ibaret olduğunu Kaypakkaya'nın yazdıklarından hatırlayalım.

Elbette ki anın ihtiyacı olan birleşik mücadeleyi, revizyonistlerin burjuvazi ile yaptığı "güç birliği" ile eşitlemek gibi büyük hatalara düşmeyeceğiz. Ancak birleşik mücadelenin neden ihtiyaç olarak açığa çıktığını, faşizm koşullarının ne tür bir mücadeleyi şart koştuğunu görebilmek adına bu eleştirileri samimiyet ile okuyabilmek gerekmektedir. Her zaman için kitlenin olduğu yerde kendini var eden bir devrimci çizgiden söz ederken, kitleden tecrit olmuş bir mücadeleyi (birleşik mücadele dahil) yeğ tutmak salt propagandist, popülist bir tutuma tekabül eder. Anın ihtiyacı bu olduğu halde, birleşik mücadele politikaları doğru kavranmadığı sürece birleşik mücadele de büyütülemez.

Onu Anmak/Anlamak

Katledilişinin üzerinden 48 yıl geçmiş olmasına rağmen, hala Kaypakkaya'yı anlamaya çalışmak, onun yarattığı büyük kopuşu putlaştırmak adına harcanan çaba kadar, anlama uğraşı olmadığının bir kanıtıdır. Ezbere konuşmak kolaydır, iki kelam ile propaganda etmek de pek zor sayılmaz. Ama ezberleri yıkıp, onu anmanın gerçek anlamına ulaşmak, yani onu, kendisinin Marksizm'i kavradığı gibi kavramak zor ve devrimci olandır.

Kaypakkaya bir kopuşun, teorisinin pratik ile birleştiği noktanın temsilcilerindenidir. Mevcut durumda Kaypakkaya'nın bu kopuşunun mirasçısı olmak, salt onun cüretini savunmak ve söylediklerini tekrarlamak ile gerçekleşmeyecektir. Pratiğini tekrar etmek de değildir onu savunmak. Özünü kavrayarak, kitlelerden beslenen ve kitleler ile buluşan, onun öğrendikleri ve öğrettikleri ile mücadelenin her alanında dorukları fethetme cesaretine sahip olmaktır.

Peru Halkının Sosyalist Devrime Giden Yolunu Geliştirin!



Ya sosyalist devrim ya da hiçbir şey!

11 Nisan 2021 tarihinde Latin Amerika ülkesi Peru'da Başkanlık seçimleri gerçekleşti. Yolsuzlukların açık bir şekilde vakayı adiyeden sayıldığı, son seçimlerde yarışan 18 başkan adayının sadece 8'i hakkında yolsuzluk davasının bulunmadığı Peru'da seçim sonuçları, başkanı belirleyemeyerek ikinci tura kaldı. Bu turda en yüksek oyu alan "solcu" aday olarak kabul gören öğretmen Pedro Castillo ile Peru'nun kötü namı darbeyi diktatörü Fujimori'nin kızı Keiko Fujimori olurken, seçim sonuçlarının en dikkat çeken kısmı, kayıtlı seçmenlerin yüzde 29'unun, kayıtlı olan-olmayan tüm seçmenlerin ise yüzde 42'sinin sandığa gitmemesiydi. Peru'da seçime katılmanın zorunlu olduğunun da altını çizelim burada. Ve ilk turda hiçbir aday yüzde 50 artı 1'i alamadığı için 6 Haziran'da en yüksek oyları alan Castillo ve Fujimori'nin yarışacağı ikinci tur seçimler gerçekleştirilecek.

Burjuva medya, elbette Peru seçimlerinin hikayesini kendisini köylü olarak tanımlayan, Marksist bir geçmişe sahip olduğu söylenen, hatta Peru Komünist Partisi ile ilişkili olduğu iddia edilen öğretmen grevlerine önderlik etmesiyle bilinen Castillo'nun en yüksek oyu alması üzerine kurarken, "Peru'daki politik tutsakların ve savaş esirlerinin yurtdışındaki aileleri ve arkadaşları" imzasıyla yapılan değerlendirmede, esas gözlerin çevrilmesi gereken yerin, sandığa gitmeyenlerin sayısındaki önemli artış olduğu ve bu artışın zaten gayri-meşru olan Peru burjuva demokrasisini vurduğu ifade ediliyor.

Yapılan açıklama, PKP kurucusu ve lideri Başkan Gonzalo'dan yapılan "... Kulağı olanlar, kullanın! Kavrışı olanlar -ki hepimiz sahibiz- onu kullanın! Bu

kadar saçmalık yeter. Bu kadar belirsizlik yeter ..." alıntısıyla başlıyor.

Peru 2021 seçim sonuçlarının, halkın özellikle yolsuzluklara karşı yükselen protesto gösterilerinde siyasi bilincinin gelişimini ve seçimlere karşı yükselen katılmama eğilimini onayladığı belirtilen açıklamada şu görüşler savunuldu:

"Bu seçim çekişmesine katılan siyasi partiler, temelde aynı amaç ve hedefleri benimsemekte ve savunmaktadırlar. Yalnızca biçim, ortam ve bunların nasıl kullanılacağı bakımından farklılık göstermektedirler. Düzensizlik, kaos artı yolsuzluk ve en utanmaz sinizm, hükümeti kazanmak için üzerinde anlamsızca ve neşeyle rekabet ettikleri Peru gerici devletini daha da aşırdı..."

Keiko Fujimori, Hernando de Soto, Rafael López Aliaga, Yonhy Lescano, Verónica Mendoza gibi hakim düzenin tanınmış savunucularının arasına, öğretmen Pedro Castillo de katıldı. Başkanlık koltuğunu devralmanın güçlü olasılıkları nedeniyle, Castillo MOVADef (Af ve Temel Haklar Hareketi) ve sözde terörizm ile aceleyle kalın sınır çizgileri çekti. Bu şekilde öğretmen Castillo, seçim oportünizminin eski yolunu izlediğini ortaya koyarak kendini sisteme yedeklemeye çalışmaktadır. Castillo, bazı kaçak küçük burjuva entelektüellerinin onu damgaladığı gibi, "popüler sol"u temsil etmemektedir. O daha çok icazetçi ve uzlaşmacı burjuva soludur. Aslında her şey çok nettir. Bazıları onun kendini kaybettiğinden şüphe ediyor. Diğerleri ise yanılısamaya kapılıp afyon hayalleri görüyorlar ve hatta onu ulusun müdafaası masalıyla destekleyenler dahi bulunmaktadır.

Ulusal Seçim Süreci Dairesi tarafın-

dan 16 Nisan'a kadar yapılan oy sayımı verilerine göre şu sonuçlar elde edildi:

GENEL SONUÇLAR

Kayıtlı seçmen sayısı: 24.307.628 (% 100)

Seçime katılmayanlar (Kayıtlı olup seçimde oy vermeyenler -ÇN): 7.241.902 (% 29.80)

Seçime katılanlar: 17.065.726 (% 70.20)

İLK ÜÇ ADAYDAN OYLARIN YÜZDESİ

Özgür Peru - Pedro Castillo: % 15.68 (2.676.057)

Halkın Gücü - Keiko Fujimori: % 10.98

Popüler Yenileme - Rafael López Aliaga: % 9.61

Geçerli olmayan oy oranı: % 17.89

2006, 2011, 2016 VE 2021 GENEL SEÇİMLERİ ARASINDAKİ KARŞILAŞTIRMA

	2006 %	2011 %	2016 %	2021 %
Geçersiz ve boş oy	16.10	12.29	18.12	17.89
Seçime katılmama (1)	12.73	14.95	22.25	42.43
Seçime katılmama (2)	11.29	13.00	18.20	29.79

(1) Seçmenlere göre yüzde

(2) Kayıtlı seçmenlere göre yüzde

Oy kullanmayanlar: % 42.43 (Kayıtlı-kayıtsız toplam seçmen sayısına göre)

Sonuçlar, ilk iki adayın çok düşük oy aldıklarını gösteriyor. Hiçbiri, ne Pedro Castillo ne de Keiko Fujimori kullanılan oyların % 16'sına bile ulaşamadı; anayasalarına göre başkanlık için gereken % 50 artı 1 oydan oldukça uzaklar.

Öte yandan, devamsızlık, oylamaya katılmama oranının önemli ölçüde artarak kayıtlı olanların % 29.79'una ve seçmenlerin % 42.43'üne ulaştığı, yani en yüksek oyu alan adayın ulaştığının çok üzerinde olduğu da çok açık. 11 Nisan 2021'de oyların yalnızca % 15.68'ini alan öğretmen Pedro Castillo.

Diğer yandan seçimlere katılmama oranının önemli ölçüde artarak kayıtlı olanların % 29.79'una ve tüm seçmenlerin % 42.43'üne ulaştığı, yani en yüksek oyu alan adayı fazlasıyla aştığı görülüyor. Bu, halkın seçimleri gerçekten büyük bir reddedişidir. Katılmama oranları 2016, 2011 ve 2006 seçim süreçleriyle karşılaştırıldığında, halkın reddinin ilerlemekte olduğu sonucuna varılmaktadır. Böylelikle halkın

seçimlere karşıt eğiliminin artışı onaylanmıştır.

Aşağıdaki karşılaştırmalı tablo, seçimlere katılmama oranının artışına dikkat çekmekte.

İkinci tur, politikacıların karanlık, muğlak ve daha demagojik bir çekişmesi olarak sunuluyor. Ancak, buna ek olarak, koltuk dağılımına sahip parlamento, gruplar ve sömürücü grupları arasında sahte anlaşma ve çatışma olarak gelişecek ve modası geçmiş parlamenter sistemi daha da çürütecektir. Böylece, her şey Peru Devletinin temelini daha da zayıf olduğunu ve silahlı kuvvetlerine gittikçe daha fazla güvenmek zorunda kalacağını gösteriyor ve devletin vesayet gücü olarak gerçek rolünü ifade eden ve bunun bir "demokrasi maskaralığı" olduğunu bir kez

daha teyit eden, silahlı kuvvetlerin devletin bel kemiği olduğu gerçekliği halk için daha açık hale gelecektir.

Halk, kitleler genel seçimlerden ne bekleyebilir? Pandeminin ağırlaştırdığı kapitalist baskı ve sömürden mustarip halk onlara nasıl güven duyulabilir? Bu seçimlerden McCarthy'ci ve engizisyoncu siyasi zulüm, halkın mücadelesinin kriminalize edilmesiyle, temel hakları hükümsüz kılan Düşman Suç Yasası'nın uygulanmasıyla, farklı düşündükleri için politik tutsaklarla, MOVADef ve FU-DEPP'in yasaklanması ve insanlık dışı tutsaklık koşullarının ortasında

bu seçimlerden ne beklenebilir?

Halk, kendisini sömürönlere ve zulmedenlere hizmet edemez. Sorunlarını çözmelerine yardım edemez. Sosyal sistemlerini destekleyemez, hatta başka bir açlık ve salgın suçu hükümeti seçmeye hizmet edemezler; çünkü bu onların yolu değildir ve kendi çıkarlarına hizmet etmez. Halkın seçimlere karşı tarihsel eğilimini geliştirin ve onlara hizmet edin: Sosyalist Devrim."

Tam Kapanma Değil ‘AK’ Kapanma!



“Tam kapanmanın ilk günlerinden bir kare | İstanbul

Geçtiğimiz yılında Mart ayında Türkiye’de ilk koronavirüs vakası açıklandı. İlk vakanın açıklanmasından bu yana 14 aylık bir zaman dilimini geride bıraktık. Bu 14 ay boyunca mevcut AKP iktidarı ve Sağlık Bakanlığı’nın koronavirüs pandemisine yönelik sözde müdahaleleri pandeminin etkilerini kırmak bir yana gün geçtikçe artan bir sonuca evrildi.

Geçen 14 aylık sürede açıklanan kısmi kapanmalar, hafta sonu yasakları, belli bir saatte evde olma kısıtlamalarının ardından sözde tam kapanmanın içerisindeyiz.

AKP iktidarının bu bir garip tam kapanma meselesi ise diğer tüm sözde önlemleri gibi salgın yönetiminden ziyade algı yönetiminin devreye sokulmasından başka bir şey olmadığı alınan kararın üzerinden geçen sürede bize bir kez daha gösterilmiş oldu. İktidarın “tam kapanma” dediği süreç, yani zenginler evinde otururken yoksullar çalışacak, çalışamayanlar açlıkla karşılaşacak, evde çocuklarına bakmak zorunda kalan kadınlar işsiz kalacak, aileler günlerce evlere hapsedilecek, bu sırada ekonominin çarkları dönecek demekten başka bir şey değildir.

Erdoğan eliyle açıklanan ve 29 Nisan-17 Mayıs tarihleri arasında olacağı ifade edilen tam kapanmanın zorunluluğu başta bilim insanları ve Türk Tabipleri Birliği’nin (TTB) yaklaşık 1 yıldır yaptığı çağrıyı aslında. Bulaş yollarının kesilmesinin önemi birçok kez vurgulanırken, mevcut sağlık sisteminin yetersizliği, birinci basamak sağlık hizmetlerinin çalışmayacak durumda olması tam kapanmanın zorunluluğunu tekrar tekrar yüzümüze çarpi-

yordu.

Yapılan tüm bu çağrılara rağmen AKP iktidarı, tam kapanma yerine, kısmi kapanmalarla, hafta sonu yasaklarıyla geçiştirdi süreci. 29 Nisan’da başlayan tam kapanma ise tam kapanmanın esamesinin okunmadığı TC işi bir ‘AK kapanma’ oldu.

Çünkü tam kapanma bir noktada ‘bulaş yollarının kesilmesi’ demek. Koronavirüs ise kapalı alanlarda bulaşabilen bir hastalıktır. Erdoğan’ın açıkladığı tam kapanmada ise mevcut çarkların dönmesi devam ediyor, işçi sınıfı işine gidiyor, çalışma koşullarının pandemiye uygun hale getirilmediği iş yerlerinde çalışıyor ve çalışmak zorunda bırakılanlar akşam evlerine gittiklerinde bu hastalığı yayan potansiyel birer konak haline geliyor.

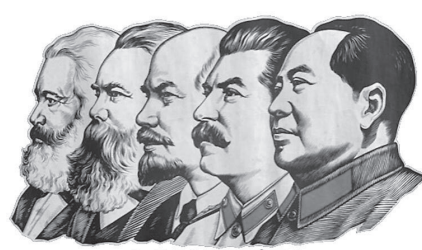
DİSK-AR’ın yaptığı araştırmaya göre işçilerin yüzde 83’ünün istihdam edildiği sektörler, kapanmadan muaf durumda. DİSK-AR’ın ‘Tam kapanma yok, milyonlar çalışmaya devam edecek’ raporuna göre, tam kapanma çalışanların ezici çoğunluğu için geçerli değil. 26,8 milyonluk istihdamın yaklaşık yüzde 61’i (16,4 milyon) kapanmadan muaf sektörlerde çalışıyor. İstihdamın yaklaşık yüzde 22’si (6 milyon) ise kapanmadan kısmen muaf sektörlerde bulunuyor.

İçişleri Bakanlığı genelgesinde, kapanmadan muaf olan işler ve sektörler 43 başlıkta sayıldı. Sanayi ve inşaat işçileri ile hizmetler sektörünün birçok alt sektörü başta olmak üzere zorunlu olmayan mal ve hizmet üretiminde milyonlarca işçi çalışmaya devam edecek.

İşçilerin çalışmaya ve sömürülmeye

devam etmesinin yanı sıra çalışmayan, işsiz milyonların ise hanelerine herhangi bir devlet yardımı yapılması söz konusu bile edilmedi. Yaklaşık 3 hafta boyunca milyonlarca kişinin yaşamını nasıl idame ettireceği ise iktidar sahiplerinin gündeminde bile değil. Hali hazırda pandeminin ilk gününden bugüne Türkiye, en az gelir desteği yapan 3. ülke konumunda. IMF raporuna göre Türkiye, ülkelerin milli gelirine oranla halkına en az destek veren ülkeler grubunda yer alıyor. Türkiye %1.1’lik ‘destekle’, Meksika ve Arnavutluk’la birlikte halkına en az destek veren 3 ülkeden biri konumunda.

AKP iktidarı 2018 yılından beri önüntü alamadığı döviz krizi, ekonomik kriz, dış politika üzerine pandemiyle de büsbütün çoklu yönetme krizinin içerisine girmiştir. Açıkladığı tam kapanma tedbiri de bunun tezahürüdür. Ekonomide deyimi yerindeyse ‘sıfırı tüketmiş’ olduğu gerçeği halkın da gözünün önündedir. Tüm bunların üzerine, halk çıkan bir kıvılcımı beklemektedir. O halde kıvılcımı yangına çevirmek adına kitleyle bütünleşmeli, başta işçi sınıfı olmak üzere sürecin ağırlığı altında ezilen herkese dokunmalıyız.



Proletarya Partisi’nden 1 Mayıs Açıklaması

tkpml.com sitesinde yer alan açıklamada Proletarya Partisi MK-SB, bu yıl 1 Mayıs’ın devrim ve karşı-devrim güçlerinin saflarının daha da netleştiği, çelişkilerin daha bir açık hale geldiği, bir süreçte karşılandığı vurgusu yaparak, bu tablonun bu kadar açık hale gelmesinin en önemli sebeplerinden birinin, işçi sınıfı hastalığı olarak

görülmesi gereken koronavirüs salgını olduğunu ifade etti.

MK-SB bildirisinde son olarak şu ifadelere yer verildi: “Kurtuluşumuzun yolunu göstermek için tüm işçileri, emekçileri, kadınları, LGBTİ+’ları, Alevileri, Kürtleri, Ermenileri, bu iktidara karşı bir sözü herkesi 1 Mayıs’ta her yeri direniş ve mücadele alanına çevirmeye çağırıyoruz.”



Qamişlo’da Bir Caddeye Nubar Ozanyan’ın Adı Verildi

Şehit Aileleri Meclisi, 2017 yılında Serekaniye’de şehit düşen TKP-ML TİKKO Komutanı Nubar Ozanyan’ın adını, Halk Belediyesi ve PYD işbirliğiyle Qamişlo’da bir caddeye verdi.

Törene yüzlerce Ermeni, Arap, Kürt ve Suriyeli katıldı. Törende, Qamişlo Şehit Aileleri Meclisi üyesi Masum Hassan Şehit Nubar Ozanyan’ı andı.

Hess, şehit düşen Nubar Ozanyan’ın cephedeki mücadelesini hatırlatarak, “Türk işgaline ve ihlallerine cesurca direndi” dedi.

“Kürtler, Suriyeliler, Ermeniler ve Araplar ile birlikte demokrasi, barış, güvenlik ve onurlu bir yaşam ilkelerine dayalı olarak aynı ülkede yaşayacaklar” dedi.

Suriye’deki Suriye Kültür Derneği’nin yönetim kurulu üyesi Hena Somi, “Halkların kardeşliği, Erdoğan’ın zulmünden ve Türk işgalinden daha büyük” dedi.

Ermeni Meclisi ve Ermeni Taburu adına konuşan Cemil Amed, “Türk devleti Ermeni, Kürt, Yezidi, Arap ve Suriyeli güçleri ortadan kaldıramayacaktır. Şehit Nubar Ozanyan ve özgürlük için savaşan tüm savaşımlarla gurur duyuyoruz” dedi.

Şehit Nubar Ozanyan’ın adını taşıyan cadde, Kamışlı’da Sivan kontrol noktası yakınlarındaki Bişêriyê Mahallesi’nde bulunuyor.

“Herkesi İkizdere’ye Bekliyoruz”



SÖYLEŞİ DİRENİŞTEKİ KÖYLÜLER

İkizdere’de öncesinde başlayan süreç 21 Nisan’da taş ocağı yapılmasında ısrar edilmesi üzerine ekoloji gündemine oturan bir direniş halini aldı. İktidar yandaşı Cengiz Holding’in özellikle kapanmayı fırsata çevirerek taş ocağı yapımına girişmesi İkizdere halkının güçlü itirazı ile karşılandı.

İlk direniş sürecini anlatmasını istediğimiz İkizdereli bir direnişçi “Bu durum uzun bir zamandır var. Yasal mahkemeyi ilk önce biz kazanıyoruz. Sonrasında ÇED raporu alınmadan Ulaştırma Bakanlığı yeni bir proje kapsamında bu bölgeyi kamulaştırıp taş ocağı alan yapıp bir şirkete veriyor. (ÇED raporu alınmadan proje ile halledilmeye çalışılıyor) Ondan dolayı, tabi bu mahkemelere itirazla hukuksal süreç böyle devam ederken, bunlar da iş makinelerini getirmeye başladılar. Yaklaşık 20 gün önce. Tabi bizlerde iş makineleri önünde yer aldık. Burası jandarma bölgesi, iş makinelerini kolluk kuvvetleri ve jandarma korudu. Jandarmanın aldığı hiçbir yetki yok. Sadece jandarma, iş makineleri operatörü ve köylüler var. Hiçbir muhatap yok, şirket yetkilisi yok” şeklinde şirketin devlet güçlerince korunduğuna dikkat çekti.

“Pandemi döneminde insanların sokağa çıkma yasağında olduğu süreci kullanarak kısa zamanda yol almaya çalışıyorlar. Çünkü ağaçlar hiç kesilmeden, damgalama yapılmadan, şuanda taş ocağına gidecek yolu açmaya çalışıyorlar. Aynı zamanda taş ocağına ulaşamadılar, sadece ulaşacak yol açıyorlar” şeklindeki sözleri ise taş ocağının yapılmasının bir oldu bitti ile sonuçlandırmak için hukuksuzluğa her gün yeni bir hukuksuzluk eklenerek devam edildiğini aktarıyor.

Direnışçi köylü, “Köylülerin önüne set çekildi. Köylüler set önünde oturma eylemindeyken jandarmanın köylülere biber gazı sıkmasıyla birlikte arbede çıktı. Sonrasında jandarma yaklaşık 8 kişiyi gözaltına aldı. Bu süreç her gün böyle bir döngüde devam ediyor. Burada arazi şartları çok zor, bu alana ulaşmak zor. Her seferinde iş makinelerinin olduğu alana giden patika yolları kesiyorlar. Buradaki köylülerin birçoğu inancı olan insanlar ve oruç tutuyorlar. Ona rağmen hiç fark etmeksizin hepsine gaz sıktılar. Köylüler bu bölgeye 1,5 2 km ormanın içinden yürüyerek geliyorlar. Akşam dönüşte bir o kadar yol yürüyüp gidiyorlar. Şuanda zaten alana girmemiz çok zor. Ancak dışardan gelen desteklerle girebildik. HDP milletvekili Murat Çepni’nin ilk günlerde çok büyük bir desteği oldu. Sonrasında CHP’den Rize İl Başkanı ve milletvekilleri buraya gelmeye başladı. Öncesinde milletvekilleri olmadan alana çok zor giriliyordu. Çünkü jandarma alana giden tüm yolları kesti, komando birliği getirdiler buraya. Patika yolları da kestiler, bizim iş makineleriyle aramıza set ördüler. İş makinesine şuanda ulaşamıyoruz bile” şeklinde yaşanan süreci özetledi.

“Hala hukuki süreç devam ediyor. Yürütmeyi durdurma kararı için mahkeme sürüyor. Buna rağmen, iş makineleri çalışmaya devam ediyor. Mahkeme daha sonuçlanmadan, bunlar alelacele iş makinelerini çalıştırmaya devam ediyor. Mesela yürütmeyi durdurma kararı da çıkabilir ama bir sürü ağacı talan ettikten sonra. Buralar çok güzel yerler. Burada dereden içme suyunu kullanan insanlar var. Bu derede çok güzel kırmızı benekli alabalıklar var. Bu bölgede üretilen doğal kestane balı var. Burası muh-

teşem bir vadi” sözleri ise bize doğanın tüm güzelliklerinin nasıl kapitalizmin kar hırsına kurban edildiğini yeniden gösterdi.

Ekonomik ve siyasi tehdit ile köylü baskı altına alınmak isteniyor

Köylülerin doğanın talan edilmesine, ağaçların kesilmesine yönelik tepkileri ve taleplerini sorduğumuzda direnişçi köylü İkizderelilerin; “Köylüler arazilerinde çay yetiştiriyor, topraklarının talan edilmesine tepkililer. İktidar partisi AKP yetkilileri de geldi. Köylülere burada siz ne isterseniz biz size veririz diyorlar. Fakat köylü ille de benim ekonomik zararımı karşıla demiyor. Buradaki ağaç kesimini istemiyorlar. Vahşi hayvanlar burada yaşıyor yani doğaya verilen zarara tepkililer. Sadece bizim mağduriyetimizi giderin, biz buradan vazgeçelim demiyor. Öyle bir şey yok. Fakat köylüler kendi ekonomik talepleriyle gitse o ihtiyaçlar her türlü karşılanırdı.

İlk etapta köylünün sesi daha güçlü çıkıyordu. Bizim bu bölgede çok ciddi devletten yardım alan aileler var. Kamu kuruluşlarında çalışan gençler var. Bu aileler tehdit edilmekte. Diyorlar ki; siz bu şekilde direnmeye devam ederseniz, çocuklarınız da işsiz kalır, devlet yardımlarını da keseriz. Bu tür baskılar da sürmekte. Sadece jandarma baskısı değil, siyasi baskılarda söz konusu bu bölgede.” şeklinde tüm baskılara rağmen yaşam alanlarının talan edilmesine karşı direnişi sürdürdüklerine dikkat çekiyor.

Benzer şekilde birçok bölgede ÇED raporu verilmeden HES’lerle, maden arama ve taş ocağı yapımlarıyla doğa talan edilmekte. Cengiz Holding Şirketi, köylülerin büyük bir karşı koyuşu ve tepkisi sürüyorken, neden taş ocağı yapmakta ısrarcı olduğunu sorduğumuzda ise “Burada şuanda şirket gözükmüyor. Öyle söyleniyor ama şirket gözükmüyor. Diyor ki; ben burayı taş ocağı değil, bu Ulaştırma Bakanlığı’nın projesi denilmekte. Sanki bunu ben kendim istemiyorum devlet, bakanlık ‘bana buradan bu taşı alıp, İkizdere’de liman projesi olarak bunu kullanabilirsin’ diyormuş gibi kendisini böyle savunuyor. Burayı bana Ulaştırma Bakanlığı gösterdi diyor. Ulaştırma Bakanlığı yetkilileri geldi onlarla da bir toplantı yapıldı. Bu toplantı da çok tartışmalı bir ortamda geçti. Bir grup köylü olarak biz, slogan atarak protesto edip saldondan ayrıldık” aktarımı ile “yetkililerin” topu birbirine atarak bir çeşit oyalama ve sorumluluktan kaçınma halini anlatıyor.

“Amaç sadece Taş Ocağı değil başka amaçlar var”

Halkın tepkisine rağmen taş ocağı ısrarına dair sorumuzu yinelediğimizde, “Aslında biz de bunu merak ediyoruz. Taş dolgusu için çok ciddi yankı yapmış biriyle neden basit bir taş için bu şekilde istiyorlar. Burada başka bir ‘Ali Cengiz oyunları’ döndüğünü düşünmekte köylüler. Biz de öyle düşünüyoruz. Çünkü sadece dolgu için bu kadar sıkıntıya girmeye gerek yok. Türkiye’de şuanda bir yerde misafirlikte kalıyoruz oraya gazeteciler geldi. New York Times’tan birisi Yunan birisi İngiliz, buradaki talanı yayınlacaklar. Buna rağmen taş çıkarmak istiyorlar. Bizde neden bu kadar ısrarcı olduklarını tahmin edemiyoruz. Şöyle diyorlar; burada daha ucuz, iş gücü az, mesafe kısa bu tip ekonomik çıkarlarını ön planda tuttuklarını söylüyorlar. Başka şeyler de söylüyorlar ama henüz kanıtlanmış şeyler değil” şeklinde meselenin esasını dile getiriyor.

“Herkesi İkizdere’ye bekliyoruz, gelemiyorsanız bulunduğunuz yerde suç duyurusunda bulunun”

İkizderelilerin farklı eylem biçimleri ile mücadelelerine devam edeceğini vurgulayan direnişçiye ‘Kapanmadan sonra eylemlerimize devam edeceğiz dediniz, kamuoyuna ve ekoloji mücadelesi yürütenlere bir çağrınız var mı?’ dediğimizde; İkizdere direnişçilerinin İkizdere’ye davet çağrısını dile getiriyor. “Türkiye’de, dünyada nerede yaşıyor olursanız olun İkizdere İşkencedere Vadisi’ne yapılan katliamdan dolayı sesimizin ulaşabileceği herkese söyle diyoruz; buraya gelmeleri bizim için çok önemli, eğer gelemiyorsanız bu konuyla ilgili bulundukları yerde herhangi bir Cumhuriyet Savcılığı’na suç duyurusunda bulunabilirler. Biz daha önce bulunduk. Bunu kamuoyunda daha geniş kitlelere yayabilirler. Bizi takip edebilirler. Her seferinde bir başka eylem yapacağız. Bunu her seferinde kırmaya çalışacaklar, başka şey yapacağız. Mesela ağaca çıktık, kendimizi ağaca zincirledik. Bir gün kepçe çalışmadı. İnşaat yapılan bölgeye arı kovanları getirdik, kovanlar sayesinde bir daha kepçe çalışmadı. Daha değişik eylemliliklerimiz sürece. Gelmek isteyen arkadaşları buraya bekliyoruz, gelemeyecek olanları da medya, gazetede, twitter hesaplarında desteklerini sunmalarını bekliyoruz. Ellerindeki bütün verileri istedikleri gibi kullanarak suç duyurusunda bulunmaları bizler için önemli. Bunu Türkiye genelinde yayabilirsek, bu konuda çok ciddi destek açığa çıkacaktır.”

“Emniyet Genelgesi”: Polisin İşkenceyi Gizleme Gayreti!



“Emniyet Genel Müdürlüğü”nün geçtiğimiz günlerde polisleri kaydeden ve paylaşılanların engellenmesi ve kayıt yapan kişilere adli işlem yapılmasına dönük çıkardığı genelgeye tepki büyük.

Genelgenin gazeteci, aktivist veya her hangi bir nedenle görüntü almak isteyenlerin kanıt ve bellek oluşturma haklarının çiğnenmesine sebep olacağı gibi, toplumsal olaylarda da bugüne kadar sürekli tanık olduğumuz hak ihlalleri ve kötü muameleyi görünmez kılmak için düzenlendiği açık.

Genel müdür imzasıyla bir sabah vakiti, 81 kentte bulunan tüm “kolluk görevlileri”ne tebliğ edilen bu yeni talimata gerekçe olarak “özel hayatın gizliliği”, “olayların kamuoyuna farklı yansıtılması” gibi kendi içinde tutarsız bir takım savlar gösterilmişse de bunun polise sonsuz sahip çıkma ve zaten had safhada olan yetkilerine yeni bir tehlikeli madde ekleme amacı güttüğü şüphesiz!

Kararın zamanlamasına bakıldığında iktidarın sıkışmışlığını, korku ve paranoyalarının büyüklüğünü tahlil etmek kaçınılmaz oluyor. Üstelik bunu bir iki canlı örneklerle göstermek mümkün. Yakın zamanda Boğaziçi Üniversitesi’nde başlayan ve birçok kenti etkisi altına alan eylemsellik süreci henüz unutulmamışken, İkizdere’deki köylülerin topraklarını, yaşamlarını korumak için başlattığı direniş bugün de devam ediyor. Boğaziçi’nde protesto haklarını kullanan gençlere düzenlenen saldırıların tüm dünyada duyul-

masından ders çıkaran iktidar İkizdere’de aynı izlenimi vermek istemiyor. Dolayısıyla “özel hayatın gizliliği” adı altında protesto eyleminin, en basit bir talebin bile bastırılacağı mesajını veriyor.

Ayrıca 1 Mayıs arifesinde çıkarılan bu genelge yasakların gölgesinde geçen işçi ve emekçilerin gününe de kendi hazırlıklarını içermektedir. Belirsizlikle girilen 1 Mayıs’ta alanlara çıkmak isteyen yüzlerce insana emrindeki polislerle yaptığı kötü muamele ve orantısız müdahalenin görünmesini, duyulmasını istemeyen yönetim tüm tepkilere rağmen geri adım atmadı. Aksine, salt mesleğinden kaynaklı kayıt almak zorunda olan gazetecilere bile pervasızca saldırıyı yeğledi. İşini yapmak isteyen bir gazetecinin telefonu öfkeli polislerin ayakları altında ezildi. Yine çok sayıda gazeteci ve aktivist benzer sebeplerle gözaltına alındı ya da cezai işleme maruz bırakıldı.

Hükümet insanlık tarihinde hiç bir ulus devlet pratiğinden aşına olmadığımız cinsten ilkel baskı yöntemlerine kesintisiz yenilerini ekliyor. Ülkede yaşayan bireylerin çoğunda bu anlamda bir travma yaratma yemini etmiş gibi.

Kendi yasalarını böylesine askıya almalarına ve en temel insan haklarına bu denli yönelmelerine karşın tepkilerde yok değil. Başta aktivistler, gazeteciler ve belgesel fotoğrafçılarından oluşan 100 kişinin ortak bir metin yayınlaması, sonrasında çok sayıda kentin barolarının bulundukları her yerde “Anayasaya ve yasalara aykırı

Dur durak bilmeyen bu yönelimlerin ilk belirtilerini uzak tarihlere gitmeden anlamak güç değil.

rı” olduğu gerekçesiyle genelgenin derhal iptal edilmesine ilişkin girişimleri devam ediyor. Genelgenin iptal edilmemesi durumunda polis şiddetinin artma tehlikesi taşıdığı konusunda fikir birliğinde olan duyarlı kişi ve kurumlar mücadeleleri sonu alıncaya kadar durmayacaklar.

Polise yetki, halka ve basına yasak...

Dur durak bilmeyen bu yönelimlerin ilk belirtilerini uzak tarihlere gitmeden anlamak güç değil.

2006’da Amed Serhildanı’nda dönemin Başbakanı Tayyip Erdoğan halkın öfkesine karşın “Kadında olsa, çocukta gereği yapılacaktır” diyerek polise sahip çıkmış, kentte günlerce devam eden eylemlerde polis müdahalelerinde çok sayıda kişi hayatını kaybetmiş, onlarcası yaralanmıştı. 2015 yılında gelindiğinde ise AKP Genel Başkanı Tayyip Erdoğan’ın özel isteğiyle “İç güvenlik yasası” çıkartılarak yine polis ve diğer kolluk elemanlarını koruma altına almıştı. Yine aynı Erdoğan 28 Şubat 2016 tarihinde Anayasa Mahkemesi’nin (AYM) “Mit Tırları” davasından yargılanan gazeteciler Can Dündar ve Erdem Gül hakkında verdiği karara ilişkin yapmış olduğu bir konuşmada AYM’nin kararına uymadığını, saygıda duymadığını belirterek tekrar bu tarz girişimlerde bulunacağını sinyali vermişti.

İktidar partisinin lideri ve diğer üyeleri zaman zaman kendilerinin basını daha özgür, daha çoğulcu bir Türkiye arzuladıklarını dile getirse de söz konusu genelgeyi konuşmaktan aciz olmaları oldukça dikkat çekici. “Bu genelgenin halk nezdinde ne kadar geçerliliği olur?” ve “Düzenleme iptal edilir mi?” Soruları uzun bir süre her birimizin aklında kalacağı gibi bu uygulamanın kalıcılaştırılmaya çalışılması ile ülke gündemini de hayli meşgul edeceği benziyor.

“Sömürünün en katmerlisi, çalışma koşullarının en acımasız zincir marketlerin ayağımıza pranga olmasına izin vermeyeceğiz.”

“A-101 Marketlerinde Ağalık Düzenine Son”



Şanlıurfa Ceylanpınar’da A101 işçilerinin sorumluların ve müdürlerin keyfiyeti ile işten çıkarılmasına Mağaza-Sen tepki gösterdi. Mağaza Sen açıklama yaparak, “A-101 Marketlerinde Ağalık Düzenine Son” dedi.

Yapılan açıklamada, “Şanlıurfa Ceylanpınar’da iki A101 işçisi, bölge sorumlusu ve satış müdürünün tamamen keyfi tutumuyla işten atıldı. İşten çıkarma yasası sürerken yine dayanaksız gerekçelere, yeni düzenlemeye göre Kod-49’a başvurarak işçileri işten çıkardılar. İşçiler çalıştıkları süre boyunca bu sorumlular tarafından baskıya, tehditlere maruz kaldı. Bu gidişata itiraz ettiklerinde ‘Seni işten atacak güce sahibiz. Ya çalışın ya da istifa edin’ denilerek çıkmaza sürüklendiler” denildi.

Yapılan açıklama da “A101 patronları; işçilerin başına ‘zabit’ diye atadığı sorumluların ağalık uygulamalarından sorumludur. Bu uygulamalardan vazgeçeceksiniz, Ceylanpınar’da attığınız işçileri derhal işe geri alacaksınız. Bayram öncesi reklam ve kampanyalarla ‘iyi şirket, iyi patron’ imajını oluşturmaya çalışıyorsunuz. Ancak bayram öncesi yine işçileri işsiz, çocuklarını yine mutsuz bıraktınız. Gerçekler sizin reklam kampanyalarınızın gizlemeyeceği kadar büyük. Sömürünün en katmerlisi, çalışma koşullarının en acımasız zincir marketlerin ayağımıza pranga olmasına izin vermeyeceğiz” denildi.

PÊŞEROJA AZAD | ÖZGÜR GELECEK | Sayı 237

Nisan Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti. Yönetim Yeri: Katip Mustafa Çelebi Mahallesi Tel Sokak No: 25 Kat: 3 Daire: 9 Beyoğlu/İstanbul Tel: 0212 293 73 76 Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Vedat Yeler
Baskı: Kuzey Veb Ofset Sanayi Ticaret LTD. ŞTİ. Tayakadın Yassıören Cd. No: 75/1 Tayakadın Köyü Arnavutköy/İstanbul Tel: 0212 682 61 62 Küçükköy V.D. 6010823413 YAYGIN SÜRELİ - ISSN: 2148-7367
Twitter | ozgur_gelecek Facebook | ozgur.gelecek.gazetesi

Nerede Mücadele Varsa Kaypakkaya Oradadır!

Bugün coğrafyamızda devrim ve demokrasiye dair bir söz söylemenin Ortadoğu topraklarının bütününden bağımsız olmadığını vurgulamak gerekiyor. Bu topraklar propaganda edildiğinin aksine Ortadoğu'ya aittir. Diğer bir ifadeyle Türkiye toplumu, bütün başlıca çelişmeleriyle bir Ortadoğu toplumdur. Kemalist faşizmin "Batılılaşma" hedefiyle yarattığı sanal gerçeklik beraberinde kendisine ilericiyim diyenlerde bile topluma yabancı bir şekilleniş yaratmış durumdadır. Bu şekilleniş köksüzdür, tarihi kendinden başlatır ve "efendiler biz bize benzeriz"de somutlanan -suigenesis (kendine özgü)- bir durum olduğunu ileriye sürer.

Bu ise Türkiye toplumunda ve bu toplumun "aydın"larında, kendi "doğu"sunda olan toplumlardan (Ortadoğu halklarından) daha "ileri"de olduğu yanılsamalı bakış açısının ortaya çıkmasına yol açar. Bu "üstün"lük düşüncesi beraberinde kendisi dışındakilerin ilerici, devrimci bir "şey" yapamayacağı ön kabulüne varır. Yani Ortadoğu halkları ilerici hamleler yapamazlar! Devrim onların ne haddine!

Bu bakış açısı, bu topraklarda TC devletinin hem kendi hem de DAİŞ ve artıkları aracılığıyla yürüttüğü savaş politikalarına karşı Kürt halkının kazanımlarının da dar bir bakış açısıyla değerlendirilmesine neden olur. Oysa yaşanan süreç, TC devletinin izlediği işgal ve ilhak saldırıları, bunun karşılığında başta Kürt halkı olmak üzere bölge halklarının direnişi böylesi dar bir bakış açısıyla değerlendirilebilecek bir durum değildir.

Yaşanan süreci, TC devletinin saldırıganlığını ve bölge halklarının direnişini hem tarihsel hem de güncel bir bütünlük içinde okuyabilmek için bu noktalara dokunmak gerekir. Bu başlıklara değinirken sübjektivizmden uzak durmak, dogmalara düşmemek bir hayli zordur. Çünkü "baktığımız yerden okumak" ve "dar kalıplarımızı bir bariyer ve savunma aracı haline getirmek", genetik bir "hastalık" gibidir.

Örneğin Rojava'da yaşanan ulusal demokratik devrim sürecini, "devrim" ola-



rak tanımlamaktan uzak durmak, dahası bu süreci "emperyalizmle işbirliği" olarak görüp küçümsemek ve uzak durmak bu bakış açısının ürünüdür. Bunun en başta gelen nedeni yukarıda işaret ettiğimiz üzere ezen ulus milliyetçiliğinden kopamayan sosyal şoven bakış açısıdır.

Devrimci Dayanışma ve Mayıs

Mayıs'ın bu topraklarda ölümsüzleşenlerle kazandığı anlama ve 71 devrimci çıkışına değinmek için 1960'lardan 68 kuşağına kadar dünyada dalgalanan isyan ve direniş gerçekliğini görmek gerekiyor. Paris'ten Rojava'ya bir akışın olduğunu göz ardı etmemek ve -süreçlerdeki hata ve eksikliklerimizle beraber- bütünlüklü bir yaklaşım sergilemek gerekiyor. Çünkü gün, tarihin birikiminden şekilleniyor.

Kaypakkaya yoldaşı dönemdaşlarından ayıran en önemli özelliği tarihi kendisine rehber edinmesidir. Kürtleri, Ermenileri, ezilen kimlik ve inançları, Kemalizm'i berrak bir şekilde değerlendirmesinin ve devrimin yolunu-yöntemini belirlemesinin temel etkeni; tarihin arka

planına olan hakimiyetidir. Bu nedendir ki 71 çıkışında diğer devrimci önderlerin kaçırdığı ve göremediği noktaları açıkça ortaya koymaktadır.

31 Mayıs 1971'de katledilen Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan; 6 Mayıs 1972'de idam edilen 71 devrimci çıkışı önderlerinden Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan; 18 Mayıs 1973'te Amed zindanlarında işkencelerle katledilen TKP-ML'nin kurucusu ve 71 çıkışının güncel aynası İbrahim Kaypakkaya; 1977'nin 18 Mayıs'ında katledilen PKK kurucu kadrolarından Haki Karer; tarihe "Dörtler" olarak geçen ve 1982'de Amed zindanlarında yaşanan işkenceye karşı bedenlerini ateşe veren Ferhat Kurtay, Necmi Öner, Mahmut Zengin ve Eşref Anyık; 9 Mayıs 2017'de bu tarihsel mirası yüklenerek yolunu berraklaştıran Ulaş Bayraktaroğlu... Onlar Mayıs'ın birer simgeleridirler. Mayıs şahadetlerinde hesap sorma bilinciyle şekillenen dayanışma pratikleri, bugün Ortadoğu topraklarında her alanda devrimin ve demokrasi mücadelesinin da-

yanışmanın ötesinde bir pratiksel anlam kazandığını vurgulamaktadır. Burada yaratılan her değer, tarihin farklı dönemlerinin özgünlüklerini ortaya koymanın yanında bir bütünselliği de vurgulamaktadır.

Kaypakkaya; Kürt, Ermeni, Rum... Öteki Olabilmenin Adıdır!

71 kopuşunun özgünlüğü; elbette bütünlüklü bir devrim programı olarak Kaypakkaya'nın pratiğinde var olmuştur. Ama asıl soru, Kaypakkaya'nın bu özgünlüğünün ne kadarının Kaypakkaya'ya atfedildiği ya da daha önemlisi biz ardılları da dahil; Kaypakkaya'nın özgünlüğünün pratiksel anlamda ne kadar var edilebildiğidir. Yıllardır her dönemde tartıştığımız, belki son on yıldır Türkiye devrimci hareketinin bir bölümünün pratiğinde somutluk kazanan ve turnusol kâğıdı görevi gören Kürt ulusal sorunu mesela. Açıkça ifade edebiliriz ki; Kaypakkaya, tarihin arka yüzünü gören ve güncelleyen bir metottur. Bu nedenle o, başlıca çelişkiler olarak ifade ettiğimiz bir dizi toplumsal sorununun arka perdesini görmenin ötesinde sistematik bir biçimde ortaya koymuştur. Ve bu bilinç netliği Kaypakkaya'yı bir yanıla Kürt yapan olgudur.

Yukarıda da belirttiğimiz ifadelerden yola çıkarak denilebilir ki, süreçleri bir bütün okumak ve yönelim belirlemek Kaypakkaya'yı Kaypakkaya yapan temel taştır. Bu nedenle, devrimi ülke sınırlarına hapsedmek, tarihsel noktaları sadece bir değer biçimiyle ele almak, Paris'ten Rojava'ya diyalektik bir bağ kurmamak ... Kaypakkaya'yı anlamamakla eşdeğerdir.

Özcesi nerede bir direniş, nerede bir mücadele varsa Kaypakkaya oradadır. Orada olmak zorundadır. Bu çizginin en somut ifadesi Nubar Ozanyan'dır. Ozanyan, Türkiye'de, Paris'te, Filistin'de, Karabağ'da ve Rojava'dadır. Nerede baskı ve zulüm varsa orada, devrimci direniş saflarındadır. Filistin'de Arap, Karabağ'da Ermeni, Rojava'da Kürt'tür! Kaypakkaya'nın ve mayıs şehitlerinin mirası Nubar Ozanyan'ın pratiğinde yaşatılmıştır/yaşatılmaktadır.